

JESUS
vårt enda
HOPP

Wilhelm
Busch

Jesus

vårt enda hopp

Wilhelm Busch

TIMOTEUS

FÖRLAG

...om Bibeln

Den tyska originalutgåvan publicerades under titeln ”Jesus unser Schicksal”
© Neukirchner Verlagsgesellschaft mbH, 1967

Bibelcitaten är hämtade ur Svenska Folkbibeln 2015.

Första svenska utgåvan utkom under titeln ”Gud ja! men Jesus?” 1969 i EFS-Förlaget. Vi tackar Allan Hofgren och hans anhöriga för tillstånd att utgå från hans översättning.

Andra utgåvan, redigerad och utökad
© Timoteus Förlag AB, 2020, Töreboda
timoteus-forlag.se

Översättning och redigering: Kristina Djurachkovitch

Omslag: Eduardo Souza, Snilleblixtar.

Tryckt i Polen, Cieszyn, Arkadruk

ISBN: 978-91-89414-68-6

Beställ boken hos <https://timoteus-forlag.se/jesus-vart-enda-hopp>

Wilhelm
Busch

Wilhelm Busch föddes den 27 mars 1897 i Wuppertal-Elberfeld, Tyskland. Sin barndoms- och ungdomstid tillbringade han i Frankfurt/Main, där han även tog studenten. Han kom till personlig tro på Kristus under sin tjänstgöringstid som löjtnant i första världskriget. Efter krigsslutet började han studera teologi i Tübingen.

När han var färdig med sina studier blev han först pastor i Bielefeld, sedan i ett gruvarbetardistrikt i Ruhrområdet och till sist, under flera årtionden, arbetade han som ungdomspastor i Essen. Samtidigt predikade han runtom i Tyskland och även i grannländerna.

Under Tredje rikets tid hamnade Wilhelm Busch flera gånger i fängelse på grund av sin trosbekännelse och sitt evangelistiska arbete. När andra världskriget var över fortsatte han likväl oförtrotligt sitt arbete med att förkunna evangelium om Jesus Kristus, överallt där det gavs tillfälle.

I juni 1966 höll Wilhelm Busch en rad med evangelistiska anföranden i Sassnitz, Rügen. På hemvägen, den 20 juni, tog Gud hem honom till sig.

Innehåll

Utgivarens förord	6
Gud? Helt okej. Men vad ska vi ha Jesus till?	7
Vad lever jag för?	22
Jag har inte tid!	35
Se upp! Livsfara!	49
Men vad måste vi göra då?	64
Varför tiger Gud?	78
Vår rätt till kärlek!	93
Kan man tala med Gud?	107
Hur ska vi kunna leva om vi inte kan tro?	119
Hur ska vi kunna leva, om skuld och försummelse ständigt jagar och plågar oss?	134
Hur ska vi kunna leva när folk går oss på nerverna?	149
Det måste till en förändring – men hur?	162
Utan mig!	176
Kan man få visshet om det som har med Gud att göra?	187
Är kristen tro en privatsak?	202
När går världen under?	217
Vad får man ut av ett liv med Gud?	235
Referenser till bibelböcker	250
Noter	251

Utgivarens förord

Vi vågar påstå att det är en speciell bok du håller i din hand. Den kan faktiskt vända upp och ner på ditt liv. Och det beror inte på bokens unika stil eller något hemligt knep, utan på att Wilhelm Busch så klart och tydligt predikar Bibelns evangelium.

Även om predikningarna är gamla och även om en del anspe- lar på tyska förhållanden under nazitiden – en tid som drabbade Wilhelm Busch personligen mycket hårt – så är budskapet minst lika aktuellt och kraftfullt som då. På ett fångslande sätt berättar boken något som vi är i desperat behov av att höra i dag. Jesus är fortfarande vårt enda hopp!

Tycker du att du redan har det rätt bra och inte behöver Jesus? Då vill jag likväl be dig att ärligt överväga bokens tankegångar. Du har ju inget att förlora – eller hur? Må sanningen segra, brukar vi ju säga!

Söker du svar på livets djupaste frågor, kämpar du med ångest och rädsla? Läs och begrunda budskapet som framförs i boken. Eller är du redan en ganska god människa? Läs då gärna kapitlet ”Men vad måste vi göra då?”

Vi som ger ut boken vill gärna erbjuda vår hjälp. Har du frågor, känn dig fri att kontakta oss. Längst bak i boken hittar du kontaktuppgifter, antingen till oss som förlag eller till kristna i din närhet som har gett dig boken. Om du inte har ett Nya testamente skickar vi dig gärna ett sådant.

Må du finna Guds frid när du läser boken och brottas med dess budskap.

Ralf Ebel
April 2020

GUD? HELT OKEJ. MEN VAD SKA VI HA JESUS TILL?

Du ska veta att en präst som jag, som har arbetat ett helt liv i storstaden, jämt och ständigt får höra samma frågor. En lyder: "Hur kan Gud tillåta allt detta?" En annan: "Kain och Abel var bröder. Kain slog ihjäl Abel. Var fick Kain sin fru ifrån?" Och här har du ett av de mest omtyckta påståendena: "Pastorn, du talar alltid om Jesus. Det är ju fanatiskt. Vad man har för religion spelar väl ingen roll. Huvudsaken är att man har vördnad för den Högste, den Osynlige."

Visst är det typiskt? Detsamma sa redan min store landsman Goethe – han var också från Frankfurt: "Känslan är allt; namn är klang och rök ..." Om vi säger Allah, Buddha, Ödet eller ett Högsta Väsen, så kommer det på ett ut. Huvudsaken är att vi har en tro. Och att precisera denna tro vore fanatiskt. Det är så som femtio procent av mina läsare tror, inte sant? Jag kan fortfarande se den gamla damen framför mig när hon förklarar: "Men pastorn, du talar alltid om Jesus. Sa inte Jesus själv: 'I min Fars hus finns många rum'? Där får alla plats!" Mina vänner, det är ett stort bedrägeri! Gå inte på det!

Vid ett tillfälle var jag på flygplatsen Tempelhof i Berlin. Innan vi fick gå till flygplanet måste vi ännu en gång genom en passkontroll. Framför mig står en stor herre – jag kan fortfarande se honom framför mig: en sådan där, stor som ett tvåvåningshus, med en stor resepläd under armen – och räcker snabbt fram sitt pass till passpolisen som då säger: "Ett ögonblick! Ert pass har gått ut!" Mannen svarar: "Men var inte så småaktig! Huvudsaken är väl att jag har ett pass!" "Nej", förklarar polisen med skärpa, "huvudsaken är, att du har ett *giltigt* pass!"

Och precis så är det med tron: det viktiga är inte att jag har en tro, vilken som helst. Det har alla. Nyligen sa någon till mig: "Jag tror att ett kilo oxkött kan ge en god soppa." Det är också en tro – även om den är tunn, om du förstår vad jag menar! Det viktiga är inte att du har en tro vilken som helst, utan det viktiga är att du har den rätta tron, en tro som man kan leva på, även när det blir mycket mörkt, en tro som håller också i stora prövningar och frestelser, en tro som man kan dö på. Det är döden som visar om din tro faktiskt håller eller inte.

Det finns bara en rätt tro som man både kan leva och dö på rätt sätt med: det är tron på Herren Jesus Kristus, Guds Son. Jesus har själv sagt: "I min Fars hus finns många rum." Men det finns bara en dörr till Guds hus: "Jag är porten. Den som går in genom mig ska bli frälst" (Joh 10:9*).

Jesus är dörren! Jag vet, folk vill helst inte höra talas om det. Om Gud kan man diskutera i timmar. Den ene föreställer sig Gud si, den andre så. Men Jesus är inget diskussionsämne. Och jag säger dig: Bara tron på Jesus Guds Son är en räddande och frälsande tro som man kan leva och dö med!

En liten upplevelse som du lugnt kan skratta åt visar hur skrattretande folk tycker att denna tro är. En dag för många år sedan gick jag på en gata i Essen. Två män står vid trottoarkanten; de är troligtvis gruvarbetare. När jag går förbi hälsar den ene: "God dag, pastorn!" Jag går fram till honom: "Känner vi varandra?" Då skrattar han och förklarar för den andre: "Det där är pastor Busch! En riktigt bra karl!" "Tack", säger jag. Och då fortsätter han: "Men han har tyvärr en skruv lös." Jag blir arg: "Vad har jag? En skruv lös? Varför det?" Och då upprepar han: "Jo, visst är pastorn en bra karl. Det är bara det att han alltid talar om Jesus!" "Människa!" ropar jag glatt. "Då har jag ingen skruv lös! Om hundra år är du i evigheten. Då beror allt på om du har lärt känna Herren Jesus. Det är det som avgör om du kommer till helvetet

---

* Referens till ett bibelställe. För förklaring se s. 250

eller till himlen. Säg mig: känner du Jesus?” ”Du ser”, säger han och vänder sig skrattande till den andre, ”nu börjar han igen!”

Ja, nu ska jag börja igen! Jag skulle vilja börja med ett ord som vi hittar i Bibeln. Så här står det: ”Den som har Sonen har livet.” I skolan har du hört talas om Jesus – men du har honom inte. ”Den som har Sonen” – hör du: ”har”! – ”har livet” här och i all evighet! ”Den som inte har Sonen har inte livet” (1 Joh 5:12). Det säger Guds Ord! Du känner till ordspråket: ”Den som har han har!” Det är precis det som detta bibelord säger. Å, vad gärna jag skulle vilja övertala dig – för din egen skull! – att ta emot Jesus och ge honom ditt liv. För utan honom är livet i vilket fall som helst ett elände.

Och nu ska jag säga dig varför Jesus är allt och varför tron på Jesus är den enda rätta. Eller låt mig hellre uttrycka det riktigt personligt: Nu vill jag berätta för dig varför jag måste ha Jesus och tro på honom.

1. I Jesus uppenbarar sig Gud för oss

När någon säger till mig: ”Jag tror på Gud! Men vad ska jag med Jesus till?” då svarar jag: ”Men vad pratar du för dumheter! Gud är en dold Gud. Och utan Jesus vet vi inget om Gud!”

Människorna kan visserligen göra sin egen gud, ”den gode guden” (det tyska uttrycket ”der liebe Herrgott” som oftast används när gemene man talar om Gud, övers. anm.) till exempel, han som inte lämnar en ärlig tysk i sticket så länge som han bara dricker fem glas öl om dagen. Den guden har inget med Gud att göra! Men den sanne Guden då? Utan Jesus vet vi inget om Gud. Gud uppenbarar sig för oss i Jesus. I Jesus har Gud kommit till oss.

Låt mig illustrera det med en bild: Föreställ dig en tät dimridå. Dold bakom dimväggen finns Gud. Men människorna kan inte leva utan honom. Och då börjar de söka efter honom. De försöker tränga igenom dimväggen. Det är religionernas ansträngningar.

Alla religioner är människornas sökande efter Gud. Och alla religioner har ett gemensamt: de har gått vilse i dimman, de har inte funnit Gud.

Gud är en dold Gud. En man som hette Jesaja hade förstått det, och han ropade från djupet av sitt hjärta: "Herre, vi kan inte komma till dig. O, om du ändå kunde låta dimridån rämna och kom till oss!" Och kan ni tänka er: Gud hörde detta rop! Han lät dimridån rämna och kom till oss – i Jesus. När änglarna på Betlehems marker stämde upp sin kör: "I dag har en Frälsare fötts åt er ...! Ära vare Gud i höjden!" – då hade Gud kommit till oss. Och nu säger Jesus: "Den som har sett mig, han har sett Fadern" (Joh 14:9).

Utän Jesus vet vi inte tillräckligt om Gud. Han är den enda plats där jag kan få sann kunskap om Gud! Hur kan man då säga: "Jag klarar mig utan Jesus!"?

Jag skulle kunna berätta hur mycket som helst om Jesus men jag måste fatta mig kort och utelämna mycket. Nu kan jag bara ta upp de viktigaste punkterna när det gäller frågan: "Vad ska vi ha Jesus till?"

2. Jesus är Guds räddande kärlek

Låt mig få förklara det här för dig. För någon tid sedan hade jag ett samtal med en journalist som intervjuade mig och frågade: "Varför håller du egentligen sådana predikningar?" Jag svarade honom: "Jag håller dem eftersom jag är rädd för att människorna ska hamna i helvetet." Då log han och svarade: "Det finns inget sådant som ett helvete!" Och då sa jag: "Vänta och se! Om hundra år vet du om du eller Guds Ord har rätt." "Säg mig," frågade jag honom, "har du någon gång varit rädd för Gud?" "Nej!", svarade han, "den 'gode guden' är man väl inte rädd för!" Då förklarade jag för honom: "Men nu förbryllar du mig! Den som bara har en svag aning om Gud måste i alla fall förstå att det inte finns något förskräckligare än han, den helige och rättfärdige Guden, våra

synders domare. Tror du att han struntar i dina synder? Du talar om 'den gode guden'. Det är inte så Bibeln uttrycker det. Bibeln säger i stället: 'Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer' (Hebr 10:31).

Har du aldrig varit rädd för Gud? Om inte, då har du över huvud taget inte ens börjat ana hela den realitet som Gud, den helige, och ditt syndiga liv utgör. Men om du börjar vara rädd för Gud, då frågar du: "Hur ska jag kunna bestå inför Gud?" Jag tror att det är vår tids största vansinne att man inte längre är rädd för Guds vrede. Det är faktiskt ett tecken på en fruktansvärd förhårdelse när ett folk inte längre tar den levande Guden och hans vrede över synden på allvar.

En professor berättade en gång hur han var på resa i Kina och kom till Peking. Man tog med honom upp på ett berg. På toppen stod ett altare, "Himmelens altare". Man förklarade för honom att detta berg under "försoningens natt" översvämmas av hundratusentals människor som alla bär på papperslyktor. Och sedan kommer själve kejsaren dit upp – på den tiden var det kejsare som regerade i Kina – och har med sig försoningsoffret för sitt folk. När professorn berättade detta för oss tillade han: "Dessa hedningar hade förstätt något om Guds vrede och att människan behöver försoning."

Den bildade europén däremot tror att han kan tala om "den gode guden" och att denne "gud" är glad om människorna betalar sin kyrkoskatt i tid! Nej, vi behöver börja vara rädda för Gud! Vi har ju alla syndat! Jaså, inte du? Jo, du också!

När vi på nytt lär oss frukta Gud frågar vi: "Var finns det räddning undan Guds vrede? Å, var finns räddningen?" Och det är då som det kan gå upp för oss att Jesus är Guds räddande kärlek! "Gud vill att alla människor ska bli frälsta" (1 Tim 2:4). Men han kan inte vara orättfärdig. Han kan inte blunda för synden. Och därför har han gett sin Son – till räddning och till försoning.

Följ med mig till Jerusalem! Utanför staden finns det en kulle. Vi ser tusentals församlade människor. Och över de många människornas huvuden reser sig tre kors. Mannen på det vänstra korset är en sådan där som vi, en syndare. Han till höger också. Men han i mitten! Se på honom, mannen med törnekronan, den levande Gudens Son! "O huvud, blodigt, sårat, / av smälek höljt och spe! / O huvud, kvalt och fårat, / och böjt i ångst och ve!"¹ Varför hänger han där? Detta kors är Guds altare. Och Jesus är Guds Lamm som bär världens synd och som försonar oss med Gud.

Ser du, så länge du inte har funnit Jesus vilar Guds vrede över dig, även om du inte märker det, även om du förnekar det. Och bara den som har kommit till Jesus har Guds frid vilande över och inom sig: "Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid" (Jes 53:5).

Låt mig få använda ett exempel som kan verka löjligt. Under första världskriget var jag artillerist. Då hade vi kanoner med skyddande sköldar. En gång stod vi långt framme utan infanteri. Och så kom det ett anfall med tanks. Infanteriskotten slog som hagel mot våra sköldar. Men sköldarna var så starka att vi var skyddade bakom dem. Och då tänkte jag: "Om jag nu bara sträcker fram handen bakom skölden, då far kulorna genom handen som om den vore en sil, då är jag förlorad, då kommer jag att förblöda. Men bakom skölden är jag skyddad."

Och just det har Jesus blivit för mig. Jag vet att utan Jesus går jag under i Guds dom. Utan Jesus har jag ingen frid i hjärtat, även om jag anstränger mig aldrig så mycket. Utan Jesus kan jag inte dö utan dödlig ångest. Utan Jesus hamnar jag i det eviga fördärvet. Det finns ett evigt fördärv, vänta ska du få se! Men om jag ställer mig bakom Jesus kors är jag skyddad som bakom den skyddande skölden. Då vet jag: Han är min försonare! Han är min räddare! Jesus är Guds räddande kärlek!

Lyssna: ”Gud vill att alla människor ska bli frälsta” (1 Tim 2:4). Därför har han gett sin Son till räddning, till försoning. För dig också!

Och ge dig nu inte till tåls förrän du har fått Guds frid, förrän du är räddad!

Varför behöver vi Jesus?

3. Jesus är den ende som kan lösa vårt livs största problem

Vet du vad som är vårt livs största problem? Ja, de äldre tänker naturligtvis på sin galla eller sina njurar eller på det som för tillfället är sjukt. För de yngre är det kanske ”den där tjejen” eller ”den där killen”. Alla har sina problem. Men tro mig, vårt livs största problem är vår skuld inför Gud!

Jag har under flera årtionden varit ungdomspastor. Jag har alltid sökt efter nya bilder för att förklara denna sanning för ungdomarna. En av dessa bilder skulle jag vilja använda här. Jag brukar säga: ”Föreställ er att vi av naturen har en järnring runt halsen. Och varje gång jag syndar smids en ny kedjelänk på ringen. Jag tänker en smutsig tanke: en länk. Jag är dum mot min mamma: en länk. Jag har talat illa om andra: en länk till. En dag utan bön som om Gud inte fanns: en länk. Oärlighet: en länk till. Lögn: ännu en länk.”

Försök föreställa dig hur lång kedjan är som vi släpar efter oss – skuldkedjan! Så verklig är skulden inför Gud – även när man inte ser kedjan! Men den är jättelång. Och vi släpar den med oss. Jag frågar mig ofta varför människorna inte kan vara glada och lyckliga. De har det ju så bra. Men är de lyckliga? De kan inte vara lyckliga därför att de släpar på skuldkedjan! Och den kan ingen präst eller pastor eller ängel befria dem ifrån. Och inte ens Gud kan ta bort den, eftersom han är rättfärdig: ”Det som människan sår, det ska hon också skörda” (Gal 6:7).

Men nu finns Jesus där! Han är den ende som kan lösa vårt livs största problem: Han har dött för min skuld. Han betalade den när han dog. Därför kan han befria mig från skuldkedjan. Han är den ende som kan göra det!

Utifrån mitt eget liv kan jag berätta för dig att det är en befrielse att veta att mina synder har blivit förlättna. Det är den största befrielsen i livet – och i döden. Du som är gammal: tänk att få dö och äga syndernas förlåtelse! Eller tänk att gå in i evigheten och vara tvungen att ta med sig all skuld! Förfärligt!

Jag känner människor som hela sitt liv har sagt: ”Jag är hyggelig. Jag gör det som är rätt.” Och så dör de och släpper den sista handen – och upptäcker: mitt livs fartyg seglar på evighetens dunkla flod på väg att möta Gud. Ingenting har de kunnat ta med sig: inget hus, inget bankkonto, ingen sparbanksbok – bara sin skuld. Så kommer man inför Gud. Förskräckligt! Så dör människorna. Och om du säger: ”Så dör ju alla!” – då dör också du på det viset! Men du behöver inte dö i det tillståndet! Jesus erbjuder syndernas förlåtelse! Den är den största befrielsen som finns.

Jag var en ung pojke på 18 år när jag fick uppleva vad syndernas förlåtelse innebär: kedjan föll av! Det heter i en sång: ”Från Fräl-saren på korsets stam, ljus faller på min dräkt. Då träder syndens fläckar fram, jag blir med rövarn släkt. Men han som var mot rö-varn god, han tvår mig snövit i sitt blod. Så helt förlåter Gud! Så helt förlåter Gud!”² Jag önskar att också du ska få uppleva detta! Gå till Jesus! I dag. Han väntar på dig. Och säg till honom: ”Her-re, mitt liv är helt spolierat och jag bär på en massa skuld. Jag har alltid gömt undan det och talat väl om mig själv. Nu lägger jag fram det inför dig. Nu vill jag tro att ditt blod utplånar min synd.” Syndernas förlåtelse! Det är verkligen något helt underbart!

På 1600-talet levde en man i England som hette Bunyan. Han satt inspärrad i fängelse under många år för sin tros skull. Lik-nande saker har hänt under alla tider. Vid sidan om Guds ord är fängelser det mest stabila som finns i den här världen. Och där

i fångelset skrev Bunyan en underbar bok som är aktuell än i dag. Där beskriver han en kristens liv som en mycket farlig och äventyrlig vandring. Det börjar så här: En man bor i staden Fördärv. Plötsligt blir han orolig och säger ungefär så här: "Det är inte som det ska vara här. Jag saknar frid. Jag är olycklig. Jag vill bort härifrån." Han pratar med sin fru. Hon svarar honom: "Du är bara nervös. Du behöver avkoppling." Men allt det där hjälper honom inte. Oron kvarstår. Och en dag märker han: "Ingenting hjälper. Jag måste bort från den här stan!" Och så flyr han. När han ger sig av märker han att han har en börda på ryggen. Han vill ta av den, men han kan inte bli kvitt den. Ju längre han går, desto tyngre blir den. Dittills hade han faktiskt inte känt av den där bördan fastän den naturligtvis funnits där. Men när han ger sig av från staden Fördärv blir bördan allt tyngre. Till slut orkar han knappt gå vidare. Och så måste han, trött och uppgiven, ta sig uppför en stig bland bergen. Nu orkar han inte längre med bördan. Då kommer han till en vägkrök och framför honom dyker det upp ett kors. Nästan medvetlös sjunker han ner inför korset, klamrar sig fast vid det och ser upp på det. I samma ögonblick märker han hur bördan lossnar från hans rygg och med ett stort buller faller ner i avgrunden.

Vilken underbar bild av det som en människa kan uppleva vid Jesus kors! "Ty på det korset ser jag en döende gestalt: / av honom som vart pint för mig. För mig betalde allt; / och hjärtat smälter uti gråt, två under ser jag där: / Hans kärlek är så rik och stor, jag själv så usel är!"³

Syndernas förlåtelse: Frälsaren har betalat min skuld. Jag befrias från min skuldkedja. Jag slipper min börda. Ingen annan än Jesus kan ge oss detta: syndernas förlåtelse!

Vad ska vi ha Jesus till? Låt mig nämna ännu en orsak varför jag tror på Jesus:

4. Jesus är den gode herden

Du har nog upplevt hur otroligt ensam man kan bli och hur tomt livet faktiskt är. Så tänker du plötsligt: "Det är något jag saknar! Men vad?" Låt mig få säga dig, det är den levande Frälsaren som fattas dig!

Jag har just talat om att Jesus dog på korset för att betala vår skuld. Lägg märke till den här meningen: "Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid" (Jes 53:5). Och så lade man honom i graven, en klippgrav, och rullade en tung stenplatta framför ingången. Och för att ingen skulle kunna ta honom därifrån hade den romerske ståthållaren förseglat stenen och satt ut romerska legionärer till att vakta graven. Jag tänker mig att det var kraftiga karlar, karlar som hade kämpat i världens alla länder: i Gallien (det nuvarande Frankrike), i Germanien (det vill säga Tyskland), i Asien och i Afrika. Det var ärriga gossar. Och nu står de där i morgongryningen den tredje dagen med skölden på armen, kastspjutet i högra handen och hjälmen på huvudet. En romersk legionär var vaksam. Man kunde lita på honom. Och så blir det på en gång fullt dagsljus. Bibeln säger: "En Herrens ängel ... rullade bort stenen" (Matt 28:2). Och Jesus kommer ut ur graven. Det är så överväldigande att soldaterna svimmar. Ett par timmar senare möter Jesus en stackars kvinna. Bibeln säger om henne att hon hade haft sju onda andar i sig som Jesus hade drivit ut. Kvinnan gråter. Då kommer Jesus fram till henne. Men kvinnan svimmar inte. Tvärtom. Hon blir glad när hon känner igen den uppståndne Herren Jesus och säger: "Mästare!" Hon är tröstad för hon vet: "Jesus, den gode herden, lever och är hos mig!"

Och just därför vill också jag ha Jesus: Jag behöver någon som håller mig i handen! Mig har livet kastat ner i dunkla djup. Jag har suttit i nazistiska fångelser för min tros skull. Då fanns det tider när jag tänkte: "Nu är det bara ett steg kvar innan vansinnets mörka rike omsluter mig, och då finns det ingen återvändo." Och då kom Jesus! Och allt blev bra! Det kan jag verkligen intyga.

I fängelset upplevde jag en kväll att helvetet var löst. De hade fört in en transport med människor som skulle föras till koncentrationsläger, människor som inte längre hade något hopp, dels kriminella, dels oskyldiga människor, judar. Denna lördagskväll greps dessa människor av förtvivlan. Och så började alla skrika och jämra sig. Du kan inte ens föreställa dig hur det lät. Ett helt hus med celler fulla av förtvivlan, där alla skriker och bultar på dörrar och väggar. Vakterna blev nervösa och sköt med sina pistoler mot taket, sprang omkring, slog folk fördärvade. Och jag satt i min cell och tänkte: "Så blir det i helvetet." Det är svårt att beskriva det. I denna situation fick jag en tanke: "Jesus! Han är ju här!" Det jag berättar för dig har jag verkligen personligen upplevt. Jag sa helt tyst – faktiskt mycket tyst – i min cell: "Jesus! Jesus! Jesus!" Och efter tre minuter var det alldeles tyst. Förstår du: Jag ropade till honom inom mig, ingen människa hörde vad jag sa – bara han – och de onda andarna var tvungna att ge sig av! Och sedan sjöng jag – vilket var strängt förbjudet – högt och tydligt: "Jesus all min glädje bliver, / all min tröst och salighet. / Jesus sorgen från mig driver, / värnar mig i evighet. / Han är ljus på levnadsstigen, / all min kraft evinnerligen. / Därför har jag stadig tro, / därför får jag evig ro."⁴ Och alla fångarna hörde det. Vakterna sa inte ett ord om att jag sjöng högt: "När jag slutar mina dagar, / låt i ro mig somna in; / ske det, när dig helst behagar, / blott jag evigt bliver din. / Kom, o Jesu, bliv mig när, / låt mig bliva, där du är!" Då upplevde jag något av vad det betyder att ha en levande Frälsare.

Vi måste en gång alla – jag har redan varit inne på det – igenom en tid av nöd: döden. Det var en gång en person som förebrådde mig: "Ni präster skrämmer alltid människorna med döden!" Då svarade jag: "Den behöver jag inte skrämma någon med, den är vi alla rädda för!" Och då – i döden – tänk att då få hålla den gode herden i handen! Men man säger till mig – och det stämmer: "Den moderna människan är mindre rädd för döden än för livet.

Att leva är förfärligt, värre än att dö!" Mina vänner, man kan även få ha en Frälsare medan man lever!

Det finns en sak till som jag måste berätta. Det verkar otroligt men är sant. I Essen lärde jag känna en industriman, en sådan där god människa du vet: "Pastorn, det är fint att ni lär barnen det som är rätt. Här har ni en hundralapp till ert arbete." Och jag sa: "Och hur står det till med er själv då?" "Nej, nej, pastorn, du förstår, jag har redan en världsåskådning ...". Du ser, en präktig man, men han är lika långt borta från Gud som månen från Sirius.

En dag skulle jag viga ett par. En vigsel är ofta ganska tröstlös i en jättestor, kal kyrka. Och så kommer brudparet och kanske tio människor till. De sitter där nästan övergivna i den väldiga kyrkan. Och min gode industriman var bröllopsvittne! Det gjorde mig riktigt ont om den stackaren: en mycket elegant frack, cylinderhatten i handen. Och nu visste han helt enkelt inte hur man uppför sig i kyrkan. Man märkte på honom att han frågade sig: "Ska jag böja knä nu? Ska jag göra korstecknet? Hur betar man sig?" Näja, jag hjälpte honom lite, tog ifrån honom hatten och lade den åt sidan. Sedan sjöngs en psalm. Han hade naturligtvis ingen aning om psalmen, men det såg ut som om han sjöng med. Kan du föreställa dig denne man? En man som passar så bra in i världen! Och då inträffade något mycket märkligt. Bruden hade varit medhjälpare i söndagsskolan. Därför sjöng nu ungefär 30 små flickor en sång från läktaren. Med sina söta röster sjöng de den mycket enkla barnsång som du kanske känner till: "Jag är ett litet, litet lamm, / som vilar tryggt i herdens famn. / Hans famn, den är så stor och vid, / den räcker till för dig och mig."⁵

Då tänker jag: "Vad har hänt med mannen? Håller han på att bli sjuk?" Han sjunker ihop, sätter händerna för ansiktet, darrar. Jag säger för mig själv: "Det är något som inte stämmer! Jag måste kalla på en sjukvårdare." Men då ser jag det: mannen gråter hejdlöst. "Och Jesus är den herdens namn, som trofast vårdar sina

lamm. Han vakar över sina små, att icke ett förloras må”, sjunger barnen vidare. Och där sitter mannen, den store industripampen, och gråter! På en gång förstår jag vad som har hänt i den kala kyrkan. Det har gått upp för mannen: ”Barnen har något som jag inte har: en god herde. Jag är en ensam, förlorad människa!”

Du som är man – och du som är kvinna – det bästa som kan hända i ditt liv är att du kan säga tillsammans med de där barnen: ”Jag är glad för att jag hör till Jesus fårahjord och har en god herde.” Det finns inget bättre! Men se till att du verkligen kan säga det! Varför jag tror på Jesus? Därför att han är den gode herden, den bästa vännen, min levande Frälsare.

Varför Jesus? Låt mig nämna en punkt till:

5. Jesus är Livets Furste

För många år sedan var jag på ett läger i Böhmen. När pojkarna hade rest hem måste jag stanna kvar en extra dag eftersom man skulle hämta mig med bil. Jag övernattade i ett gammalt jakt-slott som hade tillhört nån gammal kung. Nu bodde där bara en skogsvaktare. Huset var halvt förfallet. Det fanns inget elektriskt ljus. Men det fanns ett jättestort rum med en öppen spis som man hade eldat i. Man ställde fram en fotogenlampa och önskade mig god natt! Där ute ven stormen. Regnet piskade genom granarna som stod runtom huset. Det var en plats där man skulle kunna få vara med om en rövarhistoria. Och ovanligt nog hade jag inte tagit med mig något att läsa. Då hittade jag en liten broschyr på spiselhyllan och började läsa i skenet från fotogenlampan. Men något så förfärligt hade jag aldrig tidigare läst. I den lilla skriften hade en läkare tömt ut hela sitt raseri mot döden. Sida upp och sida ner lät det ungefär så här: ”O, du död, du mänsklighetens fiende! Nu har jag kämpat en vecka för att rädda ett människoliv och trodde att jag lyckats, och då reser du dig med ditt onda grin bakom väggen och tar honom. Du kom med din benrangelshand och så var allt förgäves. O, du bedragare, du död, du fiende!”

Sida efter sida bara hat mot döden! Och sedan kom det allra mest förskräckliga: "Du död, du punkt, du utropstecken!" Och så fortsatte han ordagrant: "Å vilken förbannelse! Om du ändå vore ett utropstecken! Men när jag ser på dig, då förvandlar du dig till ett frågetecken. Och jag frågar mig: Är döden ett slut eller är det inte ett slut? Vad kommer sedan? Död, du vidriga frågetecken!"

Så är det! Och jag kan försäkra dig om att allt inte alls är slut i och med döden! Jesus är den som vet besked och han har sagt: "Den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet ... Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet ..." (Matt 7:13-14). Det är här som tärningarna kastas! Å vad jag glädder mig över att jag har en Frälsare som ger mig livet redan här och som själv är livet och leder till livet! Det är därför som jag så gärna berättar om honom.

Under första världskriget var jag flera veckor vid Verdun just som ett av de största slagen rasade. Mellan linjerna låg det lik på lik. Under hela mitt liv har jag inte kunnat bli kvitt den sötaktiga liklukten. Och alltid när jag ser ett sådant där monument: "De stupade för fäderneslandet", då känner jag lukten från Verdun, liklukten. Och när jag tänker: "Om hundra år finns vi inte längre kvar här", då blåser denna förfärliga liklukta mot mig. Känner du den inte?

Men i denna dödens värld finns det en som har stått upp från de döda! Och han säger: "Därför att jag lever ska också du leva! Tro på mig! Kom till mig! Vänd om till mig! Bli min! Jag för dig till livet!" Är det inte underbart! Hur kan man över huvud taget leva i denna dödens värld utan en Frälsare som både är livet och för oss till det eviga livet?!

Häromdagen läste jag ett gammalt brev som återfinns i en bok av professor Karl Heim. Det är ett brev från en kristen soldat som föll i Ryssland under andra världskriget. I brevet står det ungefär så här: "Det är kusligt runt omkring oss! När ryssarna skjuter med sin stalinorgel, då grips vi alla av panik. Och kylan!

Och snön! Förskräckligt! Men jag är inte alls rädd. Om jag skulle stupa kommer det underbara att ske att jag går raka vägen in i härligheten. Då tystnar stormen – och jag ser min Herre ansikte mot ansikte och hans glans omger mig. Jag har ingenting emot att stupa här.” Kort efteråt stupade han. När jag läste detta brev måste jag tänka så här: ”Vad fantastiskt det är att en ung man inte längre är rädd för döden eftersom han känner Jesus!”

Ja, Jesus är Livets Furste! Och han ger de sina ett tillförlitligt hopp om det eviga livet!

På kyrkdagen i Leipzig var det mottagning i rådhuset. Topparna bland myndighetspersoner och prelater var församlade. Och så höll man tal, så litet förpliktande som möjligt så att man inte skulle trampa varandra för mycket på tårna. Heinrich Giesen, dåvarande generalsekreteraren för den tyska evangeliska kyrkdagen, höll sista talet. Jag kommer aldrig att glömma hur Giesen reste sig och sa: ”Ni frågar oss, mina herrar, vad vi är för slags folk. Jag vill svara på det med en mening: Vi är människor som ber: ’Käre Gud, gör mig from, så att till himmelen jag kom.’” Och sedan satte han sig. Det var kusligt hur skakade de närvarande på en gång blev.

På 1600-talet diktade Paul Gerhardt: ”När jordelivet är förbi, och för Guds tron jag träder, då ska ditt blod den purpur bli, vari min själ sig kläder. Därmed jag kan för Gud bestå och in i Faderns rike gå. Och där i högtidsfröjden, när Lammet viges vid sin brud, jag bär min krona och min skrud till evig tid i höjden.”⁶ Jag önskar att också du ska kunna leva och dö så!

Vad ska vi med Jesus till? Allt beror på om du lär känna honom, allt!

VAD LEVER JAG FÖR?

Det är alltså detta det handlar om: Vad lever jag för? Eller: Varför finns jag till? Eller: Vad är meningen med mitt liv?

En dag i Essen får jag ett telefonsamtal från en uppriven industriman: "Kan pastorn komma!" Jag rusar dit. Han tar emot mig med orden: "Min son har skjutit sig!" Jag kände pojken. Han var student. Han hade allt hans hjärta kunde begära. Han var frisk, såg bra ut, var ung och rik. Han hade länge haft egen bil. Han var inte heller invecklad i några trassligheter. Och denne unge man skjuter sig med en kula genom munnen! I ett brev som han lämnade efter sig stod det bara: "Jag kan inte se vad det är för mening med att fortsätta leva. Därför gör jag slut på det. Mitt liv är meningslöst!" – Skakande!

Ser du hur kusligt viktig frågan om meningen med vårt liv är? Och det är för att vi bara har ett enda liv, som den är så viktig! Har du någon gång tänkt på vad det betyder att vi bara har ett enda liv?

När jag gick i skolan var jag inte särskilt duktig i matematik. Min lärare hade helt enkelt ingen förståelse för mina lösningar. Och när jag hade räknat mina tal, då smetade han ofta ner min räknebok med rött bläck – utan någon som helst hänsyn till min begåvning för icke färdiga lösningar. Det såg gräsligt ut. När en sådan räknebok var riktigt nersmetad med rött då kastade jag ofta bort den, även om den inte var fullskriven, och köpte mig en ny bok, en ren och vacker bok. Då kunde jag börja om på nytt. Å, om man ändå kunde göra likadant med livet! Tro mig, miljontals människor tänker i dödsögonblicket: "Å, tänk om jag ändå kunde börja om från början! Jag skulle göra allt annorlunda!"

Matteböcker kan man köpa hur många som helst och gång på gång börja om på nytt, men det kan man inte göra med livet. Vi

har bara ett enda liv! Hur tragiskt är det inte då om vi förfuskar det genom att leva fel! Det är fruktansvärt om vi har slösat bort livet genom att leva fel! Vi har bara ett enda liv! Om det är bortslösat, då är det bortslösat i all evighet. Detta faktum ger ett oerhört stort allvar åt det som jag nu vill säga.

I dag på morgonen trampade en hel kreaturshjord förbi mitt hotell. Eftersom jag just då höll på att förbereda min predikan tänkte jag: "Tänk, vad lyckliga de där korna är som aldrig behöver fundera över varför de finns till. För dem är saken klar: leverera mjölk och bli till sist nötkött."

Djuren behöver aldrig grubbla över livets mening. Där skiljer sig djuren från människan. Det förfärliga är att det finns en massa människor som lever och dör utan att någonsin ha frågat: "Varför lever jag egentligen?" De skiljer sig inte från djuren. Det som gör människan till människa är just att hon frågar: "Varför finns jag till? Vad lever jag för?"

1. De ytliga och förhastade svaren

Det finns fruktansvärt många ytliga och förhastade svar på frågan: "Vad lever jag för?" En gång för många år sedan fick jag vid ett och samma tillfälle höra alla dessa ytliga och förhastade svar. Det var 1936, alltså mitt under Hitlerregimen. Studenter från Münster hade bett mig att tala över ämnet: "Vad är meningen med mitt liv?" Men först förklarade de för mig att de inte ville höra en predikan utan snarare samtala med mig omkring detta ämne. "Bra", sa jag, "sätt i gång! Vad är meningen med mitt liv? Varför lever jag?"

Eftersom diskussionen ägde rum under Hitlerregimen reste sig naturligtvis genast någon och förklarade: "Jag lever för mitt folk. Det är som blad och träd. Bladet betyder ingenting, trädet allt. Jag lever för mitt folk!" På det svarade jag: "Bra! Och vad är det för mening med trädet, vad är det för mening med folket?" Paus! Det kunde han inte svara på. Den väsentliga frågan

hade alltså inte fått sitt svar. Den var helt enkelt undanskuffad. Då sa jag: "Kära vänner, ni får inte ge svar som bara skjuter undan frågan! Berätta, vad är meningen med mitt liv? Varför lever jag?" Då förklarade en annan: "Jag finns i världen för att göra min plikt!" "Människa", sa jag, "det är ju det saken gäller: Vad är min plikt?" Jag anser att det är min plikt att ge er Guds ord. Den sekulära humanismen ser det som sin plikt att förneka Gud. En hög tjänsteman sa en gång till mig: "Pastorn, jag vill berätta i förtroende att jag skriver olika dokument varje dag, men om de alla skulle brinna upp skulle världen likväl rulla på. Jag lider av att jag i grund och botten utför så meningslösa sysslor." Vad är egentligen plikt? Tusentals SS-män dödade under Tredje rikets dagar hundratusentals människor. Och när man ställer dem inför rätta påstår de: "Vi har gjort vår plikt. Vi var under befäl." Tror du att det är en människas plikt att döda andra människor? Det tror inte jag. Jag sa alltså till studenterna: "Det är just detta som är frågan: Vad är min plikt? Vem kan säga mig det? Vi är tillbaka vid utgångspunkten."

Nu blev de unga männen mer eftertänksamma. Då reste sig en och förklarade stolt: "Jag härstammar från en gammal adelssläkt. Mina förfäder kan jag spåra 16 generationer tillbaka. En lång släkttavla! Är det inte livsinnehåll och livsuppgift att på ett rätt sätt föra släkten vidare?" Jag kunde bara svara: "Människa! När man inte vet varför de 16 generationerna har levt, då lönar det sig väl inte att tillfoga en sjuttonde?!"

Kan du fatta att det finns så många ytliga och förhastade svar! Hos oss ser man ofta dödsannonser i tidningarna med orden: "Arbete var hela ditt liv. Aldrig tänkte du på dig själv. Det var din högsta plikt att sträva för de dina." Har du också läst dem? Varje gång jag läser dem tänker jag: "Det är en dödsannons över en häst!" Eller hur? En häst måste arbeta. Men jag tror inte att en människa bara lever för att arbeta. Det vore ju för eländigt. Då vore det ju bättre om vi begick självmord vid tio års ålder, om

bara det är meningen med livet: "Arbete var hela ditt liv." Det är ju förfärligt! Nej, inte heller det är meningen med vårt liv.

En annan av studenterna förklarade för mig: "Du förstår pastorn, jag vill bli läkare. Och om jag kan rädda människoliv, är inte det något som ger livet innehåll?" Då svarade jag: "Jo då. Men om du inte vet vad människan lever för, då är det ju meningslöst att rädda människoliv. Ge då hellre människorna en spruta så att de dör." Förstå mig nu rätt: Berätta nu inte att jag har sagt att man ska ge människorna en spruta så att de dör. Jag menade bara att det är inget slutgiltigt svar på vår fråga om livets mening.

Jag satt ju där med idel studenter och blev skakad av att till och med våra dagars bildade människor lever sitt liv utan att i grund och botten ens veta varför de finns till.

Du kanske stöter dig på formen som jag använder. Jag skulle naturligtvis också kunna använda svarvade fraser med många främmande ord, men då skulle du snart somna över boken. Eftersom jag är väldigt rädd för att du ska somna talar jag hellre så som man talar med varandra på gatan. Är du med på noterna? Tack!

Du förstår, när man har gått igenom allt detta, då kommer det sådana svar som jag fick hos studenterna i Münster: "Livet har över huvud taget ingen djupare mening. Det var en ren tillfällighet att jag föddes. Det ligger ingen mening bakom. Och därför kan vi egentligen bara göra en enda sak: njuta av livet så gott vi kan." Det är en fruktansvärd insikt som drabbar en människa när hon plötslig inser: "Mitt liv är meningslöst. Om mina föräldrar inte hade gift sig med varandra hade jag inte avlats och fötts. Det är en ren tillfällighet att jag finns till. I grund och botten är mitt liv fullständigt meningslöst." Och den som har det svårt i livet har då mycket nära till självmord: "Varför ska jag fortsätta att leva? Om allt bara är tillfälligheter och meningslöshet, då är det bättre att göra slut på det hela!" Vet du att dubbelt så många människor i världen tar livet av sig än de som dödas genom

trafikolyckor? Vet du hur mycket självmord ökar bland unga människor? Det är ett skakande vittnesbörd om vår tid: Livet har inte längre någon mening!

Jag har ofta talat med människor som klagat: "Livet är så meningslöst. Jag kastar bort det – antingen i njutningar och nöjen eller i självmord." Då har jag frågat: "Men om det ändå hade en mening – och du har levt som om det inte har någon mening – hur blir det då till slut?"

Det finns ett ord i Bibeln som går genom märg och ben. Det är detta: "Människan måste dö en gång och sedan dömas" (Hebr 9:27). Du förstår, detta bibelord måste man känna till för att på allvar kunna fråga: "Vad lever jag för?" Vi kan ju inte dö och gå in under Guds dom om vi har gått miste om livets mening! Har du förstätt frågans innebörd? Då går jag ett steg vidare:

2. Vem kan då ge mig svaret?

Vem i hela världen kan ge mig svar på frågan: "Vad lever jag för?" Vem? Kyrkan? Nej! Prästen? Nej! Han är i samma dilemma som vi. Professorerna? Filosoferna? Inte heller de kan ge oss svar på frågan: "Vad lever jag för?" Det finns bara en enda som kan säga oss vad vi lever för: Han som gav oss livet och som har skapat oss – Gud!

Låt mig ta en enkel bild. En dag kommer jag in i en lägenhet. Där sitter en pojke och pysslar med trådar och lampor. Jag frågar honom: "Grabben, vad är det för en helvetesmaskin du bygger? Vad ska det bli?" Han förklarar för mig men jag måste erkänna att jag inte klarar av att förstå vad det handlar om. Och då tänker jag: "Ingen annan människa kan komma på vad det ska bli – bara den som har gjort maskinen kan säga vad den ska bli och vad den ska tjäna till."

Precis så är det med vårt liv. Bara den som har skapat oss kan säga vad han har skapat oss till! Svaret på frågan: "Vad lever jag

* Enligt WHO i juni 2018 begår nu 800 000 människor per år självmord.

för?” kan jag bara få genom uppenbarelse. Gud måste tala om det för mig! Om jag inte redan läste Bibeln så skulle denna fråga ändå leda mig fram till Bibeln. Jag skulle inte uthärda längre om jag inte visste varför jag finns till i denna ”förbannade värld”. Tycker du att uttrycket ”förbannade värld” är för starkt? Det är inget kraftuttryck utan ett bibliskt ord. Om du under ett halvt år arbetade tillsammans med en storstadspräst skulle du förstå vad jag menar när jag säger att denna värld står under en förskräcklig förbannelse. Och jag skulle inte kunna uthärda att leva i den om jag inte fick svar genom Guds uppenbarelse.

Gud besvarar vår fråga om livets mening – i Bibeln. Och det är en orsak till att Bibeln är så oerhört viktig. Jag känner folk som helt sonika säger: ”Nej, inte läser jag Bibeln!” Då kan jag bara svara: ”Jag kan ge dig skriftligt på att du aldrig på allvar har tänkt igenom frågan: ’Vad lever jag för?’!” Tyvärr är dumhet en utbredd sjukdom – och om dumheten orsakade smärta skulle världen vara full av skrik. Låt mig ge dig Bibelns svar i en enda mening: Gud har skapat oss för att vi ska bli hans barn!

Precis som en far gärna ser sig själv i sitt barn, så skapade Gud människan ”till sin avbild”. Gud vill att vi ska bli barn som kommunicerar med honom – och som han kan tala med, som älskar honom – och som han älskar. Ber du någon gång? Kan du föreställa dig hur bittert det är för en pappa när hans barn inte pratar med honom år efter år! Och en människa som inte ber talar inte med sin himmelske Far! Gud vill att vi ska vara hans barn som talar med honom, som han älskar – och som älskar honom. Det är därför som vi finns i den här världen! Förstå mig nu rätt. Jag talar inte om kyrkor, dogmer, religioner och liknande, utan jag talar om den levande Guden. Och han har skapat dig för att du ska bli hans barn! Är du det?

Låt mig gå ett steg vidare. Vi borde vara Guds barn – men av naturen är vi inte det. I början av Bibeln står det så här: ”Gud skapade människan till sin avbild.” Och sedan berättar Bibeln

om en mycket stor katastrof. Människan hade skapats med fri vilja – och så bestämmer sig människan för att handla mot Guds vilja. Hon tar av den frukt som heter: ”Jag vill vara oberoende! Jag klarar mig utan Gud!” Adam tvivlade aldrig på att Gud fanns – men han frigjorde sig från honom: ”Jag lever mitt liv i egen regi!”

Här skulle jag vilja berätta en sak. Nyligen var det en man på gatan som frågade mig: ”Pastor Busch, du talar alltid om Gud. Men jag ser honom inte. Berätta för mig hur jag ska kunna finna Gud!” Då svarade jag honom: ”Hör nu noga på! Föreställ dig att det fanns en tidsmaskin. Med hjälp av den skulle jag kunna resa fram och tillbaka genom årtusendena. Tidsmaskinen tar mig alltså till tidernas början. En kväll promenerar jag i Edens lustgård. Du känner väl till berättelsen om syndafallet? Så träffar jag Adam bakom en buske, den första människan. ’God kväll, Adam’, säger jag. ’God kväll, pastor Busch’, svarar han. ’Är du förvånad över att se mig?’ frågar jag och förklarar för honom: ’Genom en förskjutning i världsteaterns kulisser har jag av misstag hamnat i Edens lustgård.’ ’Jaså’, säger han, ’varför är du så fundersam?’ Då svarar jag: ’Du förstår, jag funderar just på en fråga som en man har ställt till mig, nämligen: Hur ska jag kunna finna Gud?’ Med ett högt skratt förklarar Adam då för mig: ’Men det är ju inte hur jag ska kunna finna Gud som är problemet! Han finns ju! Var nu ärlig, pastor Busch, det som du egentligen vill veta är hur du ska bli kvitt honom. Det är ju det som är det svåra, att man inte blir kvitt honom!’”

Och visst har Adam rätt! Gud finns ju! Man kan finna honom! Men man blir inte kvitt honom! När jag tar en titt på de senaste tre århundradenas andliga historia, då tänker jag: Hjälp, vad man har kämpat för att bli kvitt Gud! Men vi har inte blivit av med Gud. Mina vänner, i grund och botten tror ni alla att Gud finns – men ni tillhör honom inte. De flesta lägger frågan om Gud på is. Man förnekar inte att han finns – men man tillhör honom inte

heller. Man är inte en Guds fiende – men man är inte heller en Guds vän. Och så lämnar man sitt livs största problem olöst.

En schweizisk läkare påstår i en bok: ”Om en människa inte löser de stora livsfrågorna får hon ett själsligt sår, ett trauma.” Och han fortsätter: ”Vi i västvärlden lider av gudssjukan. Vi bestrider inte att han finns – men vi tillhör honom inte heller, ja, vi vill inte ha med honom att göra. Därför lider vi av gudssjukan.” – Jag håller med honom!

Överallt hör jag: ”Den moderna människan intresserar sig inte för Gud”, och kan bara svara: ”Då är det illa ställt med den moderna människan! Ja, jag är ju själv en av de moderna människorna och jag intresserar mig för Gud. Och jag anser inte att jag är antikverad. Men när den moderna människan inte på allvar intresserar sig för sin frälsning, då är det illa!” Låt mig ta ännu en enkel bild: Föreställ dig någon som utbildar sig till kock. En dag förklarar chefen: ”Han intresserar sig över huvud taget inte för matlagning!” Jag frågar: ”Vad intresserar han sig för då?” Chefen svarar: ”För musik och flickor.” ”Jaså”, säger jag, ”då måste du ju ta hänsyn till pojkens intressen och från och med nu bara prata med honom om just musik och flickor.” ”Nej”, svarar chefen, ”om grabben inte intresserar sig för matlagning, då har han misslyckats i sitt yrke.”

Du förstår, det är vår kallelse att bli Guds barn. Och om den moderna människan inte intresserar sig för det, då har hon misslyckats i sin kallelse som människa. Då är det meningslöst att tala med henne om alla möjliga och omöjliga ting som kanske intresserar henne. Själv tänker jag inte sluta säga: Det är inte förrän du är den levande Gudens barn som du börjar bli människa!

3. Guds svar på livets viktigaste fråga

Jag upprepar: Av naturen är vi inte Guds barn – men vi finns i världen för att vara Guds barn. Och därför måste något ske i våra liv. Att bidra till detta är själva avsikten med denna bok. Jag pra-

tar inte med dig för att ge dig lite underhållning. Min innerliga önskan är istället att hjälpa de människor som öppnar sitt hjärta att få ett meningsfullt liv.

Av oss själva är vi alltså inte Guds barn, vi överträder hans bud, vi bryr oss inte om honom, vi ber inte – möjligtvis om vi är i knipa, då drar vi en smula i nödbromsen. Därför finns det ingen viktigare fråga än: "Hur ska jag kunna bli den levande Gudens barn?" Nu skulle jag helst vilja ge dig en papperslapp och en blyertspenna och säga: "Skriv ner hur du tror att man blir ett Guds barn." Då skulle några skriva: "Genom att vara en god människa!" Och andra skulle skriva: "Helt enkelt genom att tro på 'den gode guden!'" Men det är långt ifrån hela sanningen. Frågan framför alla andra frågor kvarstår: "Hur ska jag kunna bli den levande Gudens barn?"

Svaret på denna livets viktigaste fråga kan jag bara få genom uppenbarelse. Hur Gud tar emot mig som sitt barn, det måste han själv berätta för mig. Det kan inte ens en präst tänka ut. Bibeln ger ett mycket klart och tydligt svar. Det lyder: "Bara genom Jesus!" Min vän, när jag börjar tala om Jesus, då slår mitt hjärta kraftigare, då ökar pulsen, då är jag inne på mitt livs tema. Om jag vill bli ett Guds barn sker det bara genom Jesus!

I Bibeln finns ett ord som ordagrant säger så här: "Jag (Jesus) har utgått från Fadern och kommit till världen" (Joh 16:28). Nu för tiden får vi ofta höra att Bibeln har en gammal och förlegad världsbild; där uppe är himlen, här nere är jorden. Dumheter, en sådan världsbild har Bibeln inte alls! Den säger istället så här om Gud: "Du omsluter mig på alla sidor" (Ps 139:5). Det är något helt annat. Förstår du: även om jag skulle fly under jorden skulle Gud vara där. Bibeln har det som vi i dag med en modern term kan beteckna som "dimensionernas världsbild". Vi lever i den tredimensionella världen: längd, höjd och bredd. Men det finns fler dimensioner. Och Gud är i de andra dimensioner. Han är alldeles nära, en handsbredd från oss. Han går med dig! Han har sett dig

på dina gudlösa vägar. Men vi kan inte bryta igenom väggen till de andra dimensioner. Det kan bara Gud. Och Gud har brutit igenom väggen och kommit till oss i Jesus!

I Nya testamentet läser vi också om Jesus: ”Han kom till det som var hans eget” – världen tillhör ju honom! – ”och hans egna tog inte emot honom” (Joh 1:11). Det är så det har sett ut ända fram till idag: Jesus kommer – och människan stänger dörren. ”Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom.” Egentligen borde Gud ha satt punkt där. Hans handlande med människorna borde ha nått vägs ände. Men märkligt nog fortsätter det, och det sker på det här sättet: ”Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn” (Joh 1:12). Så blir man alltså ett Guds barn: man tar emot Jesus! Har du öppnat ditt livs dörrar för Jesus? ”Åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn.”

Jag var en ung officer under första världskriget – långt borta från Gud. Då hände det stora att jag upptäckte det och öppnade mitt liv för Jesus, tog emot honom. Det steget vände helt upp och ner på mitt liv. Det har jag inte ångrat ett ögonblick. För Jesus skull har jag förts på tunga vägar. För hans skull har jag kastats i fångelse. Jag har gått igenom mycket lidande för Jesus skull. Men även om jag hade hundra liv så skulle jag så fort som jag var stor nog för att kunna tänka hålla mig till detta ord: ”Åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn.” När jag blev Guds barn, det var då som mitt liv fick en mening! Det spelar ingen roll vad jag är, om jag är präst eller gatsopare, generaldirektör eller lässmed, hemmafru eller lärare – mitt liv blir meningsfullt i samma ögonblick som jag blir ett Guds barn. Så är det: Du måste ta emot Jesus! Det är då du finner livets mening! Bara då!

Det är mycket intressant att studera Nya testamentets människor ur denna aspekt. Där hittar vi till exempel en kvinna vars liv var förfärligt meningslöst: Maria Magdalena. Det står om henne så där antydningssvis att Jesus hade drivit ut sju onda

andar ur henne. Nu känner jag många som är besatta av tolv onda andar! Det måste ha varit ett fruktansvärt liv: fullt av negativa impulser och bundenhet. Och hon led av hur meningslöst det var. Så kommer Jesus in i hennes liv, Frälsaren, Guds Son – och driver ut de onda andarna. Det kan han! Det gör han! Från detta ögonblick tillhör denna kvinna Herren Jesus. Hennes liv är inte längre meningslöst. Och sedan upplever hon att Jesus hängs upp på korset och dör. Då kommer skräcken över henne: ”Nu börjar den gamla meningslösa tillvaron igen.” På morgonen den tredje dagen efter Jesus korsfästelse ligger hon på knä i trädgården vid Jesus grav. När hon hade kommit fram till Jesus grav var den tom och stenen framför ingången var bortvältrad. Ja, inte ens hans döda kropp fanns där. Därför gråter hon. Jag kan verkligen förstå denna kvinna. Om jag skulle förlora Jesus i dag, då skulle det innebära att jag störtade ner i en avgrund av meningslöshet. Jag förstår henne: ”Frälsaren finns inte mer. Nu har mitt liv blivit meningslöst igen.” Men då hör hon plötsligt en röst bakom sig: ”Maria!” Hon vänder sig om – och ser honom, Jesus, den Uppståndne. Jag ser det bokstavligen framför mig hur förtvivlan liksom rinner av henne och hur lyckans och glädjens tårar strömmar ner över hennes ansikte: ”Rabbuni (det betyder lärare)! Min Herre!”

Genom denna kvinnas exempel blir det så klart för mig att man inte behöver en stor filosofi för att få svar på frågan om livets mening. För den enklaste människan står det klart: ”Mitt liv är meningslöst! Varför lever jag egentligen?” I samma ögonblick som Maria Magdalena tog emot Jesus löstes frågan om livets mening för henne, hon blev den levande Gudens barn och hennes liv fördes in i ett starkt och meningsfullt ljus.

Och därför vill jag be dig: Ta emot Jesus! Han väntar på dig! När du sitter och läser detta kan du tala med honom. Han är dig mycket nära. Det skulle vara underbart om någon nu för första

gången i sitt liv sa till Jesus: "Herre Jesus, mitt liv är meningslöst! Kom till mig som du kom till Maria Magdalena!"

När vi tar emot Jesus blir det utan tvivel en stor revolution i vårt liv: Han ger mig del i sin död så att den gamla människan dör. Jag får stå upp med honom till ett helt nytt liv som Guds barn. Han ger mig sin Ande så att jag genast börjar tänka på ett nytt sätt och får en annan smak. Du kan också få uppleva det! Men först måste du ta emot Jesus! Och det vill jag säga dig på en gång: När man tar emot Jesus får man en ny tillvaro. Att bli Guds barn betyder inte bara ändrade tankebanor utan en helt ny existens.

I Westfalen levde under förra århundradet en skomakare som hette Rahlenbeck. Honom kallade man bara för "pietist-prästen" eftersom han så helhjärtat följde Jesus. Han var en stor personlighet och en välsignad människa. En dag får han besök av en ung präst. Rahlenbeck säger till honom: "Pastorn, dina teologiska studier är inte någon garanti för att du är ett Guds barn. Du måste ta emot Frälsaren!" Då svarar prästen: "Ja, men jag har Frälsaren. Jag har till och med en bild av honom hängande i mitt arbetsrum." På det svarar den gamle Rahlenbeck: "Ja, på väggen är Frälsaren lugn och fredlig. Men om du tar emot honom i ditt hjärta och liv, då blir det oväsen!"

Jag skulle önska att du fick uppleva detta härliga oväsen, när det gamla dör och man som Guds barn kan prisa sin Far i himlen, eftersom man vet varför man finns på jorden och att man nu som Guds barn kan ära sin himmelske Far med gärningar, ord och tankar.

Du förstår, det jag nu talar med dig om är ingen religiös hobby, inte en prästs personliga trosföreställningar. Tvärtom, här handlar det om liv och död, ditt eviga liv och din eviga död.

Herren Jesus säger: "Se, jag står vid dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig" (Upp 3:20).

Också till dig säger Herren Jesus: "Nu står jag vid ditt livs dörr. Öppna! Jag vill ge ditt liv mening!"

En gång kom en gammal gruvarbetare till mig och sa: "Jag måste tala med pastorn!" Han var 70 år gammal och berättade följande för mig: "När jag var 17 år gick jag en gång på ett sådant där evangeliskt möte. Och då märkte jag att Jesus knackade på hos mig. Men då tänkte jag: 'Om jag tar detta på allvar och tar emot honom, gosse, då skrattar alla mina kamrater ut mig. Det är omöjligt.' Och så sprang jag ut." Han fortsatte: "Nu har mitt liv sand runnit ut. Jag har blivit gammal. Och nu vet jag att mitt liv blev helt fel, därför att jag i den stunden inte öppnade dörren."

Min vän, vi har bara ett enda liv och därför är frågan "Varför lever jag?" livsviktig. I Jesus, den korsfäste och uppståndne, har Gud besvarat den frågan klart och tydligt. Och nu står denne Jesus vid din dörr och knackar. Öppna ditt liv för honom – det kommer du aldrig att ångra!

JAG HAR INTE TID!

När man bjuder in folk till mina predikningar: ”Ni måste komma och lyssna på pastor Busch!”, då blir det vanligaste svaret: ”Jag har inte tid!”

Det som jag nu ska berätta hände på en kuranstalt, ett slags konvalescenthem. Vid måltiderna satt jag mitt emot en äldre man som jag kom bra överens med. ”Han är verkligen en man som förstår hur man njuter!” tänkte jag flera gånger när jag såg med vilken glädje han lät sig maten väl smaka, eller när jag såg honom ta sina sköna promenader i solskenet. Så småningom bekymrade det mig att våra samtal bara rörde sig om ytliga ting. Du kanske frågar: ”Är det så farligt? Det spelar väl ingen större roll?!” Glöm inte att jag är övertygad om att Gud är den stora verkligheten. Och att det ändrade hela mitt liv när jag insåg att Gud har gjort något helt fantastiskt: ”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh 3:16). Det är fruktansvärt när en människa bara går förbi denna Guds frälsning. Tydligt förhöll det sig så med min bordskamrat. Hur skulle det bli för honom när Gud en gång kallade fram honom inför sig? En middag räckte jag honom en liten bok som jag hade skrivit en gång i tiden: ”Varsågod! Det här är en läsvärd bok! Den handlar om upplevelser med Gud och tar upp det allra viktigaste i våra liv!” Och vad hände? Mannen avböjde vänligt. Och sedan sa han: ”Nu måste jag ta igen mig ... men kanske jag får tid där hemma.” Och så lade han boken åt sidan. Jag blev ledsen. Mer tid än här på kuranstalten skulle mannen aldrig få. Han ville helt enkelt inte ta tid för Gud. Det är farligt att umgås med Gud på det sättet. Och därför är det desto viktigare att ta upp detta ämne.

1. Ett märkligt faktum

Men hur kommer det sig då att vi inte har tid? För det första vill jag göra dig uppmärksam på ett faktum som jag inte kan komma till rätta med och som ingen människa kan förklara.

När en köpman från Stuttgart för hundra år sedan ville göra en affär med folk i Essen, då måste han resa fem dagar med postdilignsen. Det var tio dagars resa och kanske två dagars förhandlingar för en enda affärssuppgörelse. Nästan en halv månad gick åt. Och i dag klarar affärsmannen av det genom ett telefonsamtal, till och med utan hjälp av telefonist, han slår själv numret direkt – och så har han sparat tolv dagar. Men när jag nu tar mig en titt på affärsmännen är det ingen av dem som har tolv dagar över. Tvärtom! Alla säger: "Jag har inte tid!" Hur hänger det ihop?

När jag en gång i tiden var barn och reste till mina morföräldrar i de Schwäbiska alperna, då var det en världsomspännande resa från Elberfeld till Urach. Idag finns det ett snabbtåg som avverkar sträckan på cirka fem timmar. Då måste ju folk få mycket tid över! – Förr arbetade man 60 timmar eller mer i veckan. I dag arbetar man kanske 40 timmar. Och likväl har ingen människa tid över! Hur hänger det ihop?

Eller: Allt är i dag inriktat på att förenkla så mycket som möjligt. Min mor läste varje dag fyra kapitel i Bibeln och hade tid att be för alla sina kära. Och då fanns det varken elektriska tvättmaskiner eller köksmaskiner. Hon hade åtta barn att ta hand om. De hade inga nylonkläder och strumporna måste stoppas. Och likväl hade hon tid att läsa fyra kapitel om dagen i Bibeln! Har du tid till det? Nej, det har du inte! Hur hänger det ihop?

Allt går ut på att vi ska spara tid – och likväl har ingen människa tid. Förklara det för mig. Jag har funderat mycket och kan helt enkelt inte förstå hur det hänger ihop. Och allvarligt talat finns det bara en förklaring – den vill folk absolut inte höra, men jag vet ingen annan: det finns någon som står bakom allt och hetsar oss! Det finns en som ser till att människan inte har tid,

som i likhet med domptören på cirkus smäller i ett med piskan och ser till att människorna travar runt, runt! Och det är just vad Bibeln säger. Ja, han finns där! Och han är djävulen. Då frågar vi genast: Finns det en djävul? Och då svarar jag: Ja, det finns en djävul! Det finns en mörkrets makt.

Nyligen sa en man till mig att han var ”färdig med kristendomen”. Då svarade jag honom: ”Vilket misstag! Djävulen har makt över dig. Det är han som gör dig färdig!” Då log han och sa: ”Djävulen! Men inte finns det väl någon djävul?”

Bibeln berättar att djävulen tog med sig Jesus upp på ett mycket högt berg. Där uppifrån har man fin utsikt. Och så drar djävulen förhänget åt sidan – och då ser Jesus i anden alla riken i världen och deras härlighet. Djävulen säger till Jesus: ”Dig ska jag ge all denna makt och deras härlighet, för den är överlämnad åt mig och jag ger den till vem jag vill. Så om du tillber mig blir allt ditt” (Luk 4:5–8). Det är ett av de ställen i Bibeln som griper mig starkt eftersom Herren Jesus inte säger emot djävulen. Han tillåter djävulen säga att han har makt över världen.

Och jag säger: Man är blind och dum om man inte förstår att det finns en mörkrets makt! Hur kan du annars förklara världen? Låt mig nämna ett par saker.

Jag tänker till exempel på de många människor som är sjuka. En natt kom en företagsledare till mig. Han var full som en kaja. Mycket alkohol hade han druckit men likväl var han ganska klar i huvudet. Han sa: ”Hjälp mig! Jag klarar inte av mitt liv. Jag måste supa! Min far var alkoholist. Jag har fått det i arv. Jag måste!” Hur många människor tror du det finns som innerst inne jämrar sig: ”Jag måste!” Vem är det som kommenderar? Ta en titt på allt elände i vår tid så ser du att det finns en mörkrets makt, precis som Bibeln säger!

Eller tänk på den sexuella lössläppligheten i våra dagar! Jag känner en man som hade en förtjusande familj, en underbar fru och så faller han plötsligt för en anställd på företaget. Jag söker upp

honom och säger: ”Min käre vän, du förstör ditt liv, du förstör din familj, och dina barn tappar all respekt för dig!” Jag kan fortfarande se framför mig hur han sitter där, han den store industri-pampen: ”Pastorn, jag kan inte släppa denna flicka, jag kan inte!” Vem märker inte något av mörkrets makt här?!

Den kände engelske författaren Somerset Maugham har skrivit en tjock bok med titeln ”Människans slaveri”. Hur blir människorna varandras slavar? Hur kom det sig att folk blev slavar under Hitler? ”Jag trodde att två gånger två är tjuugo. Jag trodde det därför att Führern hade sagt det!” Där märker du mörkrets makt, du ser att det finns en djävul!

Den store tyske diktaren Goethe har skrivit det väldiga dramat ”Faust”. I Faust möter vi en flicka, Gretchen. Det är en oskyldig och ren flicka – och hon blir förförd. Och sedan vill brodern försvara Gretchen och sin heder. Han råkar i slagsmål med förföraren och blir dödad. För att förföraren ska kunna komma till Gretchen ger Gretchen sömnmedel till sin mamma. Modern dör av detta. Och när Gretchen har fått barn dödar hon även barnet – precis så som folk i dag dödar barnen redan i moderlivet. Vilken oerhörd skuld de drar på sig! Vid slutet står flickan där: mor, bror och barn mördade! Och då säger hon de skakande orden: ”Dock, vad som dit mig drivit har, o Gud, hur kärt och ljuvt det var! ”

Goethe var inte så dum. Han berättar i Faust att djävulen hade sin hand med i spelet i hela denna historia!

Sådant upplever jag som storstadspräst numera jämt och ständigt. Och när det kommer någon till mig och säger: ”Det finns ingen djävul”, då frågar jag bara: ”Vilken liten avkrok kommer du egentligen ifrån?” – även om det troligtvis även där går djävulskt till.

Att det finns en djävul har även blivit tydligt för mig genom att till och med sanna kristna kan vara förskräckligt blinda inför sina egna fel. Vi känner kanske till exempel en ”from” kvinna som är utpräglad självisk. Hon plågar sin svärdotter i det oändliga men

hon märker det inte. En from kvinna! Ni fromma, be Gud att han befriar er från mörkrets makt! Man kan inte förklara världens tillstånd om man inte inser att det finns en djävul, en mörkrets makt, en makt som arbetar målmedvetet och som stressar oss. Djävulen satsar allt på att vi inte ska få någon tid över, så att vi inte ska kunna komma till insikt om att det finns befrielse från denna mörkrets makt!

För det andra, låt mig nu få berätta för dig om frälsningen:

2. Ett underbart faktum

Det finns en frälsning! Å, vilket underbart faktum! Min vän, vad glad jag är att jag har ett sådant budskap! Under karnevalstider uppträder så kallade gycklare. När jag tänker på dem funderar jag ibland över hur de kan vara till mods när de sitter i sitt rum på kvällen och har tvättat bort sminket. En gycklare måste väl när allt kommer till kritan ändå tänka så här: "Jag tjänar mina pengar på att prata dumheter och tvetydigheter." Säkert känner han sig då illa till mods. Å, vad lycklig jag är över att jag får tala om detta underbara, stora faktum: Det finns räddning från mörkrets makt!

Aposteln Paulus beskrev en gång på följande sätt vad det innebär att vara kristen: "Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. I honom är vi friköpta och har förlåtelse för våra synder" (Kol 1:13-14). Att vara kristen betyder alltså inte i första hand att man är döpt och konfirmerad eller att betala kyrkoskatt. Att vara kristen innebär istället att man får uppleva en existensförändring, att man har blivit ryckt ur mörkrets makt och har förts in i en ny existens, under en ny Herre!

Nu vill jag berätta något som en stadsmissionär i Berlin berättade för mig. Han försökte hjälpa en man som var alkoholist. Tyvärr är det inte ovanligt att man är slav under alkoholen. En dag hörde han att mannen återigen hade druckit förfärligt mycket. Möblerna hade han slagit sönder, och han hade pryglat sin fru.

Och då gick missionären dit. Det var på eftermiddagen klockan fem. Mannen sitter i köket och dricker kaffe.

Bredvid honom sitter hans femåriga son. Stadsmissionären hälsar vänligt på mannen och frågar: "Har det gått på tok nu igen?" Då gnisslar mannen bara med tänderna och hoppar upp. Han säger inte ett ord, går in i ett angränsande rum och kommer tillbaka med en tvättlina. Och så börjar han – utan att säga ett ord – att binda fast den lille pojken på stolen. Stadsmissionären tänker: "Vad ska det bli av det här? Är han fortfarande berusad?" Men han låter mannen hållas. Och han binder fast den lille pojken och knyter linan. Sedan ryter han till pojken: "Res dig upp!" Den lille börjar gråta och jämra sig: "Det kan jag ju inte!" Och då vänder sig denne drinkare med ett hjärtskärande ansiktsuttryck mot stadsmissionären och säger: "Där ser ni: Det kan jag ju inte! Precis så är det med mig. Det kan jag ju inte!" Skakande! "Det kan jag ju inte!" Då sticker stadsmissionären handen i fickan, tar fram en fickkniv och skär sönder den vackra nya tvättlinan – utan att bry sig om att den går sönder. Sedan säger han lugnt till pojken: "Res dig upp!" Då reser sig pojken och missionären vänder sig till drinkaren: "Vad säger du nu då?" "Jo, det är klart", säger mannen, "när du skär av linan!" Sedan säger stadsmissionären: "Du förstår: det har kommit en som skär sönder linan som binder oss, Jesus!"

Världen är full av människor som kan vittna om detta: "Jesus har kommit, nu bryts alla banden. / Dödens kedjor, de bröts mitt itu. / Frälsaren härlig, han tar oss vid handen. / Han, Gudasonen, befriar oss nu, / för oss till ära ur synder och skam. / Jesus har kommit, nu bryts alla band!"⁷

Ett underbart faktum: Det finns frälsning från mörkrets makt!

Låt mig nu för det tredje berätta vad som är mitt egentliga tema:

3. Det egentliga temat

Mitt egentliga tema? Frälsningen sker genom Jesus! Nu måste jag tala om Jesus. Och när jag kan tala om Jesus, då är jag framme vid mitt egentliga ämne.

Jag kommer ihåg att jag en gång var inbjuden till en klubb för färgade i New York. Du känner till rasmötsättningarna där. I de färgades klubbhus stod en marmorfigur på en sockel nere i vestibulen. Man såg att den inte föreställde någon som var färgad. Jag var förvånad över att de färgade hade rest ett minnesmärke åt en vit man där. Så jag frågade en svart gentleman: "Min vän, vem är det där?" Och då fick jag uppleva en scen som jag aldrig ska glömma. Mannen blev stående framför statyn och förklarade högtidligt: "Det är Abraham Lincoln, min befriare!" Och då såg jag inom mig hur – långt innan den unge mannen var född – president Lincoln hade kämpat under ett förfärligt krig och vunnit frihet åt de färgade. Den unge mannen hade inte varit med. Men att han nu gick omkring som en fri man, det hade han Abraham Lincoln att tacka för, som på de blodiga slagfälten hade kämpat för hans räkning. Jag gick uppför trappan och såg hur mannen fortfarande stod kvar där nere framför statyn och mumlade: "Abraham Lincoln, min befriare!"

Så skulle jag vilja stå inför Jesus Kristus och säga: "Jesus, min befriare!"

I Bibeln läser vi följande märkliga mening: "Livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag." Det finns naturlagar. Om jag tar en näsduk i handen och släpper den, då faller den neråt på grund av tyngdlagen. Det går inte att ändra. Men om jag fångar upp den med handen, då faller den inte till marken. Det innebär att om en starkare kraft kopplas in, då bryts tyngdlagen. Av naturen är vi underkastade syndens och dödens lag. Vi faller alla, vi är alla på det sluttande planet – på väg mot det eviga fördärvet. Det vet vi. Och nu hänger allt på att det kommer en starkare makt emellan och hejdar vårt fall. Först då

slutar vi att falla. Denna starkare makt har Gud gett oss i Jesus, han som räddar oss och har köpt oss fria från syndens makt över våra liv. Du förstår, Jesus har berövat djävulen hans sista makt! Och nu ger oss Jesus sin helige Ande så att vi får kraft att leva ett nytt, befriat liv!

Visst är det egendomligt. Världen kan inte bli kvitt denne Jesus. Kan du förstå det? Någon har sagt att Jesus är som en främmande kropp i den här världen. Ja, det är han sannerligen: en främmande kropp från himlen! Vem är han då? Här måste jag stanna upp ett ögonblick, för det finns inget viktigare än att du lär känna Jesus. Hämta inte din kunskap om Jesus från vilka informationskällor som helst. Låt dig inte föras bakom ljuset av människor som inte känner Jesus på riktigt. Bara Nya testamentet ger rätt upplysning om vem Jesus är. Luther uttryckte det så här utifrån Bibeln: "Sann Gud, född av Fadern i evighet, och tillika sann människa, född av jungfru Maria." Gud och människa! Himmel och jord förenas i honom!

Jesus är "sann människa"!

Han kunde gråta vid Lasarus grav. Och jag föreställer mig att han kanske även skrattade när han sa till lärjungarna: "Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem" (Matt 6:26). Ja, jag kan formligen se honom skratta, min Frälsare: "De fräcka sparvarna! De bekymrar sig inte om någonting och blir ändå mätta och tjocka och feta!" Vilken underbar människa han är, Jesus!

Det berättas att han predikade och i anslutning till sin predikan gav mat till 5000 män. 5000 män – förutom kvinnor och barn! Om vi skulle köra bort kvinnorna från våra kyrkliga möten, vad skulle då bli kvar? Det var en jättestor människoskara som var samlad kring Herren Jesus. Och han hade ingen mikrofon. Vilken utomordentligt kraftfull röst Jesus måste ha haft! Ja, han var en underbar människa!

En av de största scenerna i Nya testamentet är följande: Den romerske landshövdingen Pontius Pilatus har låtit gissla Jesus. Man har satt en törnekrona på hans huvud. Hans ansikte är översköljt av blod. Hans rygg är sönderslagen. Man har spottat honom i ansiktet. Ett människovrak! Och så kommer han ut. Pilatus ser först på honom och sedan på folket. Och sedan pekar han på Jesus och säger skakad: "Se, människan!" Pilatus säger med dessa ord: "Jag har sett många tvåbenta väsen, men de var hungriga vargar, farliga tigrar, sluga rävar, fåfånga påfåglar, ja, apor. Men Jesus är en människa!" Det kan ha gått upp för Pilatus: "Jesus är en människa, en sådan människa som vi borde vara!" Nyligen var det någon som sa till mig: "Jesus var en människa som vi." På det svarade jag: "Jesus var en människa, men inte alls som vi utan sådan som vi *borde* vara, som Gud tänker sig en människa." När någon säger till dig: "Jesus var en människa som vi", fråga då: "Är du som Jesus?"

Jesus är "sann Gud, född av Fadern i evighet"!

Det här skulle jag kunna berätta om i timmar. Kanske om den scen där lärjungarnas båt råkar in i en storm på sjön Genesaret. Båten fylls på ett ögonblick med vatten. Masten bryts. "Det kan väl inte skaka en sjöman!" säger de skrytsamt till varandra, för de var erfarna sjömän. Men så blir lärjungarna likväl förskräckta, ja, de grips av panik och ropar: "Var är nu Jesus någonstans?" "Jo, han ligger och sover i båten!" Och så rusar de fram till Jesus, skakar honom så att han vaknar och ropar: "Herre, hjälp oss! Vi går under!" Och då ser jag hur Jesus reser sig rakt upp i stormen. Det är som om stormen vill rycka bort honom. Men han räcker ut handen och ropar befallande, ja majestätiskt, ut i vågornas vilda raseri: "Tig! Var stilla!" Och i samma ögonblick lägger sig vågorna och molnen blåser bort! När jag berättade detta för mina små barn sa min pojke: "Och så gick stormen sönder!" "Ja", sa jag, "då gick stormen sönder!" Solen skiner! Och lärjungarna sjunker ner

på knä: "Vem är denne man? Han är inte en människa som vi!"
Till slut finner de svaret: Det är Gud i mänsklig gestalt!

Det var inte förrän efter påsk som de riktigt förstod det, då när Jesus hade kommit levande ut ur graven. Min vän, jag berättar inga sagor för dig. Jag skulle inte våga säga detta om jag inte visste att det är sanningen, att den levande Guden har kommit till oss i Jesus, den Uppståndne.

Men helst ser jag honom när han hänger på korset. Då är han verkligen "Gud och människa". Jag skulle vilja måla honom för din inre blick, han – som visserligen är krönt – men med en hänets krona. De starka händerna är fastspikade. Och han böjer sitt huvud och ger upp andan. "O huvud, blodigt, sårat, / av smälek höljt och spe!"⁸ Fäst dina ögon på denne Jesus, dröj kvar inför honom och fråga: "Varför hänger han där?" Fråga tills du finner svaret: "Där frälser han mig från mörkrets makt! Där räddar han mig från djävulens välde!" Allt jag kan göra är att skissa upp det. Du måste själv dröja kvar inför Jesus kors, se på det och veta och tro och fatta: "Här blir jag friköpt från mörkrets makt, för att jag ska få bli ett Guds fria barn." Du behöver inte längre låta dig hetsas av djävulen, utan när du ser på korset får du uppleva: "Djävulens makt är slut! Jesus är starkare! Den korsfäste har köpt mig till att vara ett Guds fria barn!"

Sluta nu upp med vår tids dumma problematik! Se till att du blir realist och tar till dig att vi ska och får bli Guds fria barn! I Jesus har Gud skapat alla förutsättningar för detta, i honom som korsfästes och uppstod från de döda – för oss!

Jag vet att människan känner ett stort obehag när man talar om Gud. Varför? Jo, vi är alla i samma läge som den förlorade sonen som Bibeln berättar om. Han hade gett sig i väg hemifrån, bort från sin far. Men när han var långt hemifrån hade han blivit mycket olycklig. Då skulle han gärna ha vänt tillbaka till sin far, men han var rädd, han vågade inte. Varför? Därför att det var så mycket som stod emellan hans far och honom!

Det finns många människor som inte vill möta Gud, eftersom de i djupet av sitt hjärta tänker: "Det är så mycket som inte stämmer mellan Gud och mig." Och de har alldeles rätt! De står naturligtvis under mörkrets makt och kan inte ha någon gemenskap med Gud. Vad tänker du personligen om detta? När Jesus vill rädda oss från mörkrets makt och göra oss till Guds barn, då vill han också skaffa undan det som står emellan Gud och oss! Och det gjorde han på korset! Hos honom kan vi nu få förlåtelse för vår skuld! Det hade Paulus förstått när han sa: "Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike" (Kol 1:13). Av naturen drivs vi av djävulen. Men Jesus, Guds Son, räddar oss när han förlåter vår skuld.

Och, mina vänner, idag har Gud gett oss detta tillfälle att ta emot frälsningen i Jesus!

4. Om en som inte heller hade tid

Jag är inte riktigt färdig än. Nu ska jag berätta om en man som inte heller hade tid. Han finns i Nya testamentet. Han var en stor man, en romersk landshövding. Felix hette han. Ett underbart namn. Felix betyder nämligen "den lycklige". Han hade en fru som hette Drusilla. Och han hade en fånge som hette Paulus. En dag – just då hade han gott om tid – säger han: "Vi ska förhöra den där Paulus lite. Du får följa med mig, Drusilla!" Och så går de in i rättssalen. De sätter sig med överlägsna miner. Till höger och till vänster om dem står legionärerna. Så förs fången in. "Säg mig Paulus, varför sitter du här?" säger Felix till fången. Och så börjar Paulus sitt väldiga tal. Så skulle också jag vilja kunna tala. Det blir allt allvarligare. På en gång är den levande Guden i salen! Paulus talar om den rättvisa som en domare måste döma efter. Det går rakt in i Felix hjärta. Han tänker på alla de skumma mutförsöken. Och Paulus talar om ett rent samvete. Då ramlar Drusilla nästan av stolen. "Från vilket århundrade är han egentligen?" tänker hon. Och när Paulus fortsätter med att tala om de

dödas uppståndelse, då blir det hett för dem båda. Och sedan talar Paulus om Guds dom, om risken att gå förlorad. Då hoppar Felix upp och säger: "Ett ögonblick, Paulus! Det låter ju riktigt bra det där som du säger. Du har säkert rätt. När jag får tid ska jag kalla på dig. Men nu har jag inte tid!" Och så låter han föra bort honom. Han fick aldrig mer tid.

Och jag är rädd för att om vi inte har tid att låta Gud tala till oss om rättfärdighet och om ett rent samvete inför hans dom, då sitter vi i samma sits som Felix! Visst är det obehagligt att behöva konfronteras med Guds verklighet. Då fördjupar vi oss hellre i en film eller slår på tv:n. I vilket fall som helst stannar vi hellre i den miljö som inte oroar oss. Och så förblir allt vid det gamla!

Är det inte förfärligt om man måste säga om ett liv: "Allt förblev vid det gamla – alltid!"? Guds Son har kommit och säger: "Se, jag gör allting nytt! Jag förlåter det förflutna! Jag har genom min död köpt dig in i Guds rike! Jag ger dig den helige Ande för att du ska bli en ny människa!" Och så säger vi: "O nej!" – och allt förblir alltid vid det gamla. Ack, min vän, jag önskar så att det förhåller sig annorlunda med dig. Jag önskar dig det mest underbara som finns: att inte allt förblir vid det gamla utan att allting blir nytt för dig genom Jesus!

5. Om en som har tid

Till sist vill jag säga något mycket viktigt: Så länge som vi står under djävulens välde är vi stressade och hetsade människor. Men jag känner en som har tid för dig: Jesus, Frälsaren, den Uppståndne! Kvinnor klagat kanske: "Min man har aldrig tid för mig." Män klagat: "Min fru har aldrig tid för mig." Föräldrar klagat: "Barnen har aldrig tid för oss." Barn klagat: "Föräldrarna har aldrig tid för oss." Vet ni vad: Jesus har tid! Jesus har tid för oss!

På sistone har detta varit en helt ny upptäckt för mig. Förra veckan hade jag en del svåra problem som jag inte ska redogöra

för i detalj här. Men många gånger råkar man rakt in i vår tids konflikter. Jag var så bekymrad att min fru sa: "Du är ju odräglig, men jag förstår hur det kommer sig!" Då blev jag röd i ansiktet och sprang ut i skogen. Och i stillheten talade jag med min Frälsare: "Herre Jesus, nu vill jag förklara hela eländet för dig ..." Jag berättade allt för honom. Och han tog sig tid så att jag kunde förklara allt mycket utförligt. På nolltid hade två timmar försvunnit. Och sedan slog jag upp mitt Nya testamente – och då var varje ord som ett Guds svar till mig personligen! Å vad glad jag var när jag gick hem! Jag hade gjort en helt ny upptäckt: Jesus har tid för mig!

Det finns en underbar berättelse i Nya testamentet. En blind man sitter vid vägen och tigger. Han har en sådan där stor tråsked. Och när någon kommer sträcker han fram skeden och ropar: "Ge mig en allmosa!" Plötsligt går många människor förbi. Den blinde tänker: "Vad är nu det här? En procession eller militärer?" Till slut frågar han: "Vad är det som händer?" Då skriker någon till honom: "Jesus går förbi!" Och då ljusnar det hos den blinde – invändigt. Om Jesus har han redan hört, ja, han tror att Jesus är Guds Son. Och så börjar han ropa: "Jesus, Guds Son, hjälp mig! Jesus, Guds Son, förbarma dig över mig!" Då blir människorna nervösa och säger: "Skrik inte så! Vi vill höra vad Jesus säger." Men den blinde fortsätter att ropa: "Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig!" Ja, han ropar ännu högre. Då blir människorna arga och hotar: "Vi slår dig fördärvad, om du inte lugnar dig!" En hotfull massa är något farligt. Men den blinde låter sig inte hejdas: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!" Om han hade frågat mig, då skulle jag ha förklarat för honom: "Du måste förstå hur det ligger till. Jesus är på väg till Golgata. Han ska dö för världen. Världen går under på grund av sin skuld. Jesus vill lösa skuldfrågan genom att han tar på sig världens skuld, så att vi ska kunna få frid med Gud. Och så kommer han att besegra döden och stå upp från de döda. Det är världsom-

spännande händelser. Då kan du inte sticka emellan.” Men den blinde ropar så högt han kan: ”Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!” Och så kommer ett av de skönaste orden i Nya testamentet: ”Då stannade Jesus.” ”Men Jesus”, skulle jag säga, ”om jag har ett viktigt sammanträde, då kan jag inte låta någon stoppa mig!” Men Jesus stannade och sa: ”Kalla hit honom!” Så står det i Bibeln. Jesus, han som löser världens problem, har tid för en blind tiggare! Så mycket är en människa värd för honom!

Så mycket är även du värd för honom! Tror du att det finns någon annan i hela världen som du är så värdefull för? Och så har du inte tid för honom? Djävulen måste ha fördummat dig rejält!

Jag hörde en gång en tokig historia. Ett fartyg håller på att gå under. En steward rusar längs korridorerna och skriker: ”Alle man på däck! Fartyget går under!” Han kommer även förbi köket. Där steker kocken kycklingar i lugn och ro och säger: ”Jag måste först göra min plikt!” – och steker kycklingar! Och så går han under med sina kycklingar. Så tycker jag människan av idag handlar: ”Jesus? Inte aktuell! Intresserar mig inte! Jag har inte tid!” Så går världen till helvetet utan Jesus!

Jag menar att vi ska göra det viktigaste först. Och när Gud erbjuder oss räddning, då finns det inget viktigare än att vi tar emot denna räddning! Jag skulle önska att du just nu stod inför Jesus kors och kunde sjunga med sångförfattaren: ”Just som jag är, tag mig mot! / Jag böjer mig invid din fot. / Blott därför att du dog för mig, / jag kommer nu, o Gud, till dig.”⁹

SE UPP! LIVSFARA!

På vägen hit har jag susat fram på Autobahn. Eftersom jag samtidigt invändigt gick igen min predikan kunde jag inte låta bli att tänka: "Se upp! Livsfara!" Du förstår, nu för tiden dör man vanligtvis inte längre gammal och livstrött i sin säng. I dag förolyckas man. Eller man får en hjärtinfarkt. Tidigare blev folk 90 år gamla och lade sig sedan ner för att dö. Så går det inte till i dag. Nu exploderar ett flygplan över Atlanten: 80 människor omkommer. En buss störtar ner i en ravin: 60 människor dör. I en fabrik blir det en explosion: döda. I gruvorna omkommer arbetare då och då. Och varje årtionde blir det ett stort krig någonstans. I det första kriget dör 2 miljoner, i nästa 5 miljoner. Vi är formligen omgivna av faror.

När jag funderar på sådant tänker jag ofta: "Det verkar inte som om vi har en chans att dö i lugn och ro i sängen." Tänk dig att du förolyckades i kväll klockan tio. Det skulle ju kunna hända, inte sant? Var är du då klockan 11? Vad blir det av dig då? Har du funderat på den saken?

1. Lägets allvar

Nu ska jag berätta en vacker historia för dig. Jag har visserligen inte upplevt den själv, men min farfar har berättat den för mig. Och han var en mästare på att berätta. En dag kommer en ung man till sin farbror och säger: "Farbror, nu får du gratulera mig! Jag har tagit studenten!" "Så bra", säger farbrodern, "här har du 200 kronor. Köp dig något vackert som belöning. Men berätta först vad du nu har för planer." "Nu", svarar den unge mannen, "nu ska jag studera. Jag ska bli jurist." "Bra", säger farbrodern, "och sedan då?" "Ja, då blir jag väl notarie vid rådhusrätten." "Bra. Och sedan?" "Då blir jag väl assessor i hovrätten." "Bra. Och se-

dan?” ”Farbror, då ska jag se mig om bland landets döttrar, gifta mig och bilda familj.” ”Bra. Och sedan?” ”Ja, då hoppas jag bli en stor man, hovrättspresident eller förste allmänne åklagare.” ”Bra. Och sedan då?” ”Ja, farbror” – nu börjar den unge mannen bli nervös – ”då blir även jag gammal och pensioneras.” ”Bra. Och sedan?” ”Ja, då flyttar jag till en vacker trakt, bygger mig ett litet hus och odlar jordgubbar.” ”Bra. Och sedan?” Nu blir den unge mannen arg: ”Då dör man väl som alla andra.” ”Jaså. Och sedan då?” Då skrattar den unge mannen inte längre. Han blir dödsförskräckt: ”Då dör jag. Och sedan då? – Farbror”, svarar han, ”det har jag faktiskt aldrig tänkt på.” ”Jaså”, säger farbrodern, ”du har tagit studenten och är så dum att du inte tänker längre än näsan räcker? Borde inte en människa som Gud har begåvat med förstånd tänka en smula längre? Vad händer sedan?” Då svarar den unge mannen snabbt: ”Farbror, vad som kommer efter döden, det vet ingen!” ”Det stämmer inte, unge man”, säger farbrodern, ”det finns en som vet besked om vad som kommer efter döden. Det är Jesus. Och han har sagt: ’Den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, ... Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet’ (Matt 7:13-14). Efter döden kommer Guds dom. Och man kan gå evigt förlorad, eller så kan man bli räddad för evigt.”

Jag måste skaka om dig och säga: Det räcker inte att du gör upp planer för ditt liv fram till graven. Du måste fråga: Vad kommer sedan?

Som ungdomspastor har jag ofta förklarat det så här för mina pojkar: När jag vill ha ett par skor lagade, då går jag inte till bilmekanikern. Bilmekaniker är bra människor, men om skor kan de ingenting. Med mina skor går jag till skomakaren! Men när min bil strejkar, då går jag inte till skomakaren utan till bilmekanikern. Och om jag vill köpa bröd, då går jag inte till slaktaren. De är fina människor, men om brödbakning vet de ingenting. När jag vill köpa bröd, då går jag till bagaren. Och om min vat-

tenledning går sönder, då går jag till rörmokaren. Vad jag vill säga är att jag alltid går till fackmannen. Men om vi vill veta vad som kommer efter döden, då frågar vi kreti och pleti och litar på våra egna förvirrade tankar. Är det någon gång vi bör vända oss till fackmannen så är det med den viktiga frågan: Vad kommer efter döden? Vem är fackmannen? Det finns bara en fackman! Och det är Guds Son som kom från den andra världen och själv steg ner i dödsriket. Han dog på korset men återvände till livet. Han kan ge besked! Och han säger: "Du kan hamna i förtappelsen! Men du kan också komma till himlen!" Och om 25 professorer i dag bevisar: "Med döden är allt slut!" – då säger jag: "All respekt för era många titlar, men ni är inte fackmän inom detta område. Ni har nämligen inte varit på andra sidan ännu. Men jag känner en som var över: Jesus. Och han har något helt annat att säga."

Människorna lever i dag på egen risk; de handlar som om allt var slut med döden, eller som om man självklart skulle komma till himlen om man är döpt och prästen jordfäster en. I helvetet kommer det en gång att vimla av människor som är döpta och jordfästa av präster! Förstår du inte att du befinner dig i akut, livshotande fara? Vi ska alla förr eller senare ställas inför Guds domstol!

Jag kan öppet tillstå att denna tanke är anledningen till att jag står här i dag. Som ung föreställde jag mig aldrig att jag en gång skulle stå i en predikstol. Jag var en ung officer i första världskriget. Vi hade stora förluster i vårt regemente. Jag var en officer som alla andra, inte bättre och inte sämre. Men om någon hade sagt till mig: "Du ska en dag predika i kyrkorna", då skulle jag ha skrattat högt. Jag vill gärna vittna om detta: jag var långt borta från Gud. Min far frågade mig en gång: "Tror du inte på Gud?" Då svarade jag: "Så dum är jag inte att jag förnekar att det finns en Gud." Till ateismen hör en stor portion otrolig dumhet! "Men", sa jag, "jag har inte stött på Gud. Därför intresserar han mig inte." Det var kort efter detta samtal som jag tillsammans

med en kamrat, en annan ung löjtnant – vi var under framryckning i Frankrike – satt i en skyttegrav vid Verdun. Vi väntade på order om framryckning. Då drog vi – alla soldater vet hur det går till – tvetydiga skämt. Och då berättar jag en smutsig historia – och kamraten skrattar inte. ”Kutscher”, säger jag, så hette han, ”varför skrattar du inte?” Då faller han omkull och jag ser att han är död! Ett litet splitter från en granat har träffat honom rakt i hjärtat. Arton år gammal står jag framför kamratens lik och är till att börja med alldeles oberörd. ”Vad du är oartig min vän som kolar vippen innan jag är färdig med historien!” Men i samma ögonblick slår det mig: ”Var hamnade han?” Jag kan fortfarande se framför mig hur jag står där i skyttegravan när jag liksom träffas av ett skarpt ljus, skarpare än en atomexplosion: ”Han står nu inför den helige Guden!” Och nästa konstaterande var detta: ”Om vi nu hade suttit på ombytta platser, då hade splittret träffat mig och då hade jag nu stått inför Gud!” Inte inför vilken Gud som helst utan inför den Gud som har kungjort sin vilja, som har gett sina bud - jag har överträtt vartenda ett – precis som du! Det finns människor vars synder ropar mot himlen och som likväl säger: ”Jag gör rätt och är inte rädd för någon.”* Ljug inte så!

I det ögonblicket visste jag: ”Jag har överträtt alla Guds bud! Och om ett skott träffar mig nu, då står jag inför Gud!” Och på en gång stod det helt klart för mig: ”Då hamnar jag i helvetet!” Nu kom soldaterna med sina hästar: ”Det är dags att rycka fram!” Jag steg upp på min häst. Där låg min döde vän. Och efter många år knäppte jag för första gången mina händer och bad: ”Käre Gud, låt mig inte stupa innan jag vet att jag inte hamnar i helvetet!” Jag kan lugnt berätta att jag sedan gick till en fältpräst och frågade honom: ”Pastorn, vad ska jag göra för att inte hamna i helvetet?” Då svarade han mig: ”Fänrik, vi måste först segra, segra, segra!” ”Ni vet alltså inte själv svaret på min fråga”, svarade jag då.

---

* Det tyska moraliska valspråket: ”Tue recht und scheue niemand.” Denna devis återkommer många gånger i boken.

Är det inte skakande att tusentals unga människor gick raka vägen in i döden och att ingen kunde berätta för dem hur man blir frälst? Och det hos ett "kristet" folk! Själv hade jag nog hamnat i största förtvivlan om jag inte senare fått tag på ett Nya testamente. Jag kan fortfarande se miljön i den franska bondgården där jag befann mig. "Ett Nya testamente! I det står det väl hur man inte ska gå förlorad!" tänkte jag. Jag satt och bläddrade, för jag var inte riktigt hemma i den boken. Då fick jag syn på en enda mening: "Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare" (1 Tim 1:15). Det var som om en blixtnedslag hade slagit ner. "Syndare – det är jag, det behöver ingen tala om för mig!" – Å vad jag önskar att du skulle komma till en punkt där du bekänner inför Gud och människor: "Syndare, det är just vad jag är!" Sluta med att försvara dig. Du vet att det är fel. I det ögonblicket behövde jag ingen präst. "Syndare, det är jag det!" Det var så tydligt. Och bli frälst, det ville jag! Jag visste inte riktigt vad det innebar. Jag förstod bara: att bli frälst, det var att komma ut ur det tillstånd som jag befann mig i, att få frid med Gud. "Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare." Om Jesus kunde göra det, då måste jag finna honom! Det dröjde ett par veckor till. Jag letade efter någon som kunde visa mig Jesus. Men ingen kunde visa mig Jesus. Och då gjorde jag något som jag vill rekommendera alla att göra: Jag stängde in mig – vi var åter igen under framryckning – i en gammal fransk bondgård. Den var halvt sönderskjuten och utrymd, men ett rum var fortfarande intakt. I dörren satt en nyckel. Jag gick in, låste inifrån, föll på knä och sa: "Herre Jesus! I Bibeln står det att du har kommit från Gud 'för att frälsa syndare'. Jag är en syndare. Jag kan inte lova dig något för framtiden, eftersom jag har dålig karaktär. Men jag vill inte hamna i helvetet, om jag nu blir träffad av ett skott. Och därför, Herre Jesus, överlämnar jag mig åt dig från topp till tå. Gör med mig som du vill!" Det hördes inget dån, det blev ingen stor jordbävning, men när jag gick ut hade jag funnit en Herre som jag nu tillhörde.

Och dag efter dag – då var jag 18 år gammal – blev det allt klarare för mig i vilken oerhörd livsfara människorna befinner sig. Man lever utan syndernas förlåtelse! Vet du om dina synder är förlättna? Hur ska du kunna bestå i Guds dom?! Man lever utan frid med Gud. Man lever utan omvändelse. Man har ett tunt lager av kristen rappning, men inuti finns det stackars eländiga, fridlösa, oomvända hjärtat! Hör du: Gud vill inte att vi ska hamna i helvetet! Gud vill inte det! ”Det är Guds vilja att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen” (1 Tim 2:4). Och därför sände han sin Son. Men då måste vi också komma till Jesus. Då måste vi också tillhöra honom. Så som kristenheten behandlar Gud och frälsningen genom Jesus Kristus kan det inte gå väl. Jag ryser när jag tänker på det. Vi befinner oss i den största livsfara eftersom vi är på väg mot Guds dom!

I min ungdomsgrupp hade jag en gång en trevlig ung man. Först kom han regelbundet till vårt bibelstudium. Det var på Hitlerrikets tid. Plötsligt var han tvungen att delta i nationalsocialistiska omskolningskurser – och då uteblev han helt. Jag såg honom inte mer. Men en dag sprang vi på varandra. ”God dag, Günter”, säger jag. ”Heil Hitler”, svarar han. ”Günter! Det var länge sedan jag såg dig. Hur går det för dig?” frågar jag honom. Då sträcker han på sig och svarar: ”Mitt valspråk lyder: ’Jag gör rätt och är inte rädd för någon!’ Och om något i mitt liv inte är som det ska och om det finns en Gud, då ska jag som en ärlig människa stå till svars för det inför Gud. Men jag behöver ingen syndabock, ingen Jesus, som dör för mig!” Inom mig ser jag miljontals människor som tänker likadant: ”Jag gör rätt och är inte rädd för någon, och jag kan stå till svars för mitt liv inför Gud!”

Käre vän, när jag står inför Gud, då vågar jag inte förlita mig på min egen rättfärdighet. Om jag gör det vet jag att jag är i största livsfara. Vi ska alla möta Guds dom, det kan du lita på! Och jag vill varna dig. Jag ryser när jag tänker på hur människorna skyn-dar fram mot Guds dom!

Vi har fantastiska bildhuggerier av målaren och bildhuggaren Ernst Barlach. Men han har också skrivit en teaterpjäs: "Den blåe Boll". Den blåe Boll är en godsägare som alltid är lite blå. En dag har han ätit en god middag och druckit en hel del och så kommer han i middagshettan till den lilla stadens torg. Han står plötsligt framför kyrkan på vars dörrar fyra keruber som blåser i basun är utmejslade. Och när han står där och ser på keruberna, då tycker han plötsligt att de ser levande ut och att de basunerar ut Guds dom: "Nu måste mänskligheten stå inför Gud och hans dom!" Ordagrant skriver Barlach: "Ut, ni döda, från era gravar! Skyll inte på förruttnelsen! Ut!" Då går det upp för den blåe Boll: "Jag kan inte undkomma Gud. En dag ska jag stå inför honom i hela min uselhet!"

Och i grund och botten vet vi alla att vår egen rättfärdighet – "Jag gör rätt och är inte rädd för någon!", eller hur ditt livsmotto än må vara – inte räcker till! Då ska all egenrättfärdighet smälta bort som vax i eldens glöd!

Visst vet jag att man inte så gärna lyssnar på ett sådant budskap nu för tiden. När jag säger: "Om du inte vänder om till Jesus hamnar du i helvetet!", då vill man ofta förlöjliga det jag har sagt: "Helvetet! Det är bara medeltida skrönor. Det finns inget helvete!" När jag hör det kommer jag alltid att tänka på följande händelse:

Det är under kriget. Jag ska göra ett hembesök. När jag är på väg kommer det ett flyganfall. Jag rusar ner i närmaste bunker och väntar tills det hela är över. Sedan går jag vidare och kommer till den stadsdel där jag ska göra besöket. Den finns fortfarande kvar! Men alla tjugo husen ser övergivna ut. Jag tänker: "Du drömmer! Alla husen står ju kvar – men alla människor är borta!" Då möter jag en luftskyddsvakt och frågar honom: "Varför har alla människor gett sig i väg?" Han säger ingenting, tar mig bara under armen, drar in mig i ett av de där husen, fram till ett fönster. Och då ser jag. Husen står i en ring kring en gräsplan

– och mitt på gräsplanen ligger en jättestor bomb, lika stor som ångpannan på ett lokomotiv. Jag säger: ”En blindgångare!” ”Nej”, svarar vakten, ”det är ingen blindgångare! Det är en tidsinställd bomb!” Det är en av de där raffinerade bomberna. De exploderar inte vid nerslaget utan kanske 5 eller 20 timmar senare. När alla människorna kom tillbaka från skyddsrummen, då såg de vad som hade hänt. ”Alla flydde undan!” fortsätter han. ”Hör du hur det tickar?” Ja sannerligen, man kan faktiskt höra hur utlösaren tickar! ”Kom!” säger jag till vakten, ”här vill jag inte vara!” Vi går en bit därifrån och tar betäckning ifall bomben skulle explodera. I det ögonblicket ser jag något komiskt. En svart svärm med sparvar kommer flygande – och slår sig ner på bomben i godan ro. En sitter till och med framtill på tändaren. Jag ropar: ”Sparvar, det är farligt!” Då upplever jag det som om sparvarna ropar tillbaka: ”Haha! Vi är upplysta. Vem tror på bomber nu för tiden! Ingen fara!”

Precis så dåraktigt betar sig människorna i dag! Gud har redan talat ohyggligt allvarligt med oss genom sitt Ord och genom domar, också med vårt folk. Och Guds Son har kommit och låtit sig korsfästas och har sedan stått upp från de döda. Var och en kan ju begripa att Gud finns och att han är en helig Gud! Och likväl, om någon kommer och säger: ”Ni svävar i livsfara! Ni måste se till att bli frälsta!”, då skrattar man och säger: ”Haha! Struntprat! Vem tror på sådant!”

Du förstår, även Bibeln kan vara spydig. Bibeln nämner bara ateismen, det vill säga gudsförnekelsen, en enda gång och det i en enda mening. Där står det: ”Dåren säger i sitt hjärta: ’Det finns ingen Gud!’” (Psalm 14:1). Så beskriver Bibeln ateismen. Sedan säger den inget mer om det.

2. Han räddar oss!

En gång lät Gud en fruktansvärd dom gå ut över världen. Bara en man och hans familj blev räddade. Mannen hette Noa. Honom

hade Gud befallt att bygga en ark innan domen kom. – Kommer du ihåg berättelsen om syndafloden? Om du inte minns den bör du skämmas, men tala inte om det för någon! – Innan domen verkställdes befallde Gud Noa: ”Gå in i arken med hela ditt hus!” Då gick Noa in och sedan stängde Gud dörren bakom honom.

Världen går mot Guds rättvisa dom. Och det finns en ark: nåden som erbjuds oss i Jesus Kristus. Han kommer från Guds värld till vår usla värld. Han dör för oss på korset! – Min vän, kanhända förstår du inte fullt ut hur allt förhåller sig, men det här kan du i alla fall begripa: Om Gud låter sin Son dö en kvalfull död på korset, då måste det innebära en frälsning som kan frälsa även den största syndaren! Han står upp från de döda. Han kallar på oss genom sin helige Ande. Jesus är arken! Och så som Gud den gången sa till Noa: ”Gå in i arken med hela ditt hus!”, så ber han dig nu genom mig: ”Gå in i Jesus nåd! Ta steget in i Guds frid! Bryt med allt som hindrar dig! Säg till din Frälsare: ’Här kommer en stor syndare.’ Lägga all skuld vid hans kors! Tro att hans blod rann för dig! Säg till honom: ’Jag ger dig hela mitt liv!’” Detta är att gå in i arken.

”Se upp! Livsfara!” Hur många är det inte som går fram mot Guds dom fullständigt oomvända och oskyddade! Men den stora nåden finns där. Och att tro innebär att ta ett steg ut ur Guds dom in i Jesus nåd. Detta steg är ingen barnlek. Men det betyder räddning från livsfara!

En pionjärmissionär i Nya Guinea berättade vid ett tillfälle något som jag inte har kunnat glömma. Jag hade sagt till honom: ”Broder Hoffman, jag måste kämpa så för att hålla mig nära Jesus. Det är ingen barnlek, inte ens för en pastor, att tillhöra Jesus i en värld som tjänar djävulen och är på väg mot helvetet.” ”Då ska jag berätta något för dig”, började han. ”På Nya Guinea hade vi seden att när papuanerna ville bli kristna så undervisade vi dem först grundligt för att de riktigt skulle lära känna Jesus! Sedan döptes de på en söndag. Det var alltid en stor högtid. Även

många oomvända kom för att se på. Men det avgörande skedde alltid kvällen innan. Då tände man en stor eld. Dopkandidaterna trädde fram. På armen bar de saker och ting som hörde samman med deras avgudadyrkan: magiska föremål, avgudabilder, amuletter. Och så gick de fram till elden – och kastade dessa tecken på sitt gamla liv in i de dånande flammorna. Vid ett tillfälle lade jag märke till en ung kvinna. Hon gick också fram till elden med famnen full med avgudabilder och amuletter. Men just i det ögonblick hon ska kasta sakerna i elden, då kan hon inte. Säkert tänker hon: 'Dem har mina förfäder levt tillsamman med. Med dem hänger hela mitt förflutna samman. Från dem kan jag ju inte skiljas!' Hon tar några steg tillbaka. Då slår det henne: 'Men då kan jag ju inte tillhöra Jesus!' Sedan tar hon på nytt tre steg framåt men klarar ännu en gång inte av att skiljas från sina saker och vänder ännu en gång tillbaka. Då går jag fram till henne", berättade missionären, "och säger: 'Det är för svårt för dig. Tänk hellre över saken en gång till. Du kan ju anmäla dig till nästa dop.' Då funderar den unga kvinnan ett ögonblick, tar snabbt tre steg framåt, kastar sakerna i elden och ramlar medvetslös till marken." Och jag glömmer aldrig vad missionären sedan sa till mig: "Jag tror att bara den som har upplevt en riktigt omvändelse förstår hur skakad denna kvinna var."

Min vän, du är bara ett steg från arken! Ut ur livsfaran – in i Jesus armar! Men det steget är ingen barnlek. Det betyder att du bryter med det förflutna. Utan denna brytning går det inte!

Har jag talat tillräckligt tydligt? Jag blir ständigt skakad av att se hur många människor som trots alla varningar är på väg mot det eviga fördärvet! Det är inte vad Gud vill! Gud vill att du ska bli frälst! Därför har han sänt sin Son. Därför har Sonen betalat din skuld. Nu behöver du bara erkänna din skuld och i tro ta emot Jesus betalning!

När jag under Tredje rikets tid ännu en gång hade kallats till Gestapo var jag tvungen att vänta i ett rum där det stod en massa

arkivskåp. I de där skåpen låg mappar staplade mot höjden. Från varje mapp hängde det en lapp. På lapparna stod namnen: "Meier, Karl" eller "Schulze, Friedrich". Jag blev tvungen att vänta oändligt länge bland alla dessa arkivskåp och det fick mig att tacka Gud att jag slapp tillbringa mitt liv bland sådana mappar. Eftersom jag hade långtråkigt började jag läsa namnen: "Meier, Karl", "Schulze, Friedrich". Plötsligt läste jag: "Busch, Wilhelm"! Där låg ju min mapp! Du förstår säkert att arkivskåpen plötsligt inte längre var långtråkiga! Där låg min mapp! Jag hade väldigt gärna velat ta fram den och se efter vad de där människorna hade skrivit om mig. Men den risken vågade jag inte ta. Jag stod i alla fall där och darrade: "Min mapp!"

Så har det gått för mig med Jesus kors. Det har funnits en tid i mitt liv när det tråkigaste jag visste var just kristendomen. Allt annat var mer intressant för mig – fram till det ögonblick då jag för första gången riktigt på allvar såg Jesus kors: "Det gäller min mapp! Här handlar det om min skuld och min frälsning!" Sedan dess har Jesus kors varit det mest intressanta som finns för mig. Se mannen med törnekronan! Han, den store Livräddaren! Där på korset räddar han ditt och mitt liv! Även om du ännu inte förstått det så handlar det om just din mapp! Jag vet att jag pratar för högt, kanske jag borde tala mer sansat men jag kan inte, för det gäller liv och död!

3. Från döden till livet

"Se upp! Livsfara!" Nu ska jag visa dig dessa ord från en annan sida. När det for genom mitt huvud: "Akta dig! Livsfara! Stopp! Människa, vänd om! Sök Frälsaren!" då tänkte jag plötsligt: "Bara någon som lever kan befinna sig i livsfara!" När en buss har störtat ner för ett stup och alla passagerarna är döda, då är de inte längre i livsfara. Förstår du? Låt mig säga det klart och tydligt: Den fara du befinner dig i är att du kanske aldrig ens når fram till livet, att du går död genom världen och till slut kastas bort

som död! Uttrycker jag mig tillräckligt tydligt? Den livsfara du befinner dig i är att du går miste om livet! Bibeln säger klart och tydligt: "Den som har Sonen har livet. Den som inte har Guds Son har inte livet" (1 Joh 5:12).

Nyligen träffade jag en dam från Berlin, hon undervisade i moderna språk. "Förlåt!" sa jag till henne. "En pastor får ju inte vara oartig. Men jag vill likväl fråga: Hur gammal är fröken?" Vanligtvis frågar man ju inte en dam hur gammal hon är, men en gammal pastor kan väl få göra det. Hon svarade utan att tveka: "Åtta år!" "Vad säger du?" avbröt jag. "Åtta år? Du undervisar i tre främmande språk – och är åtta år gammal?" Då skrattade hon och förklarade: "För åtta år sedan fann Jesus mig. Då blev jag levande. Förut var jag död." Jag var lite förvånad och sa: "Det låter konstigt." Och då sa hon så här: "Den som har Sonen har livet. Den som inte har Guds Son har inte livet" (1 Joh 5:12). Och hon fortsatte: "Pastor Busch, förut hade jag ingen Frälsare, inget riktigt liv. Då tjänade jag bara pengar och roade mig, men liv var det inte!"

Visst är det ett modigt påstående! Den som inte beslutat sig för att överlämna sig åt Jesus, han har över huvud taget inget liv. Ja, utan Jesus har vi ingen aning om livet. Bara den som har Guds Son har livet!

För länge sedan kom en ung man fram till mig. Jag frågar honom: "Vad vill du?" "Det vet jag inte!" svarar han. "Jag vet bara att det liv jag lever nu, det är inget liv!" Överraskad frågar jag: "Hur så? Som mekaniker har du en bra arbetsplats och tjänar mycket pengar." "Men det är ju inget liv!" svarar han. "Det är ju inget liv! Måndagar mekaniker, tisdagar mekaniker, onsdagar mekaniker, torsdagar mekaniker, fredagar mekaniker, lördagar fotboll, söndagar bio och flickor. Det är ju inget liv!" "Gosse", säger jag, "det har du rätt i. När du har fattat det, då har du redan kommit långt. Det är ju inget liv! Jag ska berätta för dig vad som är ett verkligt liv: Vid ett tillfälle i mitt liv gjorde jag en riktig U-sväng.

Då fann Jesus mig, han som har dött och uppstått för mig. Han blev min Frälsare och den som försonade mig med Gud. När det blev klart för mig, då fick han mitt hjärta. Och du förstår, sedan dess har jag livet!” Den unge grabben fann också livet. Nyligen träffade jag på honom i Freiburg. ”Nå”, frågade jag honom, ”hur är det? Är det ett liv nu?” Hans ansikte strålade när han svarade: ”Ja, nu är det ett liv!” Nu är han mycket aktiv som ledare för en ungdomsgrupp och leder andra människor till Jesus. Han har funnit livet i Jesus.

Förstår du? Så länge som du kan gå miste om livet är du i livsfara. Du har visserligen hört talas om den kristna tron – men har inte funnit din Frälsare!

Jag har en vän som är affärsman. Nyligen var han bjuden till en fabrikör. Denne fabrikör hade en vacker villa i en underbar park. Omkring hundra gäster var där. Mitt i festens trängsel möter min vän värden och säger: ”Människa, så bra du har det! Du är en kung! Vilken egendom! En stor fabrik! En rar fru! Förtjusande barn!” Då svarar mannen: ”Ja, du har rätt. Jag har det bra!” Men plötsligt blir han dödsallvarlig och säger: ”Men fråga mig inte hur det ser ut här inne!” Och så pekar han på sitt hjärta.

Och när jag går på gatorna, då tänker jag ofta: ”Om folk var ärliga skulle de alla stanna upp och ropa: ’Fråga mig inte hur det ser ut här inne, här i mitt hjärta!’” Där finns ingen frid. Tankarna anklagar dem. De bär på skuld.

Det finns bara en som kan hjälpa oss, bara en som kan frälsa oss. Tänk att Gud ser vårt elände! Vi kan från vår sida inte nå Gud. Men Gud har i sin stora kärlek kommit till oss i Jesus. Det är det hissande budskap som jag har fått i uppdrag att förkunna: ”Så älskade Gud världen ...” Jag själv skulle inte ha älskat den, jag skulle ha förstört den med stora släggan, denna värld så full av smuts och ondska och dumhet. Och den världen älskade Gud! Här står mitt förstånd stilla. ”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom

inte ska gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh 3:16). Låt mig få höra, vad mer ska Gud göra för dig än att han lät sin Son dö för att du skulle ha evigt liv?!

Jag ska avsluta med att återge något som hände den store engelske väckelsepredikanten Charles Spurgeon. Efter en predikan kom en ung man fram till honom och sa: ”Pastorn har rätt. Jag måste finna mannen från Golgata och bli ett Guds barn. En vacker dag ska jag omvända mig.” ”En vacker dag?” frågade Spurgeon. ”Ja, längre fram.” ”Längre fram? Varför inte i dag?” Den unge mannen var lite förlägen när han förklarade: ”Jag vill bli frälst och därför ska jag också omvända mig till Jesus, men först vill jag få ut mer av livet.” Då skrattade Spurgeon högt och sa: ”Unge man, du är mycket anspråkslös. Att få ut mer av livet, det skulle vara för lite för mig. Jag vill inte få ut något mer *av* livet utan jag vill ha *livet*. Och i min Bibel står det (och så slog han upp stället): ’Jag har kommit, för att de ska ha liv, och liv i överflöd’” (Joh 10:10).

När en sådan här predikan är slut får jag en olustig känsla eftersom jag tänker: ”Kanske har du inte predikat så att folk har förstått?” Tillåt mig därför säga det än en gång, helt kort: Gud har låtit Jesus dö på korset för oss förlorade och fördömda syndare, för att vi här och nu – i dag – ska ha livet. När jag vaknar i morgon, då kan jag sjunga av glädje över att jag har blivit ett Guds barn, därför att jag har livet i honom! Lyssna: Jesus har kommit, för att vi ska ha liv här på jorden och dessutom bli frikända i Guds dom i all evighet. Det är att ha evigt liv!

Då blir glädjen en följeslagare i livet.

Låt mig använda en liten bild. Det är en novemberkväll. Det regnar och snöar om vartannat. Det blåser. Det är kallt. Vi ser två män på gatan. Den ene är utan ytterrock, han har slagit upp kavajkragen. För honom spelar det ingen roll att han blir genomblöt. Det spelar ingen roll vart han går för han har inget hem. Så vandrar de flesta genom världen. De har inget mål. Vart är du på

väg? Det är tröstlöst att inte ha något mål. Den gudlöse filosofen Nietzsche sa en gång i en dikt något om att kråkorna flaxar mot staden när det börjar snöa och att det är synd om den som inte har någon plats där han hör hemma. Hur är det med dig? Har du inget evigt hem?

Och så kommer en annan man gående på gatan. Han upplever samma storm, samma smuts, samma snö. Men han visslar en glad melodi och går med spänstiga steg. Varför? Där borta skymtar hans hem fram. Där bor han! Där är det varmt! För honom betyder vägen ingenting. Så går de människor genom världen som tillhör Jesus. I honom har de livet, både nu och i all evighet.

Gud sa till Noa: "Gå in i arken!" Därför ber jag dig nu: Gå också du in i stillheten! Jesus finns där! Du kan tala med honom! Utgjut ditt hjärta för honom! Någon frågade mig: "Har pastorn ingen mottagningstid?" Jag svarade: "Varför skulle jag ha det? Det är ju inte mig folk ska prata med. Det är Jesus de måste tala med!" Gör det du också!

MEN VAD MÅSTE VI GÖRA DÅ?

Mina vänner, jag får massor av brev med alla möjliga frågor. Nyligen stod det så här i ett av breven: "Det som du predikar, är det din egen uppfattning eller är det kyrkans lära?" Då kunde jag bara svara: "Det är Bibelns lära!" Jag vill att ni inser att så länge som ni bara hör Pastor Buschs egna uppfattningar blir ni vilseledda! Det kommer inte att ge er något av värde. Det är Jesus stämman ni måste höra! Jesus kallade sig själv "den gode Herden". Och det är den gode Herdens röst ni måste höra! Själv kan jag med all min svaghet bara hjälpa till lite grand för att stämman hos våra själars gode Herde ska höras. Och när vi nu behandlar temat: "Men vad måste vi göra då?" är det oerhört viktigt att det är Jesus själv, han som är den gode Herden, som svarar på den frågan.

1. Gör dig av med dina luggslitna trosföreställningar!

Under min långa tid som pastor i storstan har jag hört så många förlegade invändningar mot Bibelns budskap att jag först och främst skulle vilja be dig – och nu är det din själs eviga frälsning som står på spel – att du gör upp med dina luggslitna föreställningar om tron!

Under kriget var jag, vid sidan av mitt arbete som ungdomspastor, även själavårdare på ett stort sjukhus. Vid ett tillfälle står jag framför dörren till en sjukhussal i sjukhusets privata avdelning och ska just knacka på dörren då en ung sjuksköterska kommer springande genom den långa korridoren med andan i halsen och säger: "Snälla pastorn, gå inte in där!" "Varför inte?" frågar jag. "Mannen därinne har uttryckligen bett oss inte släppa in någon pastor." Sjuksköterskan pekar på namnskylden på dörren. Då ser jag namnet på en känd affärsman som jag känner till genom den reklam han gör för sin verksamhet. "Syster", säger jag, "du

ska veta att jag har nerver av stål”, och så knackar jag på dörren. ”Kom in!” ropar en kraftig mansröst. Jag går in i rummet. I sängen ligger en äldre, gråhårig herre. ”God dag!” säger jag. ”Jag heter Pastor Busch.” ”Å”, säger mannen, ”dig har jag hört mycket talas om. Du får gärna besöka mig!” ”Men så roligt!” svarar jag. Och så fortsätter han: ”Men lämna mig bara ifred med din kristendom. Den vill jag inte ha.” ”Vilken otur!” svarar jag. ”Det var ju just det ämnet jag ville prata med dig om.” ”Uteslutet!” säger han och vinkar avvärande. ”Det kapitlet är redan avklarat i mitt liv. Du ska veta att när jag var barn tvingade man in psalmerna i huvudet på mig. Och om jag inte kunde dem utantill fick jag stryk. Som vuxen har jag skapat min egen världsåskådning. Där är Darwin, Haeckel och Nietzsche de bärande balkarna.” Då såg jag rött. Eftersom jag tyvärr har lite för lätt för att bli arg utbrast jag. ”Lyssna nu, gamle man! Om en 16-åring som är mitt i puberteten säger till mig att han har gjort Nietzsche till sin profet, då ler jag och tänker: ’Ingen fara, det går över. Du kommer snart att på egen hand upptäcka att de moderna filosoferna själva inte längre tror på sina egna gamla profeter.’ Men när en äldre man som du, som ju står vid randen till evigheten, berättar sådant för mig, då är det fruktansvärt. Du är dödssjuk. Tänker du komma inför Gud med en sådan smörja? Snälla, gör inte det!” Förvånad stirrar han på mig. Den tonen är han inte van vid. Då kommer jag plötsligt ihåg: På sjukhus får man ju inte använda den tonen. Där måste man tassa fram på sammetsfötter. Och plötsligt känner jag ett oerhört medlidande med den stackars gamlingen. Jag växlar om till första växeln och trots att han till en början hade avböjt så berättar jag om Jesus och om hur han vill vara hans gode Herde. Han suckar djupt: ”Om det vore så väl! Men vart ska jag ta vägen med min världsåskådning då? Menar du att jag ska kasta allt som jag har trott under ett långt liv över bord?” ”Jamen visst!” ropar jag glatt. ”Min käre herre, kasta allt det över bord som du inte behöver när du nu står inför evigheten! Hellre idag än imorgon!

Med din förlegade tro kan man ju varken leva eller dö i frid. Och kasta dig sedan i Guds Sons öppna armar. Han har ju dött för dig och betalat priset för att få ha dig! Denne Frälsare vill bli din Frälsare!” Nu kom sjuksystemen in. Hennes förvåning var stor när hon nu hittade oss i förtroligt samtal med varandra. Sedan vinkade hon åt mig. Jag förstod. Det var dags att gå. Jag tryckte varmt den gamle mannens hand och lämnade rummet. Jag vet inte om han tog emot Frälsaren. Under natten som följde dog han.

Jag var skakad över att även bildade människor kravlar sig fram genom landskapet med Darwin, Haeckel och Nietzsche och försöker vinna sin eviga frälsning med så ynkliga världsåskådningar. Och därför vill jag framför allt be dig: Kasta dina luggslitna åsikter som du så bedrägligt grundar din tro på över bord. Var inte så lättlurad! De är helt värdelösa. I Bibeln läser vi: ”Gud är en, och en är medlare mellan Gud och människor: människan Kristus Jesus” (1 Tim 2:5–6).

Vid ett annat tillfälle satt jag mitt emot en man som jag inom mig alltid kallar för ”ringelman”, eftersom han hade en pull-over på sig som liksom ringlade sig. Hans riktiga namn var naturligtvis något helt annat. Hans fru och två av hans söner hade alla dött i kriget. Jag hade knappt hunnit sätta mig när han satte igång: ”Pastorn, jag vill inte höra talas om din kristendom. Jag har gått igenom så mycket under kriget att det är omöjligt för mig att tro på Gud. Du kan berätta vad du vill för mig, jag kommer ändå inte att tro!” Då sa jag: ”Det har jag svårt att föreställa mig. Säg, herr ’Ringelman’ – vilket ju självklart inte var hans riktiga namn – åker du nu och då med tåget?” ”Ja.” Då går du förhoppningsvis alltid först till lokföraren och befäller honom: ’Visa mig ditt körkort!’” sa jag. ”Nej, nej”, menade han, ”så mycket måste man väl ändå lita på tågtrafiken att deras lokförare ...” ”Va?” svarade jag med förvåning, ”menar du att du stiger på utan att först försäkra dig om att karln där framme verkligen är kapabel att köra? Du anförtror ditt liv åt föraren – utan garanti? Det

är det som jag kallar att tro, herr Ringelman, att jag anförtror mitt liv åt någon. Från och med nu bör du aldrig säga: 'Jag tror inte på något – förutom på statens järnvägar.'” Jag fortsatte: ”Herr Ringelman, det har hänt att apotekare av misstag har blandat till giftiga mediciner. Visst brukar du alltid först be apotekaren noggrant undersöka dina huvudvärkstabletter?” ”Nej”, svarade han, ”jag litar på att en utbildad apotekare inte lurar mig.” ”Verkligen?” svarar jag med spelad förvåning, ”du sväljer ner medicinen utan att först undersöka den? Du anförtror ditt liv åt apotekaren? Det kallar jag att tro. Käre herr Ringelman, säg aldrig mer: 'Jag tror inte på något' utan säg 'Jag tror inte på något förutom på statens järnvägar och apoteket.'” Och så fortsatte jag i samma stil. Och sedan vittnade jag för honom: ”Du förstår, en dag kom den Ende emot mig som Gud har sänt, han som har stått upp från de döda, som har märkena efter spikarna i sina händer, dessa märken som förkunnar att han har älskat mig ända in i döden på korset. Ingen i hela världen har gjort så mycket för mig som Jesus! Det finns ingen som är så värd vårt förtroende som Jesus! Tror du att Jesus någonsin har ljugit?” ”Nej.” ”Du förstår, det finns ingen annan än Jesus som jag kan vittna om på detta sätt. Och när jag insåg det, då sa jag: 'Jesus är den som jag vill anförtro mitt liv åt.'” Då frågade han: ”Är det så enkelt?” Och jag sa: ”Så enkelt är det, herr Ringelman. Så enkelt! Du tror på allt möjligt åt alla håll och kanter, men den Ende som man verkligen kan lita på, honom vill du inte tro på! Kasta dina sjabbiga föreställningar om varför du inte kan tro över bord och ge ditt liv till Herren Jesus!” Vid ett tillfälle sa jag till flera hundra ungdomar samtidigt: ”Den som kan visa mig någon som har ångrat att han har tagit emot Herren Jesus i sitt liv, han ska få en miljon mark.” Jag hade naturligtvis inte en miljon mark men jag var inte orolig att satsa dem eftersom det inte finns någon människa som har ångrat att hon tagit emot Herren Jesus. Däremot har jag lärt känna en mängd människor som har ångrat att de inte har gjort det!

Jag ber dig därför, gör upp med din bräckliga, bedrägliga otro! Tro på honom som har gjort allt för dig! Det är mellan dig och honom. Du behöver stilla dig och säga: "Jesus, från och med idag vill jag tillhöra dig!"

2. Gör dig av med din sanslösa självrättfärdighet!

I Bibeln står det: "Det är ett ord att lita på och värt att tas emot av alla, att Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare." Många läser dessa ord och säger: "Men jag är ju ingen syndare! Jag är verkligen ingen förbrytare!" Till dem säger jag nu: "Du ljuger! När du står inför Guds ansikte, hur ska du då kunna säga: 'Jag är ingen syndare! Jag har hållit alla dina bud!'" Kommer du verkligen kunna säga så när du står där? Jag ber dig innerligt, lägg av din sanslösa självrättfärdighet och sluta inbilla dig att allt är som det ska. Inget är som det ska, absolut ingenting!

För många år sedan hade jag ett samtal med en ung grabb runt tjugo som jag aldrig kommer att glömma. En dag stötte vi på varandra och jag sa då: "Min käre Heinz, det var länge sedan jag såg dig i vårt bibelstudium och jag har inte sett dig i ungdomsgruppen heller." Då svarar han: "Vet du vad, pastor Busch, jag har funderat på saken. Du pratar hela tiden om Jesus och att han har dött för syndare. Men jag behöver ingen syndabock som tar straffet istället för mig. När jag har gjort något som inte är bra och om det nu finns en Gud, då vill jag själv stå ansvarig inför honom. Det är ju rent av skrattretande att jag skulle behöva en Frälsare som har dött för mig." "Bra, min vän", svarar jag, "du vill alltså försvara din egen rättfärdighet inför en helig Gud. Det har du rätt att göra. Du får förkasta Jesus och säga att du vill föra din egen talan. Men en sak måste du veta. I Frankrike döms man enligt fransk lag, i England enligt engelsk lag och inför Gud enligt Guds lag. Käre vän, jag önskar verkligen att du inte har överträtt ett enda av Guds bud. Har du det så är du helt förlorad. Adjö!" "Men vänta lite!" säger den unge grabben. "Så noga är det väl

inte!” ”Oj oj”, svarar jag, ”vad har du egentligen för föreställning om den helige rättfärdige Guden? Föreställ dig att jag hade levt ett oklanderligt liv i femtio år och därefter snott andras pinaler under tre minuter. Det uppdagas och jag blir dragen inför rätta. Så står jag alltså inför domaren och säger: ”Herr domare, var inte så småaktig! Femtio ostraffade år måste väl väga upp tre minuters snatteri! Inte kan man väl vara så småaktig, herr domare?” Då svarar domaren: ”Nu handlar det inte om dina femtio ostraffade år. Här handlar det om de tre minuter som du snattade. Lagen ställer dig inför rätta på grund av dessa tre minuter.” Och om en jordisk domare handlar så, hur mycket mer gör då inte vår helige Gud det!

Inser du inte att du är skyldig inför Gud? Inser du inte hur mycket du behöver syndernas förlåtelse? Jag ber dig, gör upp med din sanslösa självrättfärdighet och sök den Frälsare som dog för dig på korset och betalade skulden i ditt ställe. Ta emot honom, bekänn dina synder för honom och säg: ”Herre, jag kastar mig själv och all min orättfärdighet på dig! Nu tar jag emot din nåd! Tvätta mig ren med ditt blod!”

3. Ta det avgörande steget!

För att förklara vad det innebär ska jag återigen berätta en historia.

Alldeles i början av nazi-Tyskland råkade jag ännu en gång ut för en lametta-bärare. Lametta var det namn som ungdomar använde när de pratade om de pråliga medaljer i silver och guld som nazihöjdarna bar på sina rockslag – som en påfågel sina fjädrar. Det var med darrande knän som jag gick för att träffa denne man. Att man var präst saknade betydelse för sådana män. Till min stora förvåning kastade inte denne militäre höjdare ut mig utan lyssnade till och med på vad jag hade att säga. När vi närmade oss slutet sa jag: ”Vet ni vad, det är sällan som en av er behandlar mig så vänligt. Det vill jag tacka er för. Och när ni nu

har varit så vänlig vill jag så gärna ge er en stor gåva. Jag har ett särskilt budskap till er: "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh 3:16). Då tittade mannen på mig och sa: "Ni behöver inte berätta mer. Mina föräldrar är troende, gudfruktiga människor. Jag känner till ert budskap ända sedan min barndom ..." Och så lade han ett stort vitt pappersark på bordet, tog en penna och drog ett streck rakt över det vita pappret. Han fortsatte: "Pastorn, jag vet allt och jag vet även att jag, för att kunna ta emot det du vill förmedla, måste gå över en sådan gräns som jag dragit här på pappret. Jag är mycket nära – och när han sa det pekade han på linjen – att gå över denna gräns, men jag måste hitta modet att ta det avgörande steget!" Han var något skamsen när han sedan sa: "Men den ställning jag har i samhället förbjuder mig att ta detta steg." Då gick jag med tunga steg därifrån. Inte långt därefter dog han. Hans ställning i samhället kommer i all evighet inte att kunna rädda honom. Likväl hade han förstått: "Om jag vill komma in i Guds rike måste jag ta steget över denna gräns."

Har du modet att ta detta steg? Å, det är verkligen mycket mer värt, mer än allt som du samtidigt förlorar! Jesus väntar på dig med öppna armar! Ta det avgörande steget över gränsen – in i Jesus öppna armar!

4. Bryt med alla medvetna synder!

Jag känner en man som lever i äktenskapsbrott. Jag har ställt honom till svars och sagt: "Du lever i äktenskapsbrott! Du gör din fru olycklig. Du kommer att hamna i helvetet!" Då svarade han: "Vilket skitsnack! Låt mig förklara för dig vad det handlar om: Min fru förstår mig inte ..." Och sedan berättade han en lång historia medan han själv hela tiden var medveten om att han levde i synd. Människor kivas och bråkar med varandra och försvarar sig: "Det var den andre som började!" Det är så det alltid låter:

”Den andre började!” Ingen gruffar och grälar därför att han själv har börjat. Men du ska veta att inför Gud är träta och kiv nästan samma sak som mord! Varför tar inte du initiativet till att få slut på käbblet? ”Men vad ska jag göra då?” frågar du. På den frågan finns bara ett svar: Bryt med varje medveten synd!

Jag önskar att du någon gång skulle lägga in en paus i ditt liv och fråga dig själv: ”Vad finns det i mitt liv som inte är rätt? Vad är det jag måste bryta med?” Svaret på den frågan vet du redan. Tror du verkligen att Jesus räcker dig sin nåd när du vill fortsätta på samma syndiga väg? I Bibeln läser vi: ”Omvänd er!” Den förlorade sonen lämnade sitt gamla liv bakom sig. Du får komma till Jesus precis som du är: betyngd och oomvänd. Men då måste du också bryta med de synder som drar ner dig i fördärvet, det orättfärdiga liv som du mycket väl vet är synd inför Gud!

I de många brev som jag får varje dag läser jag om och om igen: ”Du är för hård, pastor Busch! Det som jag gör är inte synd!” Och så nämner brevskrivaren saker som jag inte ens har nämnt. Då märker jag klart och tydligt hur vårt samvete värjer sig mot att Jesus ska få bestämma i våra liv. Du måste veta att du inte kan komma till en levande tro och leva i gemenskap med Gud, om du inte har modet att bryta med det som måste brytas med. Bryt med alla medvetna synder!

5. Tala med Gud

Kanske du klarar att rabbla upp en inlärd bön men kan du egentligen be? Du ska veta att människor har föreställningar om bön som får håret att resa sig på mig – ifall jag nu hade haft något hår kvar. Nyligen var jag på besök hos en familj. Då sa mamman: ”Ja, vi är goda kristna. Kom till mamma, lilla Klara! Du kan ju redan be så vackert fast du bara är fyra år. Visa nu pastorn hur fint du kan be!” Och så började den lilla rabbla. Jag avbröt snabbt. ”Sluta! Försök inte visa pastorn hur fint du kan be!” Det har ju inte ens med bön att göra! Att be innebär att tala med den levande Guden

som finns till för oss i Jesus och att utgjuta sitt hjärta för honom. Har du någonsin bett på det viset?

En engelsk biskop skrev 1963 en bok om att vara ärlig inför Gud. I den skriver han att den moderna människan inte längre vet hur man ber. Det håller jag med om. Men detta vänder sig ju inte mot bönen i sig utan mot den moderna människan. Som konsekvens av detta ville denne biskop omgestalta hela kristendomen och utesluta bönen. Men då säger jag: Lär hellre den moderna människan på nytt att be. Ta risken att be, även om du bara klarar att säga: "Herre, låt mig finna dig!" Eller: "Herre, fräls mig!" Eller: "Herre, hjälp mig att få en rätt tro!" Eller: "Herre, förlåt mig mina synder!" Men börja genast be! Man lär sig inte be "storslagna" böner från början. Det kan hända att vissa präster ber på ett storslaget sätt – men då har de en bönbok med nedskrivna böner i handen. Men vi behöver inte alls be storslaget. Det viktiga är att vi börjar be. Vi lär oss med tiden!

Vet du vad, tron är ett ömsesidigt förhållande mellan Gud och dig. Och har man ett sådant förhållande måste man tala med varandra, inte sant? Jag talar med honom – och han talar med mig! Och det för mig fram till min nästa punkt:

6. Läs Bibeln!

Men hur talar Gud till människor då? Han talar genom Bibeln! Det är därför det är så viktigt att du börjar läsa Bibeln! "Men det är väl nästan ingen som läser Bibeln nu för tiden?" tänker du. Ja, tyvärr har du rätt! Någon förklarade vid ett tillfälle detta fenomen så här. "Vid det årliga reformationsfirandet sjunger den protestantiska kyrkan alltid på slutet Luthers "Vår Gud är oss en väldig borg". Sista versen börjar så: "Guds ord de måste låta stå ..." Och därför låter nu de kristna Bibeln stå kvar i bokhyllan och tänker: "Jamen där står den ju riktigt bra!" Men det var inte så Luther hade tänkt sig det.

När jag gör hembesök hör jag ofta: "Pastor Busch, du ska veta att vi har en Bibel från mormorsmor, daterad 1722." Och så släpar den fram en sådan där tung klenod om vilken man med säkerhet kan veta att den aldrig blir läst. Med all respekt för den urgamla Bibeln vill jag dock uppmana dig att köpa dig ett litet Nya testamentet. Det finns sådana som är mindre än min hand. Det finns underbara nyutgåvor av Nya testamentet. Köp en sådan!

Det kan hända att du upplever vissa bibelställen svåra att förstå. Läs då lugnt vidare. Jag brukar förklara det på följande sätt för mina ungdomar: En bonde från Brasilien berättade vid ett tillfälle för mig hur man fick ett stycke land när han först kom dit. När han började undersöka det upptäckte han att han hade fått en urskog. Då sågade han ner träd och grävde upp stubbarna med rötterna. Och en dag var det så dags att spänna för ett par oxar och börja ploga för första gången. När de hade gått tre steg satt plogen fast igen. Vad skulle han göra nu? Gick han hem, hämtade dynamit och sprängde stenbumlingen, plogen och oxarna i luften? Nej, han ledde oxarna runt stenbumlingen och fortsatte ploga. När han var färdig var det fortfarande en anskrämlig syn. Men han sådde och kunde för första gången skörda något. Nästa år gick plogandet lite bättre. Då hade han hunnit gräva upp fler stenbumlingar och stubbar med rötterna. Och tredje gången gick det ännu bättre.

Det är så du måste läsa Bibeln! Du måste börja med att – börja! Är det något du inte förstår så hoppa över det tills vidare. Men ge inte upp! Redan i första kapitlet i Nya testamentet hittar du ett ord som du förstår. Där står det: "... han (Jesus) ska frälsa sitt folk från deras synder." Då kan du säga: "Jamen det förstår jag ju. Det gäller ju mig!" På det viset låter du Gud tala till dig genom Bibeln. Ta dig tid dagligen att läsa Guds Ord. Och be när du gör det: "Herre, upplys mitt hjärta och min hjärna och min själ. Hjälp mig att förstå ditt Ord genom det ljus som du skänker!" Och låt ingen ta modet ifrån dig. Bibeln är en storartad bok. Det finns

faktiskt ingen litteratur som är så aktuell och så fascinerande som Bibeln!

Som ung soldat under första världskriget låg jag en kväll på vakt i Verdun. Skymningen tilltog. Jag satt vid kanten till en avgrund. Och innan nattmörkret hade tagit över ser jag plötsligt hur ett fältkök stapplande närmar sig, något för tidigt på dygnet. Vi hade inte ens kunnat föreställa oss att ett fältkök skulle kunna ta sig fram längs denna otillgängliga gränslinje. Men detta fältkök som inte hade inväntat gryningen förrådde att man planerade att ta sig fram längs den linje där vi befann oss. Detta är fiendens marschväg! När fältköket vandrat förbi så kommer även ammunitionskolonnerna längs samma väg. Så hur resonerade vi nu? ”Den här sträckan struntar vi i. Vi ska inte skjuta på dem.” Tvärtom. Det var just denna sträcka vi besköt hela långa natten!

Lyssna nu, Bibeln är marschvägen, vägen för fältkök och ammunition, Guds försorg för de kristna som står i det andliga kriget. Och precis så sluga som vi var, så slug är även djävulen. Det är just denna väg han riktar sitt anfall mot. Han skjuter skarpt mot Bibeln. De allra mest dåraktiga av oss mumlar: ”Vilken struntbok!” Och professorerna med de skarpaste hjärnorna försöker bevisa att Bibeln är en mänsklig produkt. Där är man helt överens: Sätt Bibeln under skarp beskjutning! Men om du vill vara ett frälst Guds barn, bry dig då inte om alla dessa anfall. Låt ingen få dig att ringakta Bibeln. Bibeln säger att den skrevs av människor som var fyllda med och upplysta av den helige Ande. Och när du läser Bibeln kommer du snart att märka att den har en annorlunda, en gudomlig Ande.

Någon klagade vid ett tillfälle: ”För mig är Guds Ord så dött. Jag vill gärna bli frälst men hans Ord har inget att säga mig.” Då svarade jag: ”Be Gud om hans helige Ande! Be varje dag ett halvår framöver ifall det behövs: ’Herre, ge mig din helige Ande så att jag kan förstå ditt Ord och få en levande tro!’ Tro mig, Gud kommer att svara på din bön!”

Till slut vill jag säga en sak till:

7. Låt Guds Ord få bestämma över ditt liv!

Sök dig till ställen där du får höra Guds Ord, klart och tydligt. Jag tvekar inte när jag säger att det idag finns predikstolar där man predikar ett uttunnat evangelium. Dit skulle inte jag heller vilja gå. Så är det, jag är inte det minsta intresserad av läsk när jag kan få Guds evangeliums glädjevin! Det kommer du att få smaka ifall du går dit där det glada budskapet verkligen förkunnas. Håll dig till dem som älskar Guds Ord. Nyligen sa någon så här till mig: "Pastorn, vet du vad, jag är individualist!" Då finns det bara ett svar: Du kommer aldrig att kunna växa i en levande tro om du inte söker dig till andra kristna som är måna om att Guds Ord predikas klart och tydligt.

Låt mig berätta om en gammal kvinna som jag lärt känna. Denna gamla kvinna har spelat en stor roll i mitt liv. Jag träffade tre olika ingenjörer, den ene efter den andre, som alla hade kommit till tro på Jesus genom denna gamla kvinna. Då förstod jag att denna kvinna hade Guds kraft i sitt liv, så jag sökte upp henne. Hon var gruvarbetaränka. Hon blev så glad när jag kom och berättade för mig hur hon hade kommit till tro. Hon bodde i en förort till Essen, Stoppenberg, som numera är en del av själva staden. En dag läser hon i tidningen att två nya pastorer skulle välkomnas i Pauluskyrkan. Då sa hon till sina väninnor: "Nämen, det är ju en stor händelse. Kom, vi går dit!" Och så ger de sig iväg till fots över åkrar och ängar. Det var långt till Pauluskyrkan. När de kommer fram är kyrkan redan fullproppad så de ställer sig längst bak. Och så installerar man en präst som har utövat ett stort inflytande över Essen. Han hette Julius Dammann. Den gamla kvinna berättade: "Julius Dammann steg upp i predikstolen och läste ordet: "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, så att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh 3:16). Sedan böjde han sig framåt

och sa: "Av Bibelns hundratusentals ord finns det inget ord som inger mig sådan fruktan som ordet 'förlorad'! Man kan gå evigt förlorad och bli förkastad av Gud. Det är det som är helvetet!" Jag stod ju längst bak i den stora kyrkan. Från och med där hörde jag inget mer. Jag hade blivit träffad av en blix. 'Jag är ju förlorad! Jag har ju ingen frid med Gud. Jag har inte fått mina synder förlåtna. Jag är inte ett Guds barn. Jag är förlorad!' Jag gick hem som i trans. Tre dagar senare frågade mig min pappa: 'Är du sjuk?'" Hon försökte förklara för sina föräldrar vad som hänt. De sa: "Nämen, du har ju tappat förståndet! Det är dina nerver som krånglar." Det var omöjligt för den unga flickan att förklara för någon vilken dödsångest som har kommit över henne: "Jag är förlorad!" – Jag önskar er allt gott och just därför önskar jag att ni genom den helige Andes överbevisning skulle drabbas av samma insikt som den unga flickan: "Jag är förlorad!" – Hon fortsatte sin berättelse: "Under hela fyra veckor sprang jag omkring, alldeles utom mig. Och så läser jag: 'Pastor Dammann predikar återigen i Pauluskyrkan.' Och ännu en gång genomförde jag den långa vandringen från Stoppenberg till Pauluskyrkan. Jag bad oavbrutet längs hela vägen. Jag kunde bara komma på en enda bön: 'Endast ett, o Herre, helt nödvändigt är. Lär mig Herre inse, vilket ok allt annat är.'" Under hela vandringen ber hon denna bön. Och så kommer hon in i Pauluskyrkan. Pastor Dammann predikar. Kyrkan är fullproppad. Ännu en gång får hon stå längst bak. Och då ber hon återigen: "Endast ett, o Herre, helt nödvändigt är. Lär mig Herre inse, vilket ok allt annat är." Så slår hon upp den angivna psalmen. Och till hennes förvåning är det exakt denna psalm: "Endast ett, o Herre, helt nödvändigt är." Då tänker hon: "Om alla sjunger denna psalm som en bön i sina hjärtan, då måste ju något hända!" Och då stiger pastor Dammann upp i predikstolen och läser en text från Johannesevangeliet: "Jesus säger: 'Jag är dörren. Den som går in genom mig ska bli frälst' (Joh 10:9). Amen." Hon berättar: "Nu var jag ännu en gång i Pauluskyrkan

och ännu en gång hände samma sak: Jag hörde inget förutom detta enda ord och i detta ögonblick gick ljuset upp i mitt hjärta. Jesus, den uppståndne, är dörren till livet! Så jag gick in! Jag hörde inget mer av predikan men jag hade hört tillräckligt. Jag gick in genom dörren och fick evigt liv!”

Jag brukar berätta denna historia när jag träffar människor som säger: ”Nej, jag går inte till kyrkan. Jag känner mig kvävd där. Jag går hellre ut i den vackra naturen, där fåglarna sjunger och träden vajar i vinden ...” Då kontrar jag: ”Den kvinnan hade aldrig kommit till tro om hon inte hade kommit in under Guds Ords inflytande!”

Så vad måste vi göra då? Gör dig av med din bedrägliga otro! Gör upp med din sanslösa självrättfärdighet! Ta det nödvändiga steget! Bryt med alla medvetna synder! Tala med Gud i bön! Läs Bibeln! Se till att du kommer under Guds Ords inflytande tillsammans med andra kristna!

Jag skulle ju svara på frågan: ”Vad måste vi göra då?” – och jag har gett dig betydelsefulla svar. Men för mig personligen är det otroligt viktigt att jag innan jag slutar säger vad som är allra viktigast: Avgörande är egentligen inte vad *vi* gör – även om det är viktigt. Det som är avgörande är vad *Gud har gjort* för oss – i Jesus! Det är detta glada budskap som Gud har gett mig i uppdrag att berätta för dig: ”Jesus har gjort allt för alla!” Han har kommit till oss, han har dött för oss, han har uppstått för oss, han sitter på Gud Faderns högra sida, han är den gode Herden som gör allt för sina får. I Psalm 23 betygar psalmisten: ”Herren är min herde, mig ska inget fattas ...” Och sedan räknar han upp hur oändligt mycket den gode Herden gör för honom. Å, vad jag önskar att också du skulle kunna säga: ”Herren är min Herde!”

VARFÖR TIGER GUD?

Det händer förfärliga saker i världen!

Jag gick – jag tror det var 1937 – på en gata i Essen, när jag mötte en totalt förtvivlad 16-årig pojke. Eftersom jag kände honom från mitt ungdomsarbete frågade jag honom: ”Vad har hänt?” Han svarade: ”De släpade iväg mig till sjukhuset och steriliserade mig därför att min mor är judinna. Och när jag kom hem var mina föräldrar inte där.” Han fick aldrig mer se dem. Pappan häktades. Mamman kom till koncentrationslägret i Auschwitz! Jag kunde bara ordna så att pojken kom till Holland. Därifrån reste han vidare till Amerika. Men jag ska aldrig glömma åsynen av denna förtvivalde pojke: ”De släpade iväg mig till sjukhuset och steriliserade mig därför att min mor är judinna. Och när jag kom hem, var mina föräldrar inte där.” Och liknande hemska saker hände miljontals gånger! Då dyker frågorna upp: ”Och Gud?” – ”Var är Gud då?” – ”Har han ingenting att säga till om?” – ”Varför tiger Gud?”

I Köln trängde sig en sinnesförvirrad man in i en folkskola med en eldkastare. Tolv små barn dödade han! Då reser sig frågorna: ”Och Gud?” – ”Varför tiger Gud?”

Det finns många människor som kan berätta sin historia och sluta med: ”Och Gud?” – ”Var fanns Gud då?” – ”Varför tiger Gud?”

Vår tyske diktare Friedrich Schiller skrev en gång en ”Sång till glädjen”. Där finns denna rad: ”Bröder, över eternas svall tronar ju en älskad fader.” Men människan av i dag är frestad att säga: ”Bröder, över eternas svall tronar ej en älskad fader!”

Den som möter sådant, den som blir ställd inför dessa frågor: ”Var är Gud?” – ”Varför tillåter han det?” – ”Varför tiger han inför alla dessa förfärliga saker?”, han kommer kanske till den

punkt där den farliga tanken dyker upp: "Kanske det inte finns någon Gud?! Kanske himlen är tom?! Kanske ateismen är det enda sanna?!" Käre vän, den som får sådana tankar borde bli förskräckt. För om det var sant att det inte finns någon levande Gud, då vore det förfärligt. Då skulle vi människor – vi odjur! – ha lämnats ensamma. Då skulle vi vara som förlorade barn som inte längre hittar hem. Ingen Gud!? Det skulle vara fruktansvärt! När folk säger till mig: "Jag är ateist!", då säger jag: "Du anar inte vad du säger! Över oss ingenting! Lämnade ensamma! Vi – ensamma med varandra!" Det mest förskräckliga som finns för människan är just människan. Romarna hade ett talesätt: "Homo homini lupus." Det betyder: "Människan är människans varg" – förfärligt!

Jag kan helt enkelt inte säga hur många gånger jag som präst har fått höra följande mening: "Hur kan Gud tillåta allt detta? Varför tiger Gud inför allt detta?" Och därför att jag så ofta har fått sådana frågor vill jag nu svara på dem.

Men jag måste börja med att säga: Jag är inte Guds privatsekreterare. Han har inte anförtrott mig sina planer eller dikterat dem för mig. Ser du, i och för sig är det nästan dumt att fråga så, som om vi kunde förstå Gud. Den Gud som jag kunde förstå skulle högst vara en domprost eller en biskop. Dem kan jag någorlunda förstå. Men den som jag helt och hållet förstår vore inte Gud. Gud säger på ett ställe i Bibeln: "Mina tankar är inte era tankar och era vägar är inte mina vägar" (Jes 55:8). Det är mycket upplysande.

Men jag har ändå fått viss kunskap från Bibeln och vill nu så gott jag kan svara på frågan: "Varför tiger Gud?"

1. Den fullständigt felaktiga frågeställningen

Det jag först och främst vill säga är att frågan: "Varför tiger Gud?" är fel i sig. Den är nämligen ställd så som om det fanns en domstol: På domarsätet sitter fru Schulze eller pastor Busch. Och på den anklagades bänk sitter Gud. Och sedan säger vi:

”Anklagade Gud, hur kan du tillåta allt detta? Varför tiger du?” Det vill jag säga dig, klart och tydligt: En Gud, som låter oss sitta på domarsätet och som sätter sig själv på de anklagades bänk, en sådan Gud finns inte!

Jag kommer ihåg en märklig upplevelse från den tid när jag ännu var en mycket ung präst. 27 år gammal hade jag kommit till Essen, just när en stor gruvarbetarstrejk bröt ut, en strejk som satte sinnerna i svallning.

En dag går jag förbi en öppen plats. Där står en man på en tvållåda och håller ett väldigt tal för dem som står runtomkring honom. Han talar om hungriga barn, utsugarlöner och arbetslöshet. Plötsligt får han syn på mig, känner igen mig och skriker: ”Ha, där är ju prällen! Kom hit!” Nå ja, en vänlig inbjudan brukar jag ta emot. Därför går jag bort till hopen. Männens blickar på mig så att jag kan komma fram till talaren. Kanske står det hundra gruvarbetare runtom mig. Jag kände mig redan underlig till mods. För sådana här situationer hade jag inte förberett mig på universitetet. Och så börjar han: ”Hör nu, prällen! Om det finns en Gud, vilket jag inte vet, men det kan ju finnas en, då ska jag när jag är död stiga fram inför honom och säga:” – och så skrek han – ”Varför tillät du att människor slets sönder på slagfälten?! Varför tillät du att barn var hungriga och att andra kastade bort mat därför att de hade för mycket?! Varför tillät du att människor tynade bort i cancer?! Varför? Varför?” Och sedan ska jag säga till honom: ’Du, Gud, avgå! Bort med dig! Stick!’” Så skrek mannen. Då skrek jag också: ”Alldeles rätt! Bort med den guden! Bort med den guden!” Med en gång blev det alldeles tyst. Talaren satte upp ett förvånat ansikte och sa: ”Ett ögonblick! Du är i alla fall präst! Då får du inte skrika: ’Bort med den guden!’” Då svarade jag: ”Lyssna! Den gud som du träder fram inför på det viset, som du kan öppna din mun inför på det viset, som låter sig ställas inför rätta på det viset, att du står som domare inför honom och han är din anklagade – en sådan gud finns det bara i din inbillning.

Till honom kan jag också bara säga: 'Bort med den guden!' Bort med den enfaldige gud som vår tid har konstruerat på egen hand, som vi kan anklaga, skjuta åt sidan eller hämta tillbaka – allt efter behov! En sådan gud finns inte! Men jag ska säga dig något: Det finns en annan, en verklig Gud. Inför honom ska du ställas som anklagad, och då kommer du inte kunna öppna munnen, för han ska fråga dig: 'Varför har du inte ärat mig? Varför har du inte bett till mig? Varför har du levt i orenhet? Varför har du ljugit? Varför har du hatat? Varför har du munhuggits och käbblat? Varför har du ...?' Så ska han fråga dig. Då ska orden stocka sig i strupen på dig! Och då ska du inte kunna svara på en enda av tusen frågor! Det finns ingen Gud till vilken vi kan säga: 'Bort med dig!' Men det finns en helig, levande, verklig Gud som en gång kan säga till oss: 'Bort med dig!'

Dessutom vill jag säga dig: Om du i dag hör människor som förebrår Gud: "Hur kan Gud tillåta allt detta? Varför tiger Gud?", säg då till dem: "Det skulle vara en enfaldig, inbillad Gud som vi kunde anklaga! Det finns bara en helig Gud, som anklagar oss, dig och mig!" Har du hållit Guds bud? Gud tar buden på allvar. Vi är de anklagade, inte Gud.

Det är det första som jag vill säga, klart och tydligt: Hela frågeställningen är totalt felaktig.

Och så det andra:

2. Guds tystnad är hans dom

"Varför tiger Gud?" Gud tiger ofta, ser du. Och Guds tystnad är hans mest förfärliga dom över oss!

Jag är övertygad om att det finns ett helvete, men inte ett sådant som det framställs på många bilder, där djävulen steker själarne eller annat dumt påhitt. Utan jag tror att det kommer att bli ett helvete därför att Gud inte längre har något att säga till människorna. Då kan de ropa till honom, då kan de be – han svarar dem inte längre! Den ryske författaren Dostojevskij sa

en gång: "Helvetet är den plats dit Gud inte längre ser." Där vi slutgiltigt blir kvitt honom, där vi verkligen är övergivna av Gud. Guds tystnad är hans dom. Och du förstår: Med det börjar helvetet redan här, att Gud tiger.

Jag vill gärna berätta något ur Bibeln för att belysa detta. Det fanns två städer, Sodom och Gomorra, högkultiverade städer med en förfinad civilisation. Man förnekade inte Gud. Det fanns väl också ett par präster där, sådana där ömkliga typer. Men man tog helt enkelt inte Gud på allvar. Kanske besvärade man fortfarande "den gode guden" vid bröllop och begravningar, men i övrigt bekymrade man sig inte om honom. Man trampade alla hans bud under sina fötter. I Sodom bodde en from man som hette Lot. Han sa då och då: "Så kan man inte umgås med Gud! Inbilla dig inte det. Man kan inte ostraffat driva gäck med Gud. 'Det som människan sår, det ska hon också skörda!'" (Gal 6:7). "Å nej", svarade människorna, "skämta inte! Du är väl ingen präst! Sluta upp med sådant dumt prat: 'Det som människan sår, det ska hon också skörda!'" Och så hände det tidigt en morgon – Gud hade i förväg hämtat ut Lot från staden – att Gud lät eld och svavel regna ner från himlen på städerna. Vad det innebär upplevde vi under bombnätterna. Gud kan göra det också utan flygplan. Jag kan föreställa mig hur människorna rusade upp ur sängen och vrålade: "Ner i källaren!" Man springer ner i källaren. Och så blir det glödande hett i källaren – som i en bakugn. Man kan inte uthärda längre. Nya paroller: "Vi måste ut!" Och så störtar man ut. Men där ute regnar det eld och svavel överallt. Rådlösa människor: Ut kan de inte springa, och i källaren kvävs de helt enkelt. Det berättar Bibeln. Och då har jag tänkt mig – Bibeln säger inte det, men jag föreställer mig att det kanske var så – att en grupp människor är tillsammans: en modern ung fru – hon hade litat på försynen; en äldre herre – som kunde känna igen alla rödvinsmärken på smaken; inte heller han hade något emot "den gode guden" som för övrigt var honom fullkomligt likgiltig. Så-

dana typer satt där tillsammans i en källare: trevliga människor, ordentliga människor, fina medborgare, bra skattebetalare. Alla hade sina mörka hemligheter – precis som varje människa i dag. Det blir allt varmare i källaren. De vill ut, men de kan inte, för runtom rasar fördärvet. Och då grips de av fasa. Den tjocke herrn säger plötsligt: ”Hör ni, Lot hade rätt: Gud lever verkligen!” Och den moderna unga kvinnan säger: ”Då hjälper bara en sak: Nu måste vi be! Men vem kan be?” Och så åker händerna upp – i gamla tider bad man med uppsträckta händer – händer som aldrig förut hade höjts i bön. Plötsligt går det: ”Herre, förbarma dig! Vi har syndat! Vi har föraktat dig! Men sluta nu! Du är ju ’den gode guden’, du är ju nådig! Herre, förbarma dig nu!” Men inget händer! Det enda man hör är eldens knastrande. Då sjunker armarna ner, de utsträckta händerna knyter sig: ”Gud, varför tiger du?!” Och det förblir stilla! Man hör bara hur elden dånar. Nu kan de be eller förbanna – Gud svarar inte längre!

Det finns en gräns som en människa eller en stad eller ett folk kan överskrida, en gräns av likgiltighet inför den levande Guden. Från och med då hör eller svarar Gud inte längre. Då kan du be eller förbanna – han svarar inte längre. Förstår du att detta tiggande över Sodom innebar Guds mest förfärliga dom? Gud hade inget mer att säga dem! Och när jag ser mitt fädernesland i dess fullständiga likgiltighet ifråga om Guds sanning, Guds bud och Guds frälsning, då grips jag ofta av fasa. Kanske upplever du det nu, att du ber eller förbannar – och Gud har inte mer att säga.

Det står i en bibelvers om Gud: ”Jag ropar till dig, men du svarar mig inte.” Varför tiger *du*, människa, när Gud kallar dig?

Så är det: Guds tystnad är Guds mest förfärliga dom!

Det tredje jag vill säga är detta:

3. Det långa avståndet hindrar dig att höra

När det känns som om Gud tiger, då kan det bero på att vi är för långt borta från honom!

Nyligen kom en ung man till mig och sa: "Pastor Busch, du gör mig nervös! Du talar hela tiden om Gud. Jag springer på dig på gatan – och genast börjar du prata om Gud. Jag hör inte Gud, jag ser inte Gud. Var talar han? Jag hör ingenting." Då svarade jag: "Unge man, minns du berättelsen om den förlorade sonen?" "Ja, lite grann", förklarar han. "Lite grann – vad betyder det? Nu ska du få höra hela berättelsen. Jesus har själv berättat den. Det var en rik godsägare som hade två söner. Den ene var en aning oansvarig. Han tyckte det var för instängt hemma. Han ville bort. En dag sa han till sin far: 'Far, ge mig mitt arv, betala ut det redan nu, jag vill resa ut i världen!' (Luk 15:11-32). Pappan ger honom det, och sonen drar ut i världen. Så läser vi om honom: 'Där levde han hämningslöst och slösade bort sin förmögenhet.' Du vet säkert att det är lätt att bli av med sina pengar i storstan. Och så blev det så klart samtidigt både hungersnöd och arbetslöshet. Han sjönk ner i hopplöshet och hamnade slutligen som svinaherde hos grisarna. I Israel var svinen orena. Att bli svinaherde var det värsta som kunde hända en israelit. Men eftersom det var hungersnöd var han glad om han fick tugga på svinens fröskidor. Där kunde han inte längre höra sin fars röst. Det är väl självklart att han inte kunde höra den! – Låt mig avbryta berättelsen och fundera ett tag över hur det kan ha gått till, även om Bibeln inte berättar det. Där sitter den bortsprungne hos sina svin. Det suger i magen. Och så anklagar han sin far: 'Hur kan han tillåta att det går så illa för mig?' Så tycker jag att det ser ut i världen idag: Den har lämnat Gud, eländet störtar sig över den – och så ropar den: 'Hur kan Gud tillåta allt detta?! Varför tiger Gud?!' – Men Jesus berättar att något annat hände med den förlorade sonen: Plötsligt kommer han till besinning: 'Det här är ju vansinne! Hos min pappa finns bröd i överflöd – och jag är nära att dö av hunger. Jag vill stå upp och gå till min far och säga till honom: 'Far, jag har syndat.' Och så reser han på sig och vänder hemåt! Hans far ser honom på avstånd och springer och möter honom. Men den förlorade sonen

säger till honom: 'Far, jag har syndat.' Då tar hans far honom i famnen och ropar: 'Ta genast fram den finaste dräkten och klä på honom den och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter!' Nu kan han plötsligt höra sin fars röst. Om du inte kan höra Guds röst så är du för långt borta! Du måste vända om, det vet du utan tvivel!" sa jag till den unge mannen.

Människor kan vara långt bort från Gud – till och med ända borta hos svinen, bildligt talat. Som löjtnant under första världskriget, en tid av stor gudlöshet, både tänkte och visste jag: "Jag borde förstås vända om!" Och jag har ännu aldrig träffat en människa som inte i grund och botten har varit medveten om detta: "Jag borde förstås vända om!" En mycket självgod kvinna förklarar för mig: "Det är inget fel på mig!" Men när jag fortsätter att tala med henne säger hon: "Ja, jag borde förstås vända om! Det finns mycket skuld i mitt liv! I grund och botten är mitt hjärta alldeles förstenat!"

Alla vet vi: "Jag borde förstås vända om!" Varför gör du inte det då? Vänd om! Då får du också höra fars röst!

Jag behöver lägga till en punkt när det gäller frågan "Varför tiger Gud?":

4. Vi måste höra Guds sista ord!

Om du tycker det är långtråkigt att fortsätta läsa beror det på mig och inte på evangeliet. Pastorer kan göra evangeliet långtråkigt, det klarar de av! Men läs då Bibeln utan oss! Evangeliet är fantastiskt – tro mig!

Det jag nu ska säga dig är det viktigaste: Om du har en känsla av att Gud tiger, då måste du höra Guds sista ord! Alltså – nu citerar jag ett bibelord som står i Hebréerbrevets första kapitel: "I forna tider talade Gud många gånger och på många sätt till fäderna genom profeterna [genom Mose och Jeremia till exempel] men nu i den sista tiden har han talat till oss genom sin Son" (Hebr 1:1). Vet du vem som är Guds Son? Det är Jesus!

Jesus! Nu har jag kommit fram till mitt ämne igen. Mitt hjärta slår fortare när jag får tala om Jesus. Denne Jesus är Guds Ord som blev människa: "Och Ordet blev kött och bodde bland oss" (Joh 1:14). Du vet att när vi säger ett ord, då är det redan borta – som en utandning. Gud lät sitt Ord bli kött – i Jesus. Jesus är Guds sista ord!

Du känner till uttrycket "Mitt sista ord". Anta att jag vill sälja en ko till dig. Var inte rädd, det tänker jag inte göra. Jag har ingen aning om hur man säljer kor. Men anta att jag vill sälja en ko till dig. Vad är en ko värd? Det vet jag inte. Ska vi säga 1000 kronor. Du säger: "300 ger jag, inte mer!" "Jag skulle egentligen ha 1200 för kon!" förklarar jag. Då bjuder du 400. Jag svarar: "1100 måste jag ha!" Och så förhandlar vi med varandra tills jag förklarar: "800 är mitt sista ord!" Och om jag nu inte är en lurendrejare, då blir det så, och sedan kommer det ingenting mer. Jesus är Guds sista ord! Om du inte tar emot det, då har Gud inget mer att säga dig. Förstår du? När folk klagar: "Gud talar inte. Varför tiger han?", då svarar jag: "Gud har inget mer att säga dig om du inte vill ta emot hans sista ord!" Du måste ta emot Jesus! På något annat sätt går det inte!

Jag träffar ofta folk som säger: "Jag tror också på 'den gode guden'. Men Jesus?" Lyssna då: Jesus är Guds sista ord till oss! Låt mig förklara vad det betyder. Och då måste jag berätta lite om Jesus. Det finns inget jag hellre gör än berättar om Jesus!

Där står en massa människor runt Jesus. Och han talar. Plötsligt blir det oroligt bakom honom. Folk börjar prata och ger sig av. Jesus avbryter sitt tal: "Vad står på?" Något förfärligt stod på: en spetälsk hade kommit. Vet du vad spetälska är? Fastän kroppen lever ruttar den bort. Det är hemskt. Varet äter bort öron, näsa och läppar. Och denna spetälska är så smittosam att till och med andedräkten smittar. De spetälska var därför tvungna att bo i öknen. De fick inte träffa andra människor. Och så kommer det en sådan där spetälsk mitt in bland människorna! Han har hört

talas om Jesus och han drivs av en het längtan: "Jag skulle vilja se Frälsaren!" Så kommer han. Och han får ordentligt med plats, för folk viker undan. Och sedan skriker de: "Ge dig i väg! Stick!" De tar upp stenar och hotar honom. Men han låter sig inte hindras. Jag kan lätt föreställa mig hur det blir en bred väg mitt bland alla människorna därför att åhörarna var så förskräckta. Och på denna gata går den spetälske nu fram – tills han står inför Jesus. Nej, han står inte inför Jesus, han sjunker ner i dammet framför honom och gråter fram sin nöd för Jesus: "Mitt liv är förstört! Jesus, om du vill kan du göra mig ren. Hjälp mig!" Du förstår, människan måste komma inför Jesus med sitt förstörda liv! Så måste det vara: vår nöd måste fram inför Jesus! Å, vad jag skulle önska att du gjorde dig av med den lilla "religion" du har och kom med din nöd till Jesus! Där ligger nu den spetälske framför Jesus: "Herre, om du vill kan du göra mig ren!" Och nu händer något som jag tycker är oändligt vackert. Jag kan tänka mig att Jesus tar ett steg tillbaka inför denna förskräckligt förstörda människobild och säger: "Ja. Stå upp! Bli ren!" Men det gör han inte. Jesus tar ett steg framåt och lägger sina händer på det sjuka huvudet! Folk skriker av förskräckelse: "En spetälsk får man absolut inte röra vid!" Ingen smuts är för motbjudande för Frälsaren! Ingen nöd är för stor för honom! Han lägger sin hand på huvudet! Om jag vore den andre Wilhelm Busch, illustratören och målaren, skulle jag vilja teckna detta: Jesus händer på den spetälskes förstörda, till hälften bortfrätta ansikte. Det är Jesus! Aldrig varken förr eller senare har det funnits någon så underbar som han! Och om det nu finns en människa som ingen vill veta av, då lägger Jesus händerna på henne och säger: "Jag har friköpt dig, du ska vara min!" Om det nu finns någon som plågas av smutsens och syndens spetälska, då lägger Jesus händerna på honom och säger: "Bli ren!"

I Jesus kommer hela Guds kärlek till oss, in i vår nöd, in i vår synd, in i vår smuts, in i vår smitta! Jesus är Guds Ord som har blivit kött! Och likväl säger folk: "Varför tiger Gud?" Har inte

Gud talat tillräckligt tydligt och härligt? Har inte Gud talat Ordet?!

Och denne Jesus lägger man en dag på ett kors. Man slår spikarna genom händerna och fötterna. Sedan reser man korset. Runtom korset en bullrande hop. Romerska soldater tränger tillbaka människorna. Kom, vi ansluter oss till skaran, vi ska också stå under korset! Se på honom, mannen från Golgata! Huvudet ”blodigt, sårat, av smälek höljt och spe”, det är ”kvalt och fårat, och böjt i ångst och ve”¹⁰! Se på honom! Fråga honom: ”Varför hänger du där?” Och han svarar dig: ”Därför att du har skuld inför Gud. Antingen får du betala den i helvetet – men då är det för sent – eller också betalar jag den här för dig. Någon måste betala! Jag ska göra det för dig. Tro på mig!”

Min vän, när jag som ung förstod detta: där är ju offerlammet som bär världens synder, också mina, där bär Jesus bort min skuld, där försonar han mig med Gud, där betalar han lösepenningen för att friköpa mig, då lade jag ner mitt hjärta vid korsets fot som det står i en sång: ”Lägg ditt hjärtas börda där, / vid korset finns det rum! / Säg blott strax för Jesus Krist / utan fruktan all din brist, / han dig höra skall förvisst; / vid korset finns det rum!”¹¹

Och sedan lägger man Jesus i en klippgrav. En sten rullas för ingången. Romerska soldater håller vakt. Och tidigt på morgonen den tredje dagen blir det lika ljusst som om en atombomb hade exploderat i närheten, så ljusst att soldaterna – och det var kraftiga karlar, inga hysteriska småbarn – svimmade. Och det sista de ser är hur denne Jesus segerrikt kommer ut ur gravkammaren!

Jag berättar inga sagor för dig. Jag talar om detta för dig därför att jag vet att denne Jesus har stått upp från de döda. Denne Jesus som har dött för dig, han lever! Det finns ingen som Jesus inte har dött för. Och denne Jesus lever. Och han kallar på dig – som Guds sista Ord! Och det är ditt livs avgörande fråga, om du tar emot honom eller inte!

”Varför tiger Gud?” Gud tiger inte alls min vän. Han talar ju. Hans Ord heter: ”Jesus!” Och det betyder: kärlek, nåd, förbarmande!

Under mitt långa liv har jag varit med om hemska stunder – i nazistfängelser och när det bombades under kriget. Jag minns en av de allra värsta stunderna. Ett fasans skri stockade sig i halsen på mig, när jag – det var under ett bombardemang – fördes in på en gård. Där låg åttio lik som man under dagens lopp hade grävt fram ur ett skyddsrum som hade kollapsat. Visst hade jag sett liknande hemska scener på slagfälten under första världskriget. Men – detta var hemskare. Här låg inte soldater. Här låg gamla män, utarbetade kvinnor och – barn, små barn, vars magra kroppar man såg under hela det långa kriget. Barn! Vad hade de med detta vansinniga krig att göra!? Och när jag stod där bland dessa många lik – ensam den grå dagen, ensam i dödstystnaden, då ropade jag i mitt hjärta: ”O Gud, var är du då? Varför tiger du så?” Och då stod det här Bibelordet plötsligt klart för min själ: ”Så högt älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son” (Joh 3:16). Gud själv måste ha ropat in detta ord i min förtvivlan. Och på en gång stod Golgata kors för min inre syn, det kors där Gud lät sin Son förblöda – för oss!

Jag förstår inte Gud. Jag förstår inte varför Gud tillåter så mycket. Men det finns ett tecken på hans kärlek, ett minnesmärke, ett fyrtoorn. Det är Jesu kors. ”Han som inte skonade sin egen Son, utan utgav honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än att också skänka oss allt med honom?” (Rom 8:32) Så säger aposteln Paulus. Och så är det: När jag vid Jesus kors får del av Guds frid genom Jesus Kristus, då har jag inte längre några frågor.

När mina barn var små förstod de inte allt jag gjorde, men de litade på mig: ”Pappa gör det som är rätt!” När jag vid Jesus kors får frid med Gud, blir ett Guds barn, då kan jag också lita på Gud:

Han gör det som är rätt. Då har jag inga fler frågor. Allt beror på om du tar emot och tror på detta Guds sista Ord – Jesus!

Har du tid att läsa några minuter till? Låt mig tillägga något mycket viktigt:

5. Guds tystnad kan bli Guds kallelse

Du förstår, man kan diskutera i timmar varför Gud tillåter det ena och det andra, men frågan blir inte riktigt aktuell och akut förrän den träffar en själv. Har inte du också upplevt det? I mitt livs alla förfärliga tider har det enda jag har kunnat orientera mig utifrån varit Jesus kors.

Nyligen sa en förtvivlad ung flicka till mig: ”Jag kan inte leva längre!” Jag vet inte i vilket läge du befinner dig, men i fråga om det mörka i ditt liv vill jag säga dig: Det kommer inte an på att vi frågar: ”Varför? Varför? Varför?”, utan vi måste fråga: ”Vad vill Gud ge mig genom detta?” För att belysa det vill jag till sist berätta något för dig.

När jag för några årtionden sedan var präst i ett gruvdistrikt förekom alldeles förfärliga saker där. En dag hörde jag talas om en arbetare som hade skadats under ett supgille. En sten hade träffat honom i ryggen. Och nu var nedre delen av hans kropp förlamad, utan något hopp om förbättring! Jag besökte honom, men det besöket var det värsta jag har upplevt. Rucklet var fullt av kumpaner. Brännvinsflaskorna stod på bordet. Den förlamade satt i en rullstol. När jag kommer in hör jag ett rytande: ”Du svarte prälle, stanna där ute! Var fanns din Gud när stenen föll ner på min rygg? Varför tiger Gud?” Och sedan kom svordomarna. Det var som i helvetet. Jag kunde inte säga ett enda ord och gick ut. Jag hade några vänner bland gruvarbetarna, och kvällen därpå när vi samlades till bön berättade jag för dem om mitt besök. En vecka senare när jag skulle börja mötet i denna grupp gick dörren upp med buller och bång – in kördes rullstolen med den förlamade mannen. Vännerna bland gruvarbetarna hade helt

enkelt hämtat honom och tagit med honom till vårt möte. Jag vet inte om de hade frågat honom om han ville följa med – troligtvis inte. Där satt han alltså framför mig. Och så talade jag över ordet: "Så älskade Gud världen" – inte att han ska låta det gå bra för oss utan "att han utgav sin enfödde Son". Jag talade om Jesus, Guds sista Ord, som vi måste höra och fortsatte: "... för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad" (Joh 3:16). Och mannen lyssnade! För första gången hörde han talas om Jesus på det sättet! På en gång såg han ljus. Jag ska göra det kort: Några månader senare hade han blivit Herren Jesus egendom. Jag kan inte riktigt beskriva hur nytt allting blev. Det blev ordning och reda i hans lägenhet. Där man tidigare bara hörde svordomar, där hördes nu sånger om Jesus. De gamla vännerna uteblev, men det kom nya i stället. Brännvinsflaskorna försvann, i stället låg Bibeln på bordet. Frun och barnen levde upp. Kort före hans död besökte jag honom på nytt. Det besöket glömmet jag aldrig. Han hade ett så trevligt namn: "Amsel" (koltrast, övers. anm.). Han tar säkert inte illa upp att jag nämner hans namn, han är ju i evigheten nu.

"Amsel", frågade jag, "hur står det till?" Vi hade blivit så goda vänner. "Jo", sa han, "sedan jag började tillhöra Jesus, sedan jag fick syndernas förlåtelse, sedan jag blev ett Guds barn, har varje dag här i mitt hus" – han tänkte efter ett ögonblick – "varit som dagen före julafton." Visst var det väl vackert sagt av den där gruvarbetaren? Och sedan kom det som jag aldrig ska glömma. Han sa: "Busch! Jag ska snart dö, det känner jag. Och då går jag in genom porten och står inför Gud. Det står klart för mig att döden inte är slutet. Och när jag sedan i evigheten står inför Guds tron, då ska jag falla ner inför honom och tacka honom att han bröt ryggraden på mig." "Amsel", avbröt jag honom förskräckt, "vad är det du säger!" Och då svarade han: "Jag vet vad jag säger. Du förstår, om inte det hade hänt, om Gud hade låtit mig fortsätta mitt gudlösa liv sådan som jag var, då hade jag rusat raka vägen till helvetet, in i den eviga fördömsen. Därför fick

Gud i sin räddande kärlek ingripa så hårt och bryta sönder ryggraden på mig, för att jag skulle kunna hitta fram till hans Son, till Jesus. Genom Jesus har jag blivit ett lyckligt Guds barn. Och därför vill jag tacka honom för det!” Och sedan kom en mening som jag aldrig kommer att glömma: ”Det är bättre att vara lam och tillhöra Jesus och vara ett Guds barn än att med två friska ben hoppa ner i helvetet!” Nej, aldrig ska jag glömma på vilket sätt den mannen sa: ”Det är bättre att vara lam och tillhöra Jesus och vara ett Guds barn än att med två friska ben hoppa ner i helvetet!” Då svarade jag: ”Min käre Amsel! Du ser hur Gud skickade dig något som var förfärligt svårt. I början var du arg: ’Var finns Gud? Varför tiger Gud?’ Och nu har du förstätt varför Gud lät det hända: Han ville dra dig till Jesus, för att Jesus skulle kunna dra dig till honom!”

Förstår du nu att vi inte borde fråga: ”Varför?” utan i stället: ”Vad vill Gud ge mig genom detta?” Och det vill jag säga dig: Jag tror att allt svårt i våra liv finns därför att Gud ska kunna dra oss till sig genom Jesus! Jag älskar att sjunga den här sångversen: ”Närmare Gud till dig, närmare dig. / Om det än blir ett kors, som lyfter mig, / sjunger jag innerlig, / närmare Gud till dig. / Närmare Gud till dig, närmare dig!”¹²

Jag skulle önska att du från hjärtat kunde sjunga med i denna sång.

VÅR RÄTT TILL KÄRLEK!

Jag har även formulerat detta ämne så: "Kan kärlek bli synd?" Det gäller alltså frågan om sexuallivet, en fråga som starkt engagerar oss alla. Låt mig genast komma in på ämnet "Vår rätt till kärlek!" Jag har viktiga och allvarliga saker att säga dig.

1. Den gränslösa nöden

Det är ett märkligt faktum i vår tid att människorna aldrig har varit så ensamma som nu. Och ändå har vi aldrig tidigare haft så många möjligheter till kontakt med varandra. Även om vi har mängder med "vänner", har vi aldrig varit så ensamma som idag.

En 16-åring sa en gång till mig: "Jag har ingen människa!" Jag svarade: "Vad är det för trams! Du har ju din pappa!" "Äsch gubben!" svarade han, "han kommer hem klockan fem på eftermiddagen, är arg på lite av varje, äter och går igen." "Och din mamma?" "Ja, hon har så mycket att stå i. Hon har inte tid för mig!" "Och dina arbetskamrater?" "De är arbetskamrater och inget annat! – Jag har ingen människa som jag kan öppna mitt hjärta för." Det sa en sextonårig pojke till mig! Men det är inte bara barn som drabbas av denna ensamhet. Giftna kvinnor lever ofta oerhört ensamma sida vid sida med sin man och tvärtom. Mannen har ingen aning om vad hans hustru har för bekymmer. Och det kallas äktenskap! Vi är idel ensamma människor!

När vår tids filosofer talar om människans ensamhet i vår tid talar de för öppna öron. Människan förmligen ropar efter befrielse från ensamheten. Och denna längtan efter befrielse från ensamheten sammanfaller med den starkaste driften som finns i vårt liv, sexualdriften. Och nu förstår du, nu brister fördämningarna: femtonåringen söker en flickvän som kan befria honom från ensamheten. Den äkta mannen som lever sitt liv tillsammans

med sin hustru och är alldeles ensam, startar ett förhållande med sin sekreterare för att hon kanske ska kunna befria honom från ensamheten. Den unge studenten, en av alla tusentals studenter vid ett universitet och i grund och botten fruktansvärt ensam, slår sig ihop med en studiekamrat som är precis lika ensam. Längtan efter befrielse från ensamheten går i symbios med den starkaste driften i livet, sexualdriften, och så blir resultatet att vi i dag lever i en översexualiserad värld. Och detta faktum – att människan söker befrielse från ensamheten på det sexuella området – drar skickliga affärsmän nytta av: filmproducenter och romanförfattare t. ex. Och så heter det: ingen film utan åtminstone en sängscen! Ingen bok utan åtminstone ett äktenskapsbrott!

Om man betraktar detta sätt att leva – man flirtar och hånglar och förför varandra – då får man en känsla av att det hela utspelas in dulci júbilo, det vill säga, att det är ren och skär glädje. En ung flicka säger till mig: "Pastorn, vi har ju helt andra uppfattningar än våra far- och morföräldrar. Vi har en ny moral, en ny etik!" Då känner jag mig nästan frestad att i vördnad ta av mig hatten, ifall jag har en hatt på huvudet, och svara: "Jag respekterar din synpunkt!" Men om man har varit storstadspräst så länge som jag, då tror man inte längre på de stora orden. Och jag vet av erfarenhet att detta struntprat bara är fasad. Bakom fasaden finns en fruktansvärd nöd: unga män och unga kvinnor som lever i trista förbindelser och inte kan komma till klarhet i fråga om sig själva. Äktenskap som man lever vidare i under idel hyckleri. En gränslös nöd! Och denna nöd känner vi alla till. Jag talar ju inte om vilka människor som helst utan om oss.

För många år sedan höll jag ett föredrag över ett liknande ämne i en liten stad. Det var bara unga människor närvarande den gången. När jag kom in i salen, tänkte jag: "Detta är helvetet!" Flickor, pojkar, salen full av cigarrettrök! Ett par av pojkarna drog till och med upp brännvinsflaskor. Några flickor satt på pojkarnas knän. "Och här ska jag tala!" tänkte jag. Och sedan

började jag med denna mening: "Inom sexuallivets område är nöden gränslöst stor." I samma ögonblick var det som alla rullgardiner flög upp. Jag kan fortfarande se framför mig hur en av pojarna omgäende föste undan sin flicka. Det träffade honom. Plötsligt blev det dödstyst. Jag kunde inte låta bli att tänka: "Vid första ögonkastet såg det ut som om allt var glädje och jubel, men det var i alla fall precis som jag uttryckte det: inom sexuallivets område är nöden gränslöst stor!"

2. Varför uppstår nöden?

Nöden uppstår därför att vi inte längre vet vad som är gott och vad som är ont. Vi säger: "Vi har andra morallbegrepp idag!" Men likväl är synden en verklighet! Och när jag syndar, då lägger sig en tyngd på samvetet. Det är en realitet. Genom att jag inte längre vet vad som verkligen är gott eller vad som är ont skapas nöden. Låt mig alltså fråga dig rakt på sak: Är det okej att ha sex utanför äktenskapet – eller är det av ondo? Är äktenskapsbrott i ett besvärligt äktenskap en nödvändighet – eller är det av ondo? Är utlevd homosexualitet synd – eller inte? Är skilsmässa av ondo – eller inte? Vad är egentligen ont, och vad är gott? Det är så nöden uppstår! Tusentals romaner behandlar sexuallivet som om detta ämne befann sig på andra sidan gott och ont, som om denna fråga därigenom skulle vara avklarad. Vi vet att det är ont att vara kärlekslös mot någon, men vad vi gör inom det sexuella området har inget att göra med gott eller ont, säger man. Tänk på moderna filmer: närbilder av det som hör könsakten till. Så ska det vara, säger man. Det verkar som om detta befinner sig på andra sidan gott och ont. Är det riktigt? Vad är ont, vad är gott? Jag minns ännu hur frågan vad som är tillåtet och vad som är fel blev plågsamt svår för mig när jag var ung.

För att kunna svara rätt på denna fråga måste man först ställa en annan fråga: "Vem bestämmer egentligen vad som är gott och vad som är ont? Kyrkan? Nej! Då skulle inte heller jag böja mig.

Som ung erkände jag ingalunda pastorns herravälde över mitt liv. Vem ska avgöra vad som är gott och vad som är ont? Tant Amalia? Eller mitt eget samvete? ”Jag följer den inre rösten!” Hm, hm! Men vem är det då som ska avgöra vad som är ont eller gott?

Du förstår, nu är vi framme vid en mycket viktig punkt. Om det finns en levande Gud som är världens Herre, då ska han avgöra vad som är gott eller ont! Om det inte finns någon Gud, då gör du som du vill! Att vara anständig för tant Amalias skull, det är inte nödvändigt. På denna punkt ställs varje människa inför frågan: Finns det en Gud – eller inte? Jag känner människor som lever i smuts och elände men som påstår: ”Jag tror också på den ’gode guden’.” Struntprat! Om det finns en Gud då gäller hans vilja på sexuallivets område. Du måste avgöra dig: Du kan avsätta Gud i ditt liv, men då dör du också i det tillståndet! Vi kan inte säga fram till den 45:e födelsedagen: ”Jag lever utan Gud!” – och sedan blir vi gamla och fromma. Det går inte! ”Sök Herren medan han låter sig finnas”, står det i Bibeln (Jes 55:6) – inte: ”när det passar dig”. Jag säger ännu en gång: Om det inte finns någon Gud, då kan du göra som du vill. Men om Gud finns, då måste han avgöra vad som är gott och vad som är ont. Det är väl självklart, eller hur?

Och nu vill jag att du ska veta: Gud lever verkligen! Och om du frågar mig hur jag kan vara så hundra procentigt övertygad om det svarar jag: Därför att han har uppenbarat sig i Jesus! Jag skulle vilja hamra in det i ditt hjärta: Eftersom Jesus har kommit är all likgiltighet inför Gud, all gudsförnekelse antingen okunnighet eller ond vilja! Gud lever! Och eftersom Gud lever ska han avgöra vad som är gott och vad som är ont! Du kan avsätta honom i ditt liv. Du kan säga: ”Jag har mina egna moralprinciper!” Men jag garanterar att du måste avlägga räkenskap för ditt liv inför Gud!

Det är en stor befrielse när det går upp för en att Gud måste avgöra vad som är ont och vad som är gott. Och i Bibeln har han berättat det för oss, klart och tydligt. En mycket förvånad man

frågade mig en gång: ”Talas det om sådant i Bibeln?” Då svarade jag honom: ”Ja, det gör det! Gud ger mycket klara besked om gott och ont på sexuallivets område!”

Hänger du med? Vi måste alltså fråga: ”Vad säger egentligen Gud om detta ämne?” Jag ska nu dra kvintessensen ur Bibeln.

3. Vad säger Gud?

a. Gud säger ja till sexualiteten

Det finns en dikt av Tucholsky där han säger ungefär så här: ”Från livremmen och uppåt är jag kristen – och från livremmen och neråt är jag hedning.” Det är trams! Bibeln säger att Gud skapade människorna – han ”skapade dem till man och kvinna”. Och Gud skapade oss också med vår sexualitet! Det är därför som jag talar öppet om det. Det är inte ett tabuområde. Gud har skapat mig till man – och andra män till män. Så vi bör se till att vi är män – och inga sprattelgubbar! Och Gud har skapat kvinnor till kvinnor. Du får vara en kvinna av hela hjärtat! Kvinnornas krampaktiga försök att vara som män, eller tvärtom, är något sjukligt. Var riktiga kvinnor! Var riktiga män! Gud ”skapade dem till man och kvinna” – och inte till ett tredje kön. Gud säger ja till sexualiteten.

Det här kan jag vara viss om. Här ska ingenting förträngas. Hela den spänning som ligger i att vara man och kvinna hör till skapelsen.

Men vi är en fallen skapelse. Världen är inte längre sådan som den gick fram ur Guds hand. Och därför är just det viktiga och ömtåliga område som vi kallar sexualiteten särskilt i farozonen. Det är också därför som Gud vill skydda detta område:

b. Gud skyddar sexuallivet genom äktenskapet

Han säger ja till sexuallivet, och han skyddar det genom äktenskapet! Äktenskapet är inte ett samhällets påfund eller förbund utan en Guds institution.

En amerikansk psykiater som har skrivit en stor bok över ämnet och som själv inte alls är kristen säger: ”Det har aldrig skrivits en finare mening om hela detta ämne än den som vi finner i Bibeln: Gud ’skapade dem till man och kvinna’.” Och han fortsätter: ”Jag är ingen kristen men jag säger som psykiater att äktenskapet är det rätta.” Förstå det nu rätt: ett äktenskap i överlåtelse och trohet – inte Hollywoods filmstjärnors sjunde, åttonde, nionde eller tionde ”äktenskap”! Att dessa äktenskap framställs som ideal är också ett exempel på vår tids vansinnigheter och ställer hela hjälplösheten i tydlig dager. Gud har skapat äktenskapet som institution: kärlekens och trohetens äktenskap.

Och nu skulle jag egentligen vilja hålla ett litet tal om äktenskapet: Ni goda hustrur, ni är inte goda hustrur bara för att ni lagar goda måltider åt era män och syr i knapparna som faller av. Ni män, det räcker inte att ni ger era hustrur hushållspengar och sedan inte bekymrar er om dem. Äktenskapet ska – enligt Guds vilja – innebära befrielse från ensamheten! Är ert äktenskap det, ni gifta par? Kanske skulle ni tala ut med varandra och säga: ”Var har vi egentligen hamnat? Vårt äktenskap skulle vara befrielse från ensamheten!” I tidernas morgon säger Gud: ”Det är inte bra att mannen är ensam. Jag ska göra en medhjälpare åt honom, en som är hans like” (1 Mos 2:18). Förstår du: befrielse från ensamheten!

Jag berättar gärna i detta sammanhang något som säger mer än många böcker. När jag var en mycket liten pojke fick jag och mina systrar en gång följa med till ett bröllop i Stuttgart. Det var det första bröllop jag var med på och allt var så intressant. Vi åkte till kyrkan i hästskjuts, och så fick vi en fin måltid på hotellet. Längst ner på matsedeln stod det: Glassbomb. Och mina systrar och jag

vi satt längst ner vid bordet och längtade bara efter att glassbom-ben snart skulle komma. Men det dröjde förskräckligt länge, därför att ännu en farbror höll ett långt tal. Dessa tal tyckte vi var hemskt långtråkiga. Och trots det har ett av de där talen stannat kvar i mitt minne. En farbror reste sig och skulle vara rolig och sa: "Mina kära högtidsgäster! Det berättas att det står två stolar i himlen som är bestämda för äkta makar som inte har ångrat en sekund att de har gift sig med varandra." Och sedan fortsatte han: "Men hittills har stolarna stått tomma!" Plötsligt blev han avbruten. Min far ropade till min mor tvärs över hela sällskapet – hon satt vid andra ändan av det stora bordet: "Mor, de stolarna får vi!" Jag var en liten pojke och förstod inte riktigt den djupa innebörden. Men en flod av glädje strömmade genom mitt hjärta, därför att jag fick uppleva ett sådant föräldrahems hela underbara värme. Är ditt äktenskap sådant? Så har Gud tänkt sig det!

Det gjorde ett djupt intryck på mig när min far vid silverbröllopet såg på sin hustru, min mamma, och sa: "Under de 25 år vi varit gifta har du för varje dag blivit mig allt kärare!" Då tänkte jag på alla de äktenskap som under samma 25 år gradvis hade blivit allt kallare. Förfärligt! Det finns många män och hustrur som borde säga till sin äkta hälft: "Du, låt oss försöka börja om från början!" Det kan man! Det kan man!

Och så för det tredje: Det finns många unga människor som säger: "Vi tänker inte gifta oss än på ett tag. Men hur är det då för oss? Kan vi leva som vi vill?" Till dem vill jag säga:

c. Gud vill ha ungdomar som håller sig rena på sexuallivets område

Jag vet att det låter löjligt för dagens människor. Men tror du att Gud rättar sig efter mode? Det är ju inte mitt påstående. Det är Guds ord.

Jag ska kanske förklara lite närmare. Bibeln har en storartad tanke förstår du: Den berättar om en ung man som heter Isak.

En dag låter hans far leta rätt på en hustru åt honom. Då går Isak ut på åkrarna och ber, eftersom han är övertygad om att det är Gud som för hans hustru till honom. Och denna kvinna som han ännu inte känner det minsta, henne är han redan trogen. Ni unga män som inte tänker gifta er än på ett tag, ni kan vara övertygade om att Gud ger er den rätta flickan i rätt tid. Och denna flicka ska ni redan nu vara trogna! Eller omvänt: Ni flickor, var trogna mot den som ni inte känner än! Det är Bibelns tanke. Gud vill ha rena ungdomar!

Jag måste alltså säga klart och tydligt: Sex utanför äktenskapet, utlevd homosexualitet, äktenskapsbrott och skilsmässa är synd som du måste stå till svars för inför den helige Gudens ansikte!

Egentligen skulle jag kunna sluta här. Jag vet hur det var till stor hjälp för mig som ung när jag begrep vad som var Guds vilja och att han ensam bestämmer. Men jag skulle vara obarmhärtig om jag slutade här och inte lade till något mycket viktigt.

4. Hur ska vi övervinna nöden?

Det står något underbart, något omskakande i Bibeln. Där står Jesus, den levande Gudens Son, mitt i en skara människor. Plötsligt blir det ett stort tumult. Man stiger åt sidan. En annan hop med människor – präster och pöbel – kommer släpande på en ung, vacker kvinna. Jag kan se henne med hennes halvt sönderrivna kläder framför mig. De släpar fram henne till Jesus och säger: ”Herre Jesus! Denna unga kvinna kom vi på när hon begick äktenskapsbrott. Guds bud säger att en äktenskapsbrytare ska få dödsstraff. Du är alltid så barmhärtig, Herre Jesus, men inte tänker du väl gå emot Guds vilja? Vi vill höra dig säga att kvinnan måste stenas!” Då ser Jesus på den unga kvinnan och svarar: ”Ja, Gud tar det mycket, mycket allvarligt. Och hon har enligt Guds vilja gjort sig skyldig till dödsstraff.” Nu lyser deras ansikten upp. Några tar genast upp stenar därför att äktenskapsbrytare dödades genom att stenas. Men Jesus fortsätter: ”Ett ögonblick! Den av

er som är helt och hållet utan synd – i tankar, ord och gärningar – han ska kasta första stenen.” Och sedan böjer Jesus sig ner och skriver något i sanden. Jag skulle gärna vilja veta vad han skrev, men det står inte i Bibeln. Efter en stund reser han sig – och då är det tomt runt honom. Bara kvinnan står kvar. I Bibeln heter det: ”När de hörde detta började de gå därifrån, en efter en ...” (Joh 8:9). När de kände sig överbevisade av samvetet gick de sin väg.

Och nu vill jag fråga dig: Hade du fått kasta den första stenen på denna kvinna, därför att du inom detta område är helt ren i tankar, ord och gärningar? Inte? Då är du som läser detta en syndare och även jag som skriver det. Ja, så är det verkligen!

De där människorna gjorde ett stort fel, förstår du. De gick sin väg när de kände sig överbevisade i samvetet. De skulle ha gjort tvärtom. De borde ha sagt: ”Herre Jesus! Vi måste ställa oss bredvid kvinnan. Du har inte fördömt henne, hjälp oss också!” I vår tids sexuella nöd känner jag inte till någon annan hjälpare än Jesus. Och när jag säger det, då säger jag det som en som själv har levt av Guds hjälp. När jag talar om Jesus, då kommer jag inte med teorier. Han har varit livet i mitt liv och är det fortfarande denna dag. En pastor är ju inte neutral, han är ju också en man. Han behöver Frälsaren lika mycket som du. Och jag har upplevt vilken räddare Jesus är, och det i två avseenden:

Jesus förlåter skuld

Ingen pastor, ingen präst, inte ens en ängel, kan förlåta dig dina synder. Den första smutsiga tanken och alla som följer på den, alla är oåterkalleligen skuld inför Gud. Och du tar med dig din skuld in i evigheten när du går mot Guds dom – om du inte dessförinnan finner Jesus och bekänner dina synder för honom och låter honom förlåta dig. Jesus är den ende som kan förlåta vår skuld.

Ställ dig i anden vid Jesus kors och säg: ”Nu lägger jag fram alla mina ungdomssynder för dig. Alla mina mörka bindningar

bekänner jag för dig. Jag vill inte dölja något.” Och se sedan upp mot hans kors och vet: ”Jesus Guds Sons blod renar mig från all synd” (1 Joh 1:7). Då kan du sjunga med i sången: ”Det finns en källa fylld med blod / som flöt från Jesu sår. / Och syndare i denna flod / fullkomlig rening får!”¹³

När jag var 17 år gammal blev jag soldat. Under militärtjänsten fick jag gå igenom ett hav av smuts. Plötsligt vaknade jag upp och frågade med tanke på all denna smuts: ”Vem befriar mig från mitt nersmutsade ungdomsliv?” Och då förstod jag: ”Jesus raderar bort mitt förflutna. Jesus förlåter min skuld!” Då omvände jag mig till honom. Och nu vill jag inte längre leva utan honom.

En gång talade jag på ett stort möte i Düsseldorf om att Jesus likviderar det förflutna genom att förlåta skulden. När mötet är slut och alla har strömmat ut ser jag hur en högväxt förnäm herre banar sig väg fram mot mig genom människomassan som är på väg ut. Till slut står han framför mig. Han är alldeles uppskakad: ”Är det sant det som du sa, att det finns förlåtelse för skulden?” ”Ja”, svarar jag, ”Gud vare tack! Det lever jag av!” Då säger han: ”Jag är psykiater. Till mig kommer det många människor med psykiska sjukdomar De bär på tunga komplexa saker. Men de vet inte vad de lider av. För det mesta är det gamla skuldhistorier som de inte längre kan eller vill minnas. Jag måste arbeta länge med dem för att kunna lyfta upp de där gamla historierna ur det undermedvetna, upp i det medvetna. Men sedan tar min förmåga slut. Jag kan nog föra upp den gamla skulden i dagen: lögnen, kivet, orenheten. Men ofta har jag tänkt i förtvivlan: ’Om jag bara hade kunnat få bort skulden!’ Och därför frågar jag dig nu, pastor Busch, finns det verkligen någon som kan ta bort skulden? Är det sant eller inte?” På det svarar jag än en gång med hjärtat fullt av glädje: ”Gud vare tack! Ja!” Och det går upp för mig vilket oerhört och storartat budskap vi har i Nya testamentet: Jesus förlåter skuld!

Och det andra:

Jesus löser bindningar

När jag vid ett tillfälle sa till en mycket vacker ung kvinnlig sekreterare: ”Min vän, du är på väg till helvetet! Ditt förhållande till din chef är skrämmande! Gör inte mannen och hans familj olyckliga!”, så svarade hon – med smärta målad i ansiktet: ”Jag klarar inte av att bryta förbindelsen. Jag älskar honom ju!” ”Ja”, svarade jag, ”men mannen har ju fru och barn! Du är hänsynslös!” Och ännu en gång sa hon: ”Jag klarar det inte!” Då kände jag hur hon plågades av denna relation, men att hon inte kunde ta sig ur den. Å vad lycklig jag var att jag kunde säga henne: ”Du förstår, syndens bojar kan vi faktiskt inte slita sönder på egen hand, men i Bibeln står det: ’Om Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria.’ Ropa till Jesus! Han klarar av att lösa oss även från sådana tragiska bindningar!” Det finns en sångvers som jag så gärna sjunger: ”Vilken vän vi har i Jesus, trofast, kärleksfull och god! När vi frestas, när vi provas, vill han ge oss kraft och mod. Ofta tyngs vi ned av oro, glömmer att vi har en vän som har lovat vara med oss, hjälpa om och om igen.”¹⁴

I vår sexuella nöd och våra felaktiga bindningar blir det klart att både unga och gamla människor behöver en Frälsare, en befriare. Att Jesus skänker en underbar och helt konkret förlösning och befrielse, det kan man få uppleva! Du behöver en Frälsare, annars har du en ganska eländig tillvaro!

5. Världen hungrar efter ”agape”

Det finns något jag måste tillägga. Det finns många flickor som säger: ”Vi är ju redan fyrtio, och ingen har velat gifta sig med oss. Vad ska vi göra?”

Jag är pacifist till hundra procent, förstår du – det bekänner jag lugnt – och det är egentligen för att jag har tänkt så mycket på de unga tyska flickornas nöd som jag blivit det. I andra världskriget föll fem miljoner unga män. Det innebär att fem miljoner flickor inte kunde få sitt livs högsta önskan uppfylld: att bli lycklig med

en man, att fem miljoner flickor i vårt folk måste gå sin väg ensamma. Behövs det fler skäl mot kriget? Jag önskar att du ville göra klart för dig vad denna tysta nöd innebär för fem miljoner flickor i vårt folk. De män som de ville göra lyckliga ligger på slagfälten. Till dessa flickor skulle jag vilja säga: "För Guds skull, försök nu inte genom synd tillskansa er det som ni gått miste om! Bryt er inte in i andras äktenskap!" En flod av fara och frestelse har brutit sig in i vårt folk. "Ja, men vad ska vi göra då?" frågar de. Då svarar jag: "När ni nu har det så, säg då ja till det! Även som ogift kan man ha ett rikt och meningsfullt liv."

Bibeln berättar om en ogift kvinna som hette Tabita. Hon bodde i staden Joppe, våra dagars Jaffa. När hon dog var aposteln Petrus i närheten. Man kallade på honom. När Petrus kommer in i rummet tappar han nästan andan. Han hade trott att "Säkert ligger den gamla jungfrun ensam på sitt dödsläger!" Men rummet är fullt! Här har du en änka som säger: "Den här kappan har Tabita sytt till mig!" Och där ser du en blind man som förklarar: "Jag var så ensam och varje söndagseftermiddag från tre till fyra kom Tabita och läste för mig en timme. Det var mitt livs ljusa timme!" Där sitter små barn – sådana där du vet som snoret rinner om – och berättar: "Vi är nyckelbarn. Ingen frågar efter oss. Men då kom tant Tabita och tog sig an oss!" Plötsligt blir det klart för Petrus: "Tabita har haft ett mycket rikare liv än många gifta kvinnor som vid en långtråkig mans sida med tiden har blivit sura!"

Vi har i tyskan bara ett ord för kärlek. I grekiskan finns det två ord för kärlek. Och Nya testamentet är skrivet på grekiska. Den kärlek som vi först talade om heter på grekiska "eros". Därav ordet erotik. Men sedan finns det ett andra ord för kärlek, det är "agape". Det är Guds utgivande kärlek som jag får ge vidare.

Ni unga flickor som inte är gifta, säg ja till er väg – och fyll ert liv med "agape"! Världen hungrar efter en sådan kärlek.

Låt mig säga ännu en gång: Gud bestämmer vad som är gott och vad som är ont! Gud säger: en ren ungdomstid, ett äktenskap med trohet och kärlek. Och om det inte blir något äktenskap, säg då ja till denna väg.

6. Kärlek som vi inte har någon rätt till

Till sist vill jag än en gång säga något om Jesus. Mitt ämne är: "Vår rätt till kärlek!" Det finns en kärlek som vi inte har rätt till och som vi får till skänks. Och det är Jesus kärlek. Vi är syndare. Vi behöver en Frälsare. Låt mig få berätta ur mitt eget liv:

Under Tredje rikets tid satt jag flera gånger i fängelse – för min tros skull. Fängelsepastorn besökte mig och sa: "Utsikterna att du ska bli fri är mycket små." Sedan gick han. Och jag var ensam kvar i cellen. Den var mycket trång. Högst upp fanns det en liten ljusspringa. Det var allt. Och jag frös. Hela atmosfären som jag hade hamnat i var så fruktansvärt kall. Jag längtade hem till min fru, till mina barn, till min tjänst, till mina pojkar, jag var ju ungdomspastor. Och där satt jag – utan hopp om att någonsin bli fri. När kvällen kom överväldigades jag av en gränslös förtvivlan. Jag vet inte om du vid något tillfälle i ditt liv har hamnat i verklig förtvivlan. Men just då – jag kan bara försäkra dig om att det verkligen var så – kom Herren Jesus in i min cell! Han lever! Han går genom stängda dörrar. Och han gjorde det och ställde fram sin död på korset inför mina ögon, där han har dött för mig, syndare. Och jag hörde hans ord i mitt öra: "Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren" (Joh 10:11). I det ögonblicket strömmade gudomlig kärlek från Jesus händer över mig i sådan grad att jag knappt kunde stå ut, det blev nästan för mycket för mitt hjärta. Och jag förstod: Det finns en kärlek som vi inte har förtjänat och som vi inte har någon rätt till. Vi får den till skänks!

Och denna kärlek från Jesus är öppen också för dig! Varför låter du denna ström rinna förbi dig? Den vill strömma rakt in i ditt hjärta!

KAN MAN TALA MED GUD?

I Baden-Württemberg, i de Schwäbiska alperna, berättar man gärna följande lilla trevliga historia. Det hade kommit lindansare till en by där de skulle visa upp sina färdigheter på kvällen. De hade redan ställt upp sina ställningar med linan emellan. Då går en mamma förbi med sitt lilla barn. Barnet frågar: Mamma, kan man verkligen gå där uppe på linan?" Mamman svarar: "Mer kann scho, wenn mer's kann! Aber ich kann's net!" (Detta är schwäbiska, en tysk dialekt. På svenska skulle man säga: "När man kan så kan man, men jag kan inte!", övers. anm.)

Det är det första jag måste säga till vårt tema:

1. När man kan så kan man

Det är självklart att man kan tala med Gud! Du kan ju tala med herr Meier, varför skulle du då inte kunna tala med den levande Guden? Han är ju närvarande! Många, och kanske du bland dem, känner sig likväl tvungna att säga: "Men jag kan inte."

När jag var liten lärde jag mig sången: "I himlen långt där uppe, där änglarna bor, tittar dock Gud så gärna ner på varje barn ...". Då tänkte jag: "Jamen då lönar det sig väl inte att be ... så högt kan jag ju inte skrika, att Gud långt uppe i himlen kan höra mig." Och ryssarna hånade: "Vi gav oss ut med sputnik i rymden. Ifall det hade funnits någon Gud där, då hade vi träffat på honom."

Du förstår, det är många som kämpar med det här: "Men var finns Gud då? Långt uppe i himlen? Hur högt upp då? Hundra eller tusen meter upp?"

Låt mig förklara det hela för dig: Långt borta i en avlägsen himmel – det är inte vad Bibeln lär oss. Bibeln säger något helt annat. Den berättar så här om den levande Guden: "Han är inte långt borta från någon enda av oss" (Apg 17:27). Och i en annan

bibelvers läser vi: ”Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand” (Psalm 139:5). Detta kan man bara förstå när man inser att vi med våra sinnen endast kan uppfatta en tredimensionell värld. Men världen är större än så. Vår Gud finns i en annan dimension och på samma gång alldeles nära oss. När du syndade stod han bredvid – och teg. Många människor går genom hela livet och syndar Gud rakt upp i ansiktet och likväl tiger han.

Det är självklart att man kan tala med Gud! Men det är precis som hos lindansaren: När man kan så kan man. De flesta människorna måste idag erkänna: ”Men jag kan inte!” Jag ber dig, var för en gångs skull ärlig och bekänn: ”Men jag kan inte be!”

Att vi har förlorat förmågan att be, och därmed även att tro, är ett skakande kännetecken för vår tid. Den kände författaren Franz Werfel skrev en roman med titeln ”Der veruntreute Himmel”*. I boken finns en mening som jag inte kan släppa så länge som jag har med människor att göra: ”Den moderna tiden kännetecknas av att människorna har blivit metafysiskt fördummade.” Med metafysiskt menar man de eviga tingen som är lika verkliga som de fysiska men som ingår i den andra dimensionen. Med metafysiskt fördummade menar Werfel att människorna tappat sin skärpa och förmåga till insikt genom all influens via media, skvaller, propaganda, ideologier, politik och terror så att de inte längre klarar av att räkna med att Gud finns och att man kan tala med honom. Kan man tala med Gud? Ja, det skulle man kunna om man inte hade blivit fördummad genom ett sekel av fördummande information.

En 16-årig grabb berättade något omskakande som han var med om när han var inkallad i kriget. Ett bombangrepp hade drabbat den trupp som han ingick i. När han som förste man kommer ut ur bunkern hittar han en man vars kropp slitits i stycken. Han vill hjälpa honom men då säger mannen: ”Jag måste dö. Jag är bortom all hjälp. Men jag behöver någon som kan be

* På svenska: ”Det förskingrade himmelriket”, Bonniers 1940, övers. anm.

med mig. Snälla, be med mig!" Då svarade pojken: "I Hitler-Jugend lärde jag mig svära men inte be."

Och sedan sprang han till befälhavaren och sa: "Snälla, kom och hjälp mig!" Befälhavaren böjer knä vid mannen vars kropp slitits i stycken och där tarmarna är på väg ut och säger: "Vad vill du, kamrat?" "Snälla befälhavare, jag är på väg att dö. Be med mig!" "O himmel, hjälp!" ropar fältherren, "jag vet inte hur man ber!" Och så hämtar han en överstelöjtnant. Och till slut står dessa högt uppsatta män där, dessa karlar som verkligen tror att de är något och som kan klämma ur sig vilket smutsigt skämt som helst, utan att någon av dem kan be. Inte ens ett enkelt Fader Vår kan de få fram. Grabben sa till mig: "Jag stod där och tänkte: 'När jag kommer ur detta smutsiga krig, det första jag ska göra då är att söka mig någonstans där jag kan lära mig be. Jag vill inte dö på ett sådant eländigt sätt som den här mannen!'"

Förstår du vad jag menar? Det är så här det ser ut i vår tid. Om jag är hos generaldirektörer eller hos en vanlig knegare så är den ene för "klok" för att be medan den andre är för påverkad av gudsförnekelsens terror. Vi vet inte längre hur man ber. Och precis som den klartänkte Franz Werfel ville påpeka med begreppet "metafysisk fördumning" så är det en sann katastrof. Därifrån kommer denna gruvliga hjälplöshet inför varje hårt slag som vi träffas av. Jag har suttit med människor i bombkällare i Essen som var stora i truten och tjattrade om slutsegern och om den underbare Führern och om Tyskland som stormakt. Men när bomberna föll då darrade de och jämrade sig. Och vi kristna bad och sjöng om Jesus för dem för att de inte skulle gå under i sin stora skräck. Själva visste de inte hur man ber. När människan inte vet hur man ber, då är det verkligen katastrof!

Nyligen stod en klok, bildad man framför mig och förklarade med ett leende: "Pastorn, bönen hjälper oss inte framåt!" Då blev jag förgrymmad och svarade honom: "Vad är det där för struntsnack!" "Vad menar pastorn?" frågade han förbluffat. Jag svarade:

”Du liknar en som fått ett ben amputerat och förklarar att skid-
åkning inte är något att ha. Han kan ju bara inte!”

Så är det med oss. Vi kan inte be och så ställer vi oss upp och förklarar: ”Det lönar sig inte att be.” Ni märker på mitt ordval att det finns stunder då jag inte klarar att visa respekt för de tyska männen. Du ska veta att det har sina orsaker. Ju ynkligare vi är desto större blir vi i truten. Om jag ändå kunde beveka dig att i kväll, i all stillhet säga till Gud: ”Vet du Gud, det minsta som en kristen borde kunna är att be. Men jag kan inte be.”

Men det är inte enbart ilska jag känner inför mitt arma folks fördumning. Jag känner även ett stort vemod. Du förstår, det gör ont i mig när jag tänker på hur folk går i kyrkan och låtsas som om de kan be. Många som annars aldrig går till kyrkan går till julgudstjänsten och kyrkorummet fylls mer än annars under året. Och när prästen säger – och då gör det ont i mig – ”Låt oss be!” då knäpper de händerna och böjer huvudet. Då får jag lust att ropa: ”Gör inte så! Ni vet ju inte hur man ber! Ni bara låtsas ju!” Och vid begravningar: ”Låt oss be!” Då står alla där med hatten i handen och tittar ner i hatten och tror att de har bett. Därefter dricker man sig full! När jag var soldat 1915 var det plikt med ett kyrkobesök om året. Innan besöket instruerade oss fältbefälet att sitta knäpptysta i kyrkbänkarna. ”När ni har kommit in i er bänkrad, stå då stilla, räkna till 12 och sätt er sedan ner!” De övriga kyrkobesökarna såg soldaterna och tänkte: ”Vad fromt de ber!” och insåg inte att soldaterna bara räknade till 12 innan de satte sig. Därför drabbas jag av vemod när jag hör orden ”Låt oss be” och tänker på att det funnits tider då folk verkligen kunde be utan att spela teater.

Vi läser om hur den store upptäcktsresanden David Livingstone, en av de största män vår värld har skådat, modig, lärd och klok, gick in i evigheten. Tillsammans med sina bärare var han på vandring i Afrikas vildmark. En morgon packade bärarna ihop allt som skulle bäras och monterade ner tälten. De lät dock

Livingstones tält stå kvar. De ville inte störa honom eftersom de visste att han tillbringade morgnarna i bön. Då talade han med sin himmelska "Tuan", sin Gud. Men denna morgon tog bönen ovanligt lång tid. Till slut kikar ledaren för bärarlaget in genom en tältspringa och ser att Livingstone fortfarande ligger på sina knän. De väntar ända fram till mitt på dagen. Till slut tar de mod till sig och öppnar tältet. Då ligger han fortfarande på sina knän men hans hjärta har stannat.

Denne store man som bidragit med så mycket viktigt till vår värld, gick hem till sin Herre medan han var i bön på sina knän. Och så kan den tyske mannen i all sin inskränkthet kläcka ur sig: "Det lönar sig inte att be!" Vi borde skämmas och istället gråtan- de erkänna: "Jag kan inte be!" Livingstone kunde be. Han dog på sina knän. Vi dör på sjukhuset och får morfinsprutor för att orka dö. Utan bedövning klarar vi inte av att dö. Livingstone behövde inga sprutor. Han talade med Gud. Och mitt under samtalet gick han hem till sin Gud.

Hur står det till med bönen i våra hus? Hemma hos mig och mina sju syskon gick det till så här: Varje morgon samlades vi alla innan frukosten. Vi sjöng en psalm tillsammans. Sedan lästes ett bibelavsnitt. Till sist bad min far till Gud i himlen. Detta följde med mig även under den tid då jag levde ett gudlöst liv. Och när jag i min avfällighet och som ung officer kom på avvägar, då var mina föräldrars böner som ett rep som drog mig tillbaka.

Hur står det till med din morgonandakt? Ni män, Gud kommer att hålla er ansvariga för era barns och fruars själar, ifall ni inte vakar över deras andliga liv. Hur börjar dagen hos er? Sjung- er ni en sång till Gud? Läser ni en bibelvers? Kan ni inte be? Hur känns det när era småttingar frågar: "Pappa, kan du be med oss?"

En gång var jag med om att en förnäm herre i Essen bad mig komma och besöka honom. Och så satt han där med sin fru och berättade för mig: "Det har hänt något förunderligt. Min 16-åri- ge son kommer från kyrkans ungdomssamling och frågar oss:

'Varför ber vi inte hemma hos oss?' När jag svarar: 'Men det är ju bara meningslösa och tomma fraser', då fortsätter min son: 'Pappa, vad tror du om den helige Ande?' Och när jag då svarar: 'Den helige Ande bryr jag mig inte om', då säger han: 'Jamen, det är ju just det som är så sorgligt med vår familj! Vi behöver en pappa som kan be Gud ge oss sin helige Ande!'" Detta berättar mannen för mig och då frågar jag honom: "Vill du att jag personlighetsförändrar din son så att han blir lite uppkäftig mot sin pappa?" Mannen svarar mig då: "Nej, nej, jag menar bara att ifall min son har rätt, då ligger jag illa till." Det enda svar jag hade då var "Ja, du ligger illa till! Din pojke har rätt", varpå mannen säger: "Det är precis det jag är rädd för. Vad ska jag ta mig till?"

Ni förstår, på en gång gick det upp för mannen: "Den viktigaste uppgiften i min familj har jag försummat!" Det räcker inte att du förser dina barn med mat och kläder. Ni pappor har ett större ansvar! Kan ni be?

Vår tids människor är som – låt mig ge ett exempel: Det finns en myt bland sjömän att ett spökskepp, som är totalt övergivet men likväl inte går under, svävar över de sju världshaven. Och då kan det hända att ett fartyg far fram över havet och plötsligt ser skeppet. Fartyget signalerar men skeppet svarar inte. Vi liknar sådana osaliga spökskepp. Gud signalerar oss och kallar oss ibland genom kärlek, ibland genom lidande och framför allt genom sitt Ord för att vi ska vända oss till honom. Men vi kan inte svara! Vi är som spökskepp.

När jag har talat om dessa ting har jag varit med om att ett litet barn efteråt frågade sin mamma: "Varför skäller prästen så?" Jag hoppas att du förstår att jag inte skäller utan att mitt hjärta är nära att brista av sorg och medlidande över vart mitt älskade folk är på väg, både bildade och knegare, män och kvinnor, gamla och unga, när de nu måste säga: "Jag kan inte be till Gud fast han står bredvid mig och väntar."

Många kallar sig för kristna men de kan inte be. När jag gör hembesök träffar jag ofta folk som säger: "Vi är verkligen kristna, pastor Busch. Min mamma kände även pastor Schulze. Har du träffat honom? Inte? Honom kände min mamma verkligen." Då svarar jag: "Med eller utan pastor Schulze är du på väg till helvetet om du inte känner Jesus personligen. Den viktigaste frågan är om du kan be till honom, om du kan ropa namnet Jesus!" Min käre vän, fråga dig själv: "Kan jag be? Ber jag?" och var snäll och svara på frågan.

Nu säger du kanske: "Men sluta då, pastor Busch. Berätta istället hur jag kan lära mig be!" Och det är precis det jag tänker göra nu.

2. Hur lär jag mig be?

Första livstecknet: Bebisen skriker!

Hur lär man sig egentligen prata? Kommer du ihåg hur du lärde dig prata? Självklart inte. Inte jag heller. Men om du vill be måste du först förstå vad som är det första livstecknet på att du har fått nytt liv från Gud. Låt mig förklara genom att berätta vad Jesus vid ett tillfälle sa:

Två män gick till templet. Den ene var en förnäm man som hade en viktig roll i samhället. Han gick genast längst fram och så började han: "Käre Gud, jag tackar dig för att jag är en sådan präktig man." Då slog Gud genast dövörat till. Mannen kunde snacka så mycket han ville – Gud lyssnade likväl inte. Sådana karlar finns det. Den andre var en ganska bedrövlig typ. Vi skulle säga: "Lite kriminellt belastad". Kanske var han en svartabörs-handlare, en smugglare eller en fifflore. Bibeln kallar honom för "tulltjänsteman". Och när han kommer in i templet blir han försagd. Allt är så pyntat och fint. Han blir stående vid dörren och tänker: "Här passar jag verkligen inte in. På krogen, där jag super tillsammans med de andra, där passar jag in, men inte här." Så

han gör sig redo att vända om och gå därifrån men då kommer han ihåg varför han kom hit. Han längtar ju så förfärligt efter Gud. Han vill komma hem till sin himmelske Far! Därför kan han inte gå sin väg men han vågar inte heller gå in. Han tänker på hur hans liv ser ut och då knäpper han händerna och säger bara en enda mening: "Herre, var nådig mot mig, arme syndare!" I Bibeln står det att i detta ögonblick börjar de himmelska härskarorna att jubla och sjunga: "En människa har kommit hem till Gud och fått liv!" (Luk 18:9–14).

Första skriket som visar att en förlösning har ägt rum och ett nytt liv har börjat är: "Jag har syndat!" När vår förste son föddes fanns jag vid min frus sida. Det var en sådan svår förlösning. Jag tänkte på Jesus ord i Johannes 16:21: "När en kvinna ska föda har hon det svårt ..." Och jag märkte hur den älskade kvinnan vars huvud jag smekte nästan inte orkade mer. Så plötsligt hör jag en liten stämma, en bråkande liten stämma. Barnet har kommit! Ett nytt liv! Det var ingen skönsång, detta lilla bråkande. Men jag grät så det skvalade när jag hörde det. För mig var det så vackert. Det första skriket som visade att det fanns ett nytt liv skakade om mig totalt!

Och du förstår, det första skriket som visar att det finns liv från Gud är just detta att en människa kommer in i Guds ljus, in i hans sanning och säger: "Jag har syndat! Herre, förbarma dig över mig!" Allt ditt bönerabblande har inget värde om inte detta första tecken på andligt liv finns. Jag har ännu aldrig stött på ett barn som började sitt liv med att hålla stora tal. Först kommer alltid detta första bråkande skrik. Det finns ingen annan väg in i Guds rike!

Det första livstecknet, skriket som visar på liv, har du upplevt det i ditt liv? Inte? Gå då för Guds skull in i din kammare och stilla dig inför Gud! Det är inte kyrkan jag är ute för att värva till, utan jag önskar så att några av er räddas undan helvetet. Och

det finns ingen annan väg än att ge röst åt det första skriket som visar på liv från Gud: "Jag har syndat. Herre, visa mig din nåd!"

När den förlorade sonen kom tillbaka hem efter tiden som svinaherde var det första han sa: "Pappa, jag har syndat mot himlen och dig" (Luk 15:21). I samma ögonblick som du säger detta står Guds Son, Jesus, framför dig och förkunnar: "Min älskade vän, det är för dina synder som jag har dött. Jag har betalat straffet för dig!"

Bara barn kan be riktiga böner

Nyligen träffade jag en vän som har tre söta små barn, en pojke och två flickor. När han kom emot mig märkte jag hur alla tre samtidigt pratade med sin pappa och att pappan knappt hann svara innan nästa fråga kom. Då kommer jag gående och säger: "God dag på er alla!" Genast blev alla tre barnen som förstummade. De stod inför en främling och pratet tog slut. Det innebär att det är pappa eller mamma som barn vanligtvis kan prata bäst med och berätta allt för. När en främling kommer blir de ofta blyga.

Det är bara när vi har blivit Guds barn som vi kan be på riktigt. Om vi inte blivit Guds barn kan vi inte be.

Du förstår, du måste bli ett Guds barn. Du är inte av naturen ett Guds barn. Du har måhända en kristlig polityr, men du är inte ett Guds barn. För att bli hans barn måste man födas på nytt. Då kan du be! Ja, barn kan inte leva utan bön. För Guds barn är bönen som att andas. Mina pojkar ropar ofta skämtsamt till varandra: "Glöm inte att andas!" Du har glömt att din själ måste andas. Du måste bli ett Guds barn.

Nu ska jag berätta, kort och konkret, hur man blir ett Guds barn. Det sker genom Jesus! Han säger: "Jag är dörren. Den som går in genom mig ska bli frälst" (Joh 10:9). Jesus kommer gående genom världens dimma. Han, mannen med hålen efter spikarna i sina händer, närmar sig dig. Tills nu har du struntat

i honom. Det där pratet om Jesus tyckte du var nonsens. Likväl står han nu framför dig. Och då kan det hända att du inser: "Du, mannen från en annan dimension, du, den levande Gudens son, du är ju min Frälsare!" Första steget till att bli ett Guds barn är att inse vem Jesus är. Och andra steget är att jag får ett stort förtroende för denne Jesus, att han kan få ordning på mitt innersta, min ofrid, min hemliga skuld, mina ungdomssynder. I Gamla testamentet säger en gudsman så här: "Herre, du tar dig an min sak" (Klag 3:58). Du har plötsligt fått förtroende för Jesus. Och förtroendet är så djupt att man vågar hoppa av från det liv som man levt hitintills. Istället vill man nu att hela ens liv ska tillhöra honom. Det kallas för omvändelse. Detta hände mig när jag, 18 år gammal, hoppade av mitt gamla gudlösa liv och gav mitt liv till Jesus. Ingen annan kunde göra det åt mig. Jag kan inte heller hjälpa dig att göra det. Det är en sak mellan dig och Gud. Men jag uppmuntrar dig att ta risken och säga till Gud: "Jesus, här är mitt liv. Jag lägger det helt i dina händer!" I det ögonblicket sker det stora att du blir ett Guds barn. Folk kommer till mig och försöker förklara att "var och en blir salig på sin tro" men jag säger dig: Det finns bara en enda dörr in i Guds rike och den dörren heter Jesus! Jesus som har dött och uppstått för oss!

Av hela hjärtat ber jag dig, sök Jesus! Så länge har han redan sökt efter dig! Då kan du be, då slutar ditt livs elände, då kan du utgjuta ditt hjärta med allt som finns däri inför honom, som ett barn för sin pappa.

Nu är jag en gammal pastor och har lärt känna många människor. Och jag är övertygad om att varje människa – varenda en! – har sina mörka hemligheter. Dem släpar vi runt med oss. Men om jag har blivit ett Guds barn, då kan jag berätta allt för honom. Jag vågar berätta om mina mörka hemligheter, hur jag inte klarar av mitt liv, hur jag är bunden vid allt möjligt elände. Allt det som jag inte vågar berätta för människor får jag berätta för honom.

Vid slutet av ett ungdomsläger med mina pojkar delade några med sig ur sina liv. En ung grabb, ungefär 18 år gammal, sa: "Jag kallade mig kristen men var beredd att kasta allt överbord. En dag innan jag gick till bibelstudiet sa jag: 'Herre Jesus, om du inte talar personligen till mig ikväll kastar jag hela tron överbord. Utan klarhet kommer jag inte till rätta med mitt liv här i storstan.'" Och så fortsatte han: "När jag gick hem från bibelstudiet var allt klart. Han hade hört min bön och talat till mig personligen!" Det grep mig när jag hörde den här unge grabben berätta om hur han i sin otro och förtvivlan ropat till Jesus – och fått svar.

Min mamma bodde i Hülben vid Urach i de Schwäbiska alperna. Under kriget skrev hon vid ett tillfälle till mig: "I natt vaknade jag klockan tre. Då tänkte jag på mina barn ute på krigsfältet och på barnbarnen och på er mitt i bombangreppen och på Elisabeth i Kanada som jag inte får kontakt med. Och då överfölls jag av en så stor sorg, som om en beväpnad vålnad med järnhänder ville strypa mig. Jag stod inte ut. Och då bad jag: 'Herre Jesus, ge mig ett ord! Jag står inte ut med denna massiva sorg!' Sedan tände jag ljuset och tog min Bibel – välsignad är den människa som alltid har en Bibel på sitt nattduksbord! – och öppnade den. Och det första ord som mina ögon föll på var: 'Kasta alla era bekymmer på honom, för han har omsorg om er' (1 Petr 5:7)." Och sedan avslutade min mor sitt brev med de härliga orden: "Då kastade jag genast allt på min Frälsare, släckte ljuset och somnade i stor frid." Tänk bara: "Då kastade jag genast allt på min Frälsare, släckte ljuset och somnade i stor frid!" När man har blivit ett Guds barn, då kan man leva så.

Jag minns hur min mamma vid ett tillfälle sa: "Igår kväll var jag så trött att jag inte orkade be. Då sa jag bara: 'God natt, käre Frälsare!'" Då tänkte jag för mig själv: "Det är så Guds barn talar med sin Herre, med en sån självklarhet!" Och han vakar verkligen oavbrutet över de sina, dag och natt. Jag är hans egendom och får räkna med honom i allt.

Har du förstått? När man inte kan be, då är det en total katastrof. Jag önskar så att du skulle ge ifrån dig ditt första skrik som ett tecken på andligt liv: "Jag har syndat! Gud, förbarma dig över mig!" Och jag önskar så att du inte slår dig till ro innan du tillhör Jesus, innan du har blivit ett Guds barn. Då behöver jag inte längre vara orolig för dig.

HUR SKA VI KUNNA LEVA OM VI INTE KAN TRO?

1. Utan tro kan man inte leva

Ja, det vill jag säga dig med detsamma: Om man inte kan tro då kan man över huvud taget inte leva! Då vet jag ingen utväg. Den människa som inte tror står utan hjälp. Jag ska säga dig rakt på sak varför det är så.

Vi inbillar oss att Gud är en teologisk sats, en tanke, en naturkraft eller något i den stilen. Min vän, Gud är personlig och i högsta grad levande och uppfyller allt i alla. Och om jag inte har frid med Gud, inte har allt ordnat med Gud, ja, om jag inte är ett Guds barn, då missar jag ju verkligheten. Och det är mycket farligt.

Det var det stora ögonblicket i mitt liv när jag som ung officer i första världskriget plötsligt förstod: "Gud finns ju!" Jag kände det som om jag hade kört med en bil rakt mot en mur. Även jag hade tidigare sagt: "Jag tror på 'den gode guden'" och annat dumt, fast då hade jag inte förstått att han är verklighet. Men plötsligt stötte jag emot Guds verklighet.

Det finns en gripande psalm i Bibeln som talar om att Gud är så verklig att man helt enkelt inte kan springa ifrån honom. Där står det: "Stiger jag upp till himlen är du där" (Ps 139). Den amerikanske astronauten J. Glenn har berättat att han blev överväldigad när han där i rymdkapseln blev medveten om detta: Gud finns också här! "Stiger jag upp till himlen" eller rusade jag ut i världsrymden, "så är du där"! Grävde jag ner mig i en gruvas djupaste schakt – över 1000 meter djupt – så skulle jag stöta på Gud! Psalmisten säger: "Bäddade jag åt mig i dödsriket är du där." När jag för någon tid sedan flög till Kalifornien lade min fru ett ord ur

denna psalm i min resväska. Detta upptäckte jag när jag öppnade kofferten i San Francisco: ”Tar jag morgonrodnadens vingar, gör jag mig en boning ytterst i havet, ska också där din hand leda mig.” Gud är den stora verkligheten!

Och därför att Gud är den stora verkligheten kan man inte leva förbi honom ostraffat. Om jag lever som om Gud inte fanns, genom att jag föraktar hans bud, inte går till hans hus för att höra hans ord, bryter äktenskapet, ljuger, inte hedrar mina föräldrar, inte ger Gud äran, då lever jag vid sidan om verkligheten! Och då kan jag ju inte komma till rätta med livet! Se dig omkring i världen: Människorna kan ju inte leva, inte ens de som tjänar mycket pengar. I sitt inre saknar de verklig frid, det klaffar inte, varken i det personliga livet eller i familjelivet.

”Hur ska vi kunna leva om vi inte längre kan tro?” Då kan vi inte leva! Och allra sämst klarar vi oss när vi ska dö! Om någon säger: ”Efter döden kommer inget mer. Då är vi döda!”, tänk då efter om du hellre vill lita på ditt eget hjärta än på Guds ord. Hur ska det gå när man dör, om det plötsligt går upp för en: ”Nu kan jag inte ta med något av det som jag har samlat!” Man har kanske byggt sig ett hus – inte jag men du kanske. För mig skulle det handla om ett fint bibliotek. Och av allt det som var mig kärt kan jag inte ta med något, inte heller av de människor som var mig kära. En enda sak tar man med sig in i evigheten: sin skuld inför Gud. Föreställ dig att du håller på att dö när det plötsligt går upp för dig: ”Jag måste lämna allt. Det enda jag kan ta med mig nu inför den helige och rättfärdige Gudens ansikte är mitt livs alla överträdelse och synder.” Hur ska vi kunna klara oss i Guds dom – utan tro på honom som gör de gudlösa rättfärdiga? Vi måste alla stå inför honom!

Herren Jesus som ju är så barmhärtig har sagt: ”Var inte rädda för dem som kan dödar kroppen men inte kan döda själen” (Matt 10:28) – för sådana skulle jag kunna vara rädd men han säger att

de är småpotatis! ”Frukta i stället honom som kan förgöra både själ och kropp i helvetet.”

Följande hände för en del år sedan. I Norge levde en berömd professor som hette O. Hallesby. Jag lärde känna honom. En underbar man. En sådan där riktigt gedigen norrman, mycket lärd och med stor integritet. Vid ett tillfälle höll han radioandakter en hel vecka. Jag kan riktigt föreställa mig hur han sitter där framför mikrofonen, och så säger han: ”Det kan hända att du i kväll går till sängs frisk och kry och i morgon vaknar i helvetet. Jag skulle vilja varna dig!” Då blev det en fruktansvärd lyssnarstorm för norrmännen hamnar också under rubriken ”moderna människor” – och sådana spelar ju i dag en fantastiskt stor roll. En journalist i Oslos största tidning skrev en ledare med följande innehåll: ”Vi lever inte längre på medeltiden! Det går verkligen inte an att en modern institution som radion används till att sprida sådan smörja!” Och när en stor tidning skriver något sådant, då skäller alla de små med. Och genom hela tidningsskogen susade det: Vi lever ju inte på medeltiden! Hur kan en professor tala om helvetet? Sedan bad radion professor Hallesby att han skulle lägga saken till rätta. Och än en gång står professor Hallesby framför mikrofonen och säger: ”Jag ska klara upp den här saken. Det vill jag verkligen. Det kan hända att du i kväll går till sängs frisk och kry och i morgon vaknar i helvetet. Jag skulle vilja varna dig!” Nu dansade alla dockor. Samtliga biskopar i Norge blev tillfrågade: Finns det ett helvete eller inte? Till och med tidsskriften *Der Spiegel* tog upp saken och skrev en lång artikel om ”Helvetesstriden i Norge”. Knappt ett år efter detta intermezzo talade jag hos studenterna i Oslo och hade på kvällarna ett par offentliga möten. Det började med en presskonferens. På hotellet var företrädare för alla tidningarna samlade. Då inträffade det märkliga att jag rakt framför mig hade den journalist som den gången hade börjat bråket, och till vänster om mig professor Hallesby som företrädare för en evangelisk tidskrift. Och så brakade

det naturligtvis loss. Journalisten gav sig på mig: "Pastor Busch, jag har en dispyt med professor Hallesby. Ni är ju en modern människa. Vad anser ni: Finns det ett helvete?" "Ja", svarade jag, "naturligtvis finns det ett helvete! Självklart!" "Jag kan inte förstå hur ni kan påstå något sådant", svarade han. "Jag är gärna beredd att förklara det för dig", sa jag då. "Jag tror att det finns ett helvete därför att Jesus själv har sagt det. Och jag tror helt och hållet på Jesus ord, han visste mer än alla kloka människor!"

Och Guds ord säger: "Det är hans vilja att alla människor ska bli frälsta och lära känna sanningen." Och därför talar vi om tron, eftersom Gud har visat oss en väg som man kan både leva och dö på.

Hur ska vi kunna leva om vi inte längre kan tro? Hur ska det ordna sig för mig, om jag inte längre kan tro? Då ordnar det sig inte!

Får jag klargöra det på ett annat sätt. Föreställ dig att du har en trevlig liten guldfisk. En dag tänker du: "Stackars liten som alltid måste vara i det kalla vattnet! Nu ska jag göra det skönt för dig!" Du tar upp honom ur vattnet, gnider honom med frottéhandduken och sätter honom i en vacker gyllene bur. Du ger honom det bästa fodret – jag vet inte vad guldfiskar äter: myrägg eller något liknande. Du ger honom alltså de finaste och fetaste myräggen och säger: "Min kära lilla guldfisk, en sådan fin gyllene bur, härliga myrägg, den fina, friska luften! Nu har du det bra!" Vad gör guldfisken, tror du? Viftar han tacksamt med fenorna och säger "Tack!"? Nej, det gör han inte, utan han kippar efter andan och sprattlar vilt. Och om han kunde tala, då skulle han säga: "Jag vill inte ha din gyllene bur, jag vill inte ha dina myrägg, jag vill tillbaka till mitt rätta element, jag vill vara tillbaka i vattnet!" Ser du, vårt element är den levande Guden som har gjort himmel och jord och också oss. "Allt liv strömmar ut från dig"¹⁵, så börjar den schweiziska nationalsången. Gud är vårt element! Och så länge jag inte har frid med Gud kan jag ge min själ en gyllene bur. Du

förstår, människan av i dag ger sin själ allt: nöjen, resor, den bästa maten, gott vin, allt – men vår själ sprattlar och säger: "Allt det där vill jag ju inte ha! Jag vill ner i mitt element, jag vill ha frid med Gud!" Var inte så grym mot dig själv! Vårt hjärta skriker i oss tills det finner vila i den levande Guden! Liksom fisken vill ner i sitt element, vill vår själ till Gud som är vårt element!

Hur ska vi kunna leva om vi inte längre kan tro? På det kan jag bara svara: då missar vi allt – både i livet, i döden och i evigheten! Och om du invänder: "Människorna klarar sig ju i allmänhet rätt bra!", då måste jag svara dig: Det går nog faktiskt rätt så dåligt! En man som Goethe, som var vacker, som var rik, som var minister, som var intelligent, kort sagt, som hade allt, sa vid slutet av sitt liv till sin vän Eckermann, att om han lade samman alla timmar då han hade känt sig riktigt tillfreds skulle summan bli tre. Så helt utan frid! Nej, man kan inte leva, om man inte har någon tro!

Det var det första jag ville säga dig. Och nu kommer punkt nummer två:

2. Det måste vara den rätta tron

Allt beror på om du har den rätta, frälsande tron!

Varje människa har ju sin tro. När jag en gång som ung student var hemma hos min mor, kom en dag en dam på besök. Eftersom min mor inte var inne just då sa jag: "Kära frun, jag är ledsen, mor är inte inne. Ni måste hålla till godo med mig." "Tack, gärna", förklarade hon hövligt. Sedan jag hade bett henne sitta ner frågade hon mig: "Vad sysslar du med då?" Jag svarade: "Jag studerar teologi." "Va!" utropar hon, "teologi? Vem tror på Gud nu för tiden? Det är väl ändå inte möjligt!" Och sedan låter den gamla damen – det var i Frankfurt, där Goethe hade bott – den gamle Goethe marschera upp och förklarar stolt: "Vi har Goethes tro! Kristendomen är ju passé, slut!" Eftersom samtalet nu blev pinsamt för mig och jag inte ville ha en dispyt med den gamla

damen, ledde jag in samtalet på ett annat område: "Kära frun, får jag fråga hur det står till?" Då säger hon snabbt – och knackar samtidigt i bordet: "Tvi, tvi, tvi! Sådant frågar man väl inte!" Jag frågar: "Förlåt! Varför 'tvi, tvi, tvi?'" "Jo, annars kan det gå illa!" "Jaså", konstaterar jag, "ni har kastat bort tron på den levande Guden men tror på 'tvi, tvi, tvi!' så att ni får hjärtklappning. Det verkar ju märkligt! Men då har ni ju gjort ett glänsande byte!"

Det var då det gick upp för mig: Varje människa har en tro. Frågan är bara om hon har den rätta, den frälsande tron. Vår tid säger: "Huvudsaken är att vi har en tro!" Och så säger man: "Jag tror på 'den gode guden!'" – "Jag tror på naturen!" – "Jag tror på ödet!" – "Jag tror på försynen!" Nej, nej, min vän, det enda viktiga är att du har den rätta tron, en tro som ger frid med Gud och frid i hjärtat. Jag måste ha en tro som räddar från helvetet, som jag kan uppleva här och nu, därför att den skänker mig ett nytt liv. Annars struntar jag i tron. Många människor trodde en gång på Tyskland, på den slutliga segern, på Führern. Vad har det blivit av det!? Inser du inte att det finns falsk tro? Jag måste ha den rätta, den frälsande tron!

Men den rätta, frälsande tron är – kort sagt – tron på Jesus, den levande Gudens Son. Tro på Jesus Kristus! Inte på en religionsstiftare – sådana finns det massvis av – utan på Jesus Kristus, den levande Gudens Son.

Och nu måste jag berätta vad det innebär att tro på Jesus.

I Bibeln läser vi en underbar berättelse som riktigt demonstrerar denna frälsande tro på Jesus.

Gå med mig i anden 2000 år tillbaka i tiden, till kullen Golgata utanför Jerusalem, till "Huvudskalleplatsen". Bry dig inte om de människor som står där och gapar och skriker. Bry dig inte om de romerska soldaterna som håller vakt där och kastar lott om de korsfästas kläder! Istället ska vi rikta blicken uppåt. På det mittersta korset hänger Guds Son. Fastspikad! Ansiktet blodigt av törnekronan som de har tryckt in i hans huvud. Där hänger

Jesus. Och till höger om honom hänger en mördare. Honom ska man också avrätta. Och till vänster hänger en till. Och så blir det mörkt. Döden kommer smygande. Då börjar den ene av mördarna plötsligt att ropa: "Lyssna du där i mitten, du har sagt att du är Guds Son. Om du verkligen är det och inte är en lögnare, stig då ner och hjälp mig också!" Ja, det är inte svårt att förstå. I dödsängesten säger människan saker och ting som hon annars inte skulle säga. Och så gör sig den andre påmind. Han talar förbi Jesus till sin kumpan och säger: "Och du fruktar fortfarande inte Gud!" Nu börjar vi förstå vad det handlar om, att Gud är helig och fruktansvärd.

När bomberna föll över våra städer förlorade människorna fattningen. Kanske är det kyrkans skuld att man inte hade berättat: Gud kan vara fruktansvärd! Gud kan dra tillbaka sin hand! "Och du fruktar fortfarande inte Gud!" Man borde ropa ut det över våra storstäder: "Och ni fruktar fortfarande inte Gud!" Man borde skrika det högt in i våra kontor och institutioner där människor trampar på lik för att tjäna pengar: "Och ni fruktar fortfarande inte Gud!" Man skulle vilja säga till de unga människor som lever i sexuell lössläpphet: "Och ni fruktar fortfarande inte Gud! Hur tror ni det ska gå? Är ni blinda?" Det måste börja med att jag lär känna Guds helighet och att det är förskräckligt att falla i hans händer.

Och sedan fortsätter denne rövare, denne förbrytare: "Vi är rättvist dömda, vi får bara straffet för våra gärningar." Det är det andra som leder till den frälsande tron: Han bekänner sin egen skuld.

Jag har träffat människor som sagt: "Jag kan inte tro!" Då har jag frågat: "Har du förstått att du har skuld inför Gud?" "Nej, jag gör det som är rätt och är inte rädd för någon." Då har jag svarat dem: "Så länge som du ljuger så om dig själv kommer du aldrig in i ljuset!" Nyligen träffade jag någon som förklarade för mig: "Jag gör rätt och är inte rädd för någon." Då svarade jag honom:

”Lyckans ost! Det skulle inte jag kunna säga. I mitt liv finns det mycket som inte stämmer.” Då svarade han: ”Det är klart, om man tar det så noga så ...!” ”Ja”, sa jag, ”Gud tar det noga! Ljug inte för dig själv!” Ser du, du kommer inte fram till den rätta, frälsande tron innan du kallar synd för synd, kallar dina smutsiga sexuella förhållanden vid namn, kallar ditt äktenskapsbrott för äktenskapsbrott, kallar din lögn för lögn och inte för att vara smart, inte längre anser din självskhet berättigad utan erkänner att du är din egen Gud – och det är avgudereri. Det är det andra som leder mig fram till den frälsande tron, att jag äntligen kallar mina synder för synd och träder fram inför Gud och säger: ”Herre, jag har förtjänat din dom!” Det är hemskt att se hur vår tid inbillar sig: ”Allt är bara bra!” Gud kommer en gång att slita masken från våra ögon!

Och sedan talade denne rövare inte längre förbi Jesus utan direkt till Jesus: ”Du har ju inte gjort något orätt. Varför hänger du här?” Och i det ögonblicket går det upp för honom: ”Han hänger ju här för mig! Han tar ju bort min skuld!” Då kan han bara ropa: ”Herre, tänk på mig, du Konung, när du kommer i ditt rike!” Det är det tredje: Han tror att Jesus kan rädda honom för evig tid, därför att han dör i hans ställe. Och då säger Jesus: ”I dag ska du vara med mig i paradiset!”

Du förstår, detta är frälsande tro: att Guds helighet går upp för mig, att jag erkänner att jag är förlorad, och att jag erkänner att Jesus, den Jesus som dör på korset för mig, är min enda chans. Utan tro kan du inte leva! Men med denna tro kan du göra det! Jag har inte något annat att säga dig.

Man har förebrått mig: ”Du är så ensidig!” Då kan jag bara svara: ”Förlåt, men det finns bara denna enda väg att gå i livet. Det enda som består i döden och i Guds dom är att jag, syndare, kommer till Jesus, bekänner mina synder, vänder om till honom och tror på detta: ’Det finns en källa fylld med blod som flöt från Jesu sår. Och syndaren i denna flod fullkomlig rening får.’”¹⁶

Jag önskar att du aldrig skulle glömma denna enda mening: "Min Jesus dog för mig!" När du går upp i morgon bitti, ska det sjunga i ditt inre: "Min Jesus dog för mig." När du i morgon är på jobbet, mitt i livets karusell, ska du plötsligt tänka: "Min Jesus dog för mig!" Då kan det hända – om Gud ger nåd till det – att du tillber honom och säger: "För mig! Då får jag ju tro!" I det ögonblick detta går upp för dig är du ett Guds barn! Jesus säger: "Jag är dörren ... Den som går in genom mig, han ska bli frälst" (Joh 10:9).

Men nu måste jag säga en tredje sak: Så många säger till mig: "Ja, pastor Busch, men jag kan faktiskt inte tro på det som du säger. När jag sitter och lyssnar på dig låter det ju bra, men jag kan faktiskt inte tro det." Och på det vill jag svara: De människor som säger så skulle jag vilja dela in i följande fyra grupper:

3. Människor som inte kan tro

... därför att de inte är religiösa

Till den första gruppen hör människor som förklarar för mig: "Jag kan inte tro för jag är inte religiös av mig. Pastor Busch, du är religiös men det är inte jag!" På det kan jag bara svara: "Jag är inte heller religiös." Jag har alltså kolossalt lite till övers för kyrkklockor, rökelse och allt sådant. Jag är glad för att jag under de senaste åren i Essen har fått predika i en sal där det bara har funnits en anständig blåsorkester. Där finns ingen orgel och inga klockor – och jag har inte saknat något. Jag har inget emot det, men jag behöver det inte. Så lite religiös är jag!

När Jesus, Guds Son, var på jorden fanns det många religiösa människor. Det fanns skriftlärd, präster, fariséer – alla mycket religiösa människor. Mer liberalt religiösa var till exempel sadduceerna. Det är sådana som i dag skulle säga: "Jag söker Gud i naturen." Under nazisttiden sa de: "I våra fanor flammar Gud." Helt enkelt religiöst! Och dessa religiösa människor korsfäste

Guds Son. Han passade inte in i deras system. Och så fanns det totalt icke-religiösa människor: prostituerade, svartabörshandlare – Bibeln kallar dem publikaner – hantverkare som gick upp i sitt yrke, därför att de måste kämpa för sitt dagliga bröd; däribland en förnäm man, Sackeus, som tillskansade sig en rikedom på orättfärdigt sätt. De var alla totalt icke-religiösa typer. Och de hittade fram till Jesus! Hur kunde det komma sig? De visste: ”Vi har skuld inför Gud. Det finns inget i vårt liv som är som det ska. Och så kommer en Frälsare som gör oss till Guds barn!” Då trodde de på honom.

Herren Jesus har inte kommit för att göra religiösa människor ännu mer religiösa, utan Herren Jesus har kommit för att rädda syndare från döden och helvetet och göra dem till Guds barn! Och när det då finns människor som säger: ”Jag kan inte för jag är inte religiöst lagd”, då får jag säga dem: ”Du hör till dem som har störst chans att bli Guds barn!” Syndare är vi, det vet vi helt säkert, men vi kan också veta: ”Jesus dog för mig!” Jag uppberor: Jesus har inte kommit för att göra religiösa människor ännu mer religiösa, utan för att göra förlorade syndare till den levande Guds barn!

... därför att de inte vill tro

Den andra gruppen består av sådana som visserligen säger: ”Jag kan inte tro!”, men som om de vore riktigt ärliga i själva verket måste medge: ”Jag vill helt enkelt inte tro!” För om de kom till tro måste hela deras liv förändras. Och det vill de inte. De vet att ingenting i deras liv är som det borde vara. Men om de skulle bli Guds barn, då måste de ju komma in i ljuset. Nej, det vill de inte. Och så skulle deras arbetskamrater kanske tycka att de var dumma i huvudet! Och vad skulle deras nära och kära säga om de plötsligt blev kristna? Nej, hellre låta bli! Så när du träffar människor som säger ”Jag kan inte tro!”, titta då noga på dem för

att se om de inte egentligen hellre borde säga: "Jag vill helt enkelt inte tro!"

Det finns en skakande berättelse i Bibeln. Där sitter Guds Son på Oljeberget. Under honom utbreder sig staden Jerusalem i det härliga solskenet. Och där borta reser sig tempelberget. Där finns det underbara tempel om vilket till och med hedningarna sa, att det var en byggnad som faktiskt borde räknas till världens underverk. Allt detta ligger framför honom. Men plötsligt ser hans lärjungar till sin förskräckelse hur Jesus gråter. De ser på honom, överraskade och undrande. Och då utbrister Herren Jesus: "Jerusalem, Jerusalem ... Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna! Men ni ville inte! Nu står ni under Guds dom. Ert hus ska lämnas öde" (Luk 13:34-35). Det är ett av Bibelns mest skakande ord: "Men ni ville inte!" Jerusalemsborna sa: "Vi kan inte tro!" – men de ville inte!

Du förstår, den som inte vill tro, han måste inte heller tro! I kyrkan finns det ju all möjlig slags tvång. I Guds rike finns det bara fullständig frivillighet. Den som vill leva utan Gud får göra det! Gud erbjuder sig åt oss. Men vi kan avböja. Vill du leva utan Gud? Vågar du? Vill du leva utan frid med Gud? Vågar du? Vill du leva utan bön? Vågar du? Vill du leva utan Bibel? Vågar du? Vill du överträda Guds bud? Vågar du? Väljer du att leva i sexuell synd, supa, ljuga, stjäla? Vågar du?! Den som inte vill ha denne Frälsare som Gud har sänt för att frälsa syndare, för honom är det tillåtet att avböja. Den som vill springa ner i helvetet får göra det! Hos Gud finns det inget tvång. Men ett måste du ha klart för dig: du ansvarar då själv för följderna. Gud bjuder dig i Jesus syndernas förlåtelse och sin frid. Du kan säga: "Det har jag inget behov av! Jag vill inte ha det!" Då får du leva så! Men tro då inte att du under de sista fem minuterna av ditt liv – när du håller på att dö – ska kunna fatta vad Gud har erbjudit dig under ett helt långt liv! Du får avböja Guds fridserbjudande i Jesus, men då måste du i all evighet leva utan frid med Gud. Och det är helvetet!

Helvetet är den plats där man definitivt blir kvitt Gud. Där får du ingen ny inbjudan. Där ropar inte längre någon på dig. Där vill du kanske be men då kan du inte längre. Där vill du kanske ropa namnet Jesus men du kommer inte längre ihåg hans namn. Du behöver inte ta emot det budskap som jag nu predikar för dig. Du kan låta bli att omvända dig till Jesus. Men gör då klart för dig att du därmed väljer helvetet! Du har fullständig frihet!

”Men ni ville inte!” säger Jesus till Jerusalemsborna. Han tvingade dem inte. Men vad de valde, det var förfärligt!

... därför att de har varit med om så mycket

Den tredje gruppen som säger: ”Jag kan inte tro!” har alltid en sådan märklig inledning på sitt argument. Det är bara män som säger det, jag har aldrig hört någon kvinna säga så: ”Pastorn, jag har varit med om så mycket, jag kan inte längre tro!” Jag frågar: ”Vad har du då varit med om? Jag har inte heller haft längtråkigt!” ”Jo ... jag har varit med om så mycket, jag kan inte längre tro på något!” Det är en mening som grasserar i männens värld som ett spöke. I det här fallet brukar jag skratta ut männen och säga: ”Ni tror väl i alla fall vad som står i tidtabellen? Ni tror väl i alla fall på upplysningar ni får av polisen?” ”Ja!” ”Säg då inte att ni inte tror på något!” utan säg: ”Jag tror inte på något längre – utom på det som står i tidtabellen och på vad polisen säger.” Och du förstår, så skulle man kunna fortsätta resonemanget. Då säger jag: ”Ser du, in i mitt mörka liv, så fullt av synd och smuts och natt och misstag kom Jesus. Och då förstod jag: Han är Guds Son, sänd av Gud! Och då gav jag mitt liv till honom som har gjort så mycket för mig: Jesus. Och om du verkligen inte längre kan tro på någon eller något, tro på honom som gav sitt liv för dig. Honom kan du tro på, tro på vad han säger. Du tror på så mycket, men när det handlar om den ende som man verkligen kan lita på och anförtro sig åt – ingen har ännu ångrat det! – säger du: ’Nä!’ Det är märk-

ligt. Och ändå säger du att du har varit med om så mycket. Det är istället så att du inte har upplevt tillräckligt!”

... därför att de stör sig på något

Den fjärde sorten som inte kan tro är lite mer omständlig. Dessa människor säger att de inte kan tro därför att de till exempel stöter sig på kyrkan, kanske på kyrkans läror.

Framför mig sitter en ung kvinnlig student som förklarar för mig: ”Jag studerar naturvetenskap.” Jag säger: ”Ja min vän, vad gäller saken då?” Då svarar hon: ”Pastor Busch, jag har hört ett föredrag av dig. Jag känner att du har något som jag gärna skulle vilja ha, men jag kan inte tro. Ser du, jag kan bara inte svälja kyrkans alla dogmer och inrättningar. Det känns som om jag skulle svälja en bunt torrt hö!” Då skrattar jag och svarar: ”Min unga dam, du behöver inte svälja en bunt torrt hö! Har du hört talas om Jesus någon gång?” ”Ja”, säger hon. ”Vad skulle du säga om jag förklarar: ’Jesus är en lögnare!’?” ”Nej”, svarar hon. ”Det tror jag inte!” ”Tror du att Jesus har sagt sanningen?” ”Ja”, säger hon, ”det tror jag.” Jag fortsätter: ”Finns det någon människa som du skulle vilja säga så till: ’Jag tror att du aldrig har ljugit!’?” ”Nej”, säger hon, ”det skulle jag inte kunna säga till någon.” ”Ser du”, säger jag, ”du tror ju redan. Du har visat Jesus ditt förtroende. Det är stort. Det är här det börjar. Han säger sanningen. Bibeln säger: ’Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus’ (Joh 17:3). Du behöver inte bry din hjärna med dogmer och kyrkliga institutioner. Men ut ur världens dunkel kommer någon dig till mötes. Och du ser fortfarande tydliga märken efter spikarna och törnekronan som vittnar om att han tog din skuld på sig och älskade dig innan någon annan älskade dig. Hos Jesus kan du börja få din syn, tills du säger: ’Min Frälsare, min Herre och min Gud! Att tro betyder inte att man sväljer dogmer som torrt hö, därför

att pastorn har sagt det, utan att tro innebär att lära känna Jesus Kristus!”

”Ha”, säger någon, ”jag kan inte tro, därför att präster och pastorer ...” Sedan bryter det loss. Då får jag höra ett och annat om pastorer. En har haft kvinnohistorier. En annan har förskingrat. Överallt har det något med pastorer att göra. ”Därför kan jag ju inte längre tro!” Och då rodnar jag upp till hårfästet eftersom jag känner mig själv. Jag har visserligen inte förskingrat, men om folk kände mig, då skulle de inte heller ta mig på allvar. Vad ska man alltså säga om detta? Lyssna noga! Det står ingenstans i Bibeln: ”Tro på din pastor så blir du frälst”, utan i Bibeln står det: ”Tro på Herren Jesus så blir du frälst.” En präst eller pastor är (ja, jag vet att det även finns andra), om han fungerar någorlunda, en vägvisare till Jesus! Det stör inte om en vägvisare är en smula krokig eller sned eller om den är blekt av regnet, om jag bara kan se vart den visar. Jag skulle inte heller lyssna på en pastor som inte är en vägvisare till Jesus, Guds korsfäste och uppståndne Son. Men jag bryr mig inte om att bli upprörd över vägvisare som faktiskt visar mig vägen och målet, utan jag går vägen till målet. Och detta mål heter: ”Jesus har kommit, nådens källa.” Vill du då träda fram inför Gud på den yttersta dagen och säga: ”Herre, jag tog inte emot din frälsning, jag tog inte emot syndernas förlåtelse, därför att pastorn inte dög något till!”? Vill du stå på det viset inför Gud? Det påminner mig om pojken som förklarade: ”Det är rätt åt min pappa att mina händer förfryser. Varför köper han inte ett par handskar till mig!”

Nej, min vän, det är inte sant när någon säger: ”Jag kan inte tro!”

Det finns ett Jesus-ord som är helt fantastiskt och som lyder så här: ”Om någon vill göra hans vilja ska han förstå om denna lära kommer från Gud” (Joh 7:17). Frågan är om jag vill börja lyda den lilla kunskap jag har i mitt liv. Då kommer jag vidare.

4. Vad ska man göra, när man inte kan tro?

Låt mig till sist säga det med ett par ord:

a. Be Gud om ljus!

Han är ju vid din sida. Säg: ”Herre, låt mig komma till tro! Låt mig få se ljus!” Han hör din bön!

b. Räkna med Guds närvaro!

Jesus är hos dig! Gå in i stillheten och säg till honom: ”Herre Jesus, jag vill ge dig mitt liv.” Det gjorde jag när jag i min stora gudlöshet fylldes av fruktan inför Gud och fick ta emot budskapet om Guds nåd genom Jesus.

c. Läs Bibeln!

Varje dag en kvart ensam med Jesus! Läs då i Bibeln och hör vad Gud har att säga dig! Läs och lyssna in Guds röst! Och knäpp dina händer och säg: ”Herre Jesus, jag har så mycket att säga dig. Jag klarar inte av mitt liv, hjälp mig!”

d. Sök gemenskap!

Sök gemenskap med människor som också på allvar vill vara kristna! Gå inte ensam! Vägen till himlen ska vi vandra tillsammans. Sök gemenskap med kristna som går samma väg!

HUR SKA VI KUNNA LEVA, OM SKULD OCH FÖRSUMMELSE STÄNDIGT JAGAR OCH PLÅGAR OSS?

När vi nu kommer in på detta ämne vill jag säga: "Nu blir det allvar! Nu blir det verkligen allvar!"

"Hur ska vi kunna leva, om skuld och försummelse ständigt jagar och plågar oss?" Då vill jag först säga: "... om skuld och försummelse ständigt jagar oss" är inte korrekt uttryckt; det gör de nämligen. Skuld och försummelse följer oss ju ständigt. Och därför är jag så glad att jag får berätta om en mycket stor och underbar sak, om en gåva som gör den lilla människan överlycklig och rik. Det är något som du inte kan köpa någonstans, inte i något land på jorden. Och om du var millionär och var beredd att lägga upp alla dina sedlar på bordet – så skulle du ändå inte kunna köpa denna underbara sak. Du skulle inte heller kunna få den genom goda förbindelser. Det man inte kan köpa får man ju nu för tiden för det mesta genom goda förbindelser. Det finns ingen möjlighet att skaffa sig gåvan på egen hand. Man kan bara få den till skänks. Och denna underbara, stora och härliga sak som jag vill berätta om, som man varken kan köpa eller få genom goda förbindelser är: syndernas förlåtelse.

Jag vet att många nu blir besvikna och tänker: "Syndernas förlåtelse?" Och då kommer genast följdfrågan:

1. Behöver jag det då?

Jag är övertygad om att hälften av mina läsare säger: "Syndernas förlåtelse? Det behöver jag inte!" En ung man sa nyligen så här till mig: "Vi lever ju i en tid då behov skapas genom reklam. Våra förfäder visste ingenting om tuggummi eller cigaretter. Genom

oändlig reklam i TV, radio och på affischer har vi så småningom förts dithän att vi tror att vi inte kan leva utan cigaretter. Ett behov väcks – och då kan man sälja.” Och sedan fortsatte den unge mannen: ”Så gör kyrkan också. Kyrkan gör det klart för människorna: ’Ni behöver syndernas förlåtelse!’ – och sedan säljer den det. Förstår du: vi har inget behov – men ni väcker först behovet för att sedan kunna prångla på oss er produkt!” Är det så? Om du hejdar någon på gatan och säger: ”God dag! Vad heter du?” ”Meier!” ”Herr Meier, behöver du syndernas förlåtelse?”, då svarar herr Meier: ”Struntprat! 2000 kronor behöver jag men inte syndernas förlåtelse!” Stämmer det? Väcks ett behov som ursprungligen inte fanns för att Bibeln sedan ska få ge svaret?

Låt mig säga dig att detta är ett förskräckligt misstag, ett alldeles fruktansvärt misstag. Det finns inget vi behöver så mycket som syndernas förlåtelse! Den som anser att han inte behöver syndernas förlåtelse, han känner inte den helige, fruktansvärde Guden. Det har talats så mycket om Guds kärlek, att vi inte längre kommer ihåg att Gud – så står det i Bibeln – är en fruktansvärd Gud! Det var det som fick mig att vakna upp från ett liv i synden, att jag plötsligt förstod: Gud måste man frukta! Och den som säger: ”Jag behöver ingen förlåtelse för synderna!”, han har ingen aning om den levande Guden som kan förgöra kropp och själ i helvetet. Ja, man kan gå evigt förlorad! Det säger Jesus, han är ju den som måste veta det. Och om hela världen säger: ”Det tror vi inte på!”, då kommer hela världen att gå under! Jesus vet vad som finns bakom förhängena. Och han varnar oss enträget för faran att gå förlorad! Och där står vi nu med våra synder och vågar säga: ”Vi behöver inte syndernas förlåtelse! Kyrkan väcker bara ett behov som inte fanns innan!” Dumheter! Det finns ingenting vi behöver så mycket som syndernas förlåtelse!

Jag hade en gång ett möte i den vackra staden Zürich, i kongresshuset, ett jättemöte. Många stod längs väggarna. Bland dem lade jag särskilt märke till två herrar därför att de uppenbarligen

kastade skämt mellan sig. Man såg på dem att de hade kommit in av ren nyfikenhet. En av dem hade ett så vackert skägg. Det lade jag märke till eftersom jag tänkte: "Synd, att jag inte kan ha ett sådant!" När jag började min predikan bestämde jag mig för att tala så att även dessa båda herrar skulle lyssna. Och de lyssnade också uppmärksam. Men så sa jag för första gången "syndernas förlåtelse". Och i samma ögonblick som jag talade om syndernas förlåtelse såg jag hur mannen med skägget log hånfullt och viskade något i sin grannes öra. Nu var det som sagt en jättestor sal. De båda stod långt bort. Jag kunde inte höra vad han sa men jag förstod det på hans minspel. Hånfullt sa han ungefär så här: "Syndernas förlåtelse! Typiskt prästsnack! Du store tid!" Och han kan ha tänkt: "Jag är väl i alla fall ingen förbrytare! Jag behöver väl inte syndernas förlåtelse!" Så säger du också, eller hur? "Jag är väl i alla fall ingen förbrytare! Jag behöver väl inte syndernas förlåtelse!"

Ungefär så kan han ha sagt. Och då blev jag rasande. Jag vet att vrede inte är rätt inför Gud. Men trots det blir jag ibland så arg. "Ett ögonblick!" sa jag. "Jag gör nu en halv minuts paus. Under den ska alla svara ja eller nej på den fråga jag nu ställer: Vill du i all evighet avstå från syndernas förlåtelse, därför att du inte behöver syndernas förlåtelse? Ja eller nej?" Och sedan var jag och de tusentals åhörarna alldeles tysta en halv minut. Plötsligt såg jag hur mannen med skägget blir alldeles blek och rent av klamrar sig fast vid väggen. Så rädd blev den mannen! För honom gick det säkert upp: "Nu säger jag: 'Jag är ingen förbrytare!' Men när det blir fråga om att dö, när det blir rena rama allvaret, då skulle jag nog vilja ha syndernas förlåtelse. Jag skulle inte vilja avstå från den i all evighet." Inte du heller! Eller skulle du det?

Det finns en mening som jag har hört kusligt ofta: "Jag gör rätt och är inte rädd för någon!"* Men jag har aldrig hört människor under 40 säga så. En ung människa vet mycket väl att hennes liv

---

* Tue recht und scheue niemand.

är fullt av skuld. Det är först när vi hänsynslöst har dödat vårt samvete som vi kan förmå oss att komma med ett så lögnaktigt påstående. Och när någon alltså förklarar: "Jag gör rätt och är inte rädd för någon!", då kan jag kvittera med: "Du är över 40 år gammal. Det är åderförkalkning som gör att du säger så. Du har ett hänsynslöst dödat samvete!" Så länge vårt samvete inte är dödat vet vi nämligen mycket väl att det inte finns något vi behöver så mycket som syndernas förlåtelse!

För några år sedan uppträdde Bill Haley i Essen, en sådan där modern musiker eller, rättare sagt, en sådan där "höftvrickare". Tusentals ungdomar var samlade i en stor sal för att höra honom och hans band. Under det första musikstycket lyssnade de fortfarande, under det andra hade de börjat röra på sig, men under det tredje började de långsamt men säkert att demolera hela salen. Skadan uppgick till ca 60 000 mark. En ung polis sa efteråt till mig: "Jag satt längst fram och måste hålla mig fast i stolen, annars hade jag gjort som de andra." Följande dag gick jag genom centrum. Då ser jag tre figurer stå där och prata, och de ser ut precis som om de hade varit med på galan. Jag går fram till dem och säger: "God dag! Jag slår vad om att ni också var med och hörde Bill Haley i går!" "Det stämmer, pastorn!" "Jaså", svarar jag, "känner vi varandra? Fint! Berätta – själv förstår jag nämligen inte varför ni förstörde salen på det viset?" Och då får jag till svar: "Å pastor Busch, det är för att vi är så förtvivalade!" "Va?" frågar jag, "förtvivalade – varför?" Då svarar en av dem: "Ja, det vet vi inte själva!"

Den store danske teologen och filosofen Sören Kierkegaard berättar att han som barn ofta gick ut och promenerade med sin pappa. Många gånger stannade pappan och såg eftertänksamt på sin son. Sedan sa han: "Kära barn, du går i en stilla förtvivilan." När jag läste det tänkte jag om man har varit storstadspräst i 40 år vet man hur det stämmer in på var och en.

Och nu frågar jag dig: Känner du också till denna det inre livets förtvivlan? Låt mig säga dig var den kommer från. Nu ska vi göra en upptäcktsresa i vårt eget hjärta. Jag ska använda mig av en bild. Som präst i Ruhrområdet har jag ofta farit ner i gruvorna. Det är intressant. Man får på sig arbetskläder, sätter på sig en hjälm, och sedan susar man ner i djupet i hisskorgen – till exempel till nivå 8. Kan man komma ännu längre ner? Ja, men längre ner åker man inte, för längst ner är ”träsket”. Där samlar sig grundvattnet i schaktet, och det kallar gruvarbetarna för ”träsket”. Under tiden jag har varit i Essen har jag vid ett tillfälle upplevt att en hisslina har brustit. Då susade korgen vidare ner i djupet – ända ner i ”träsket”. Hemska saker!

Träsket i gruvan har för mig blivit en bild av människorna. Du vet att det finns olika nivåer i vårt liv. Vi kan till exempel utåt ge ett glatt intryck – men invändigt ser det helt annorlunda ut. Man kan le – och trots det vara oändligt sorgsen. Man kan handla som om man behärskade livet lekande lätt – men längst ner i vårt själsliv, på botten av vårt hjärta, sitter den djupa förtvivlan. Det säger läkarna, det säger filosoferna, det säger psykologerna, det säger psykiatrikerna. Filmerna talar om det. Romanerna berättar om det. Det är kusligt hur förtvivlan och ångest ibland stiger upp till ytan. En psykiatriker sa till mig: ”Pastorn anar inte hur fullt mitt mottagningsrum är av idel unga människor!” De flesta frågar över huvud tagit inte varifrån ångesten och förtvivlan kommer, utan de försöker bli av med det – genom att berusa sig. Men det vore förståndigare att se fakta i ögonen. Att förtvivlan sitter djupt ner i människans hjärta är till synes en modern upptäckt. Men det som förvånar oss är att Bibeln konstaterade detta redan för 3000 år sedan. Den säger: ”Jag bär förskräckelser från dig och förtvivlar” (Ps 88:16b).” Och Bibeln berättar också varför det är så. Den nämner många orsaker: att vi sedan syndafallet är långt borta från Gud, att vi sedan dess lever utanför vårt egentliga element – du förstår, Gud är vårt rätta element! – och att vi i

grund och botten är rädda för den levande Gudens dom över vårt liv. Men den viktigaste orsaken till vårt hjärtas djupa förtvivlan är vår skuld, vår skuld inför Gud! Det är vårt livs stora problem som vi inte själva kan komma till rätta med! Det är det vi upplever. Och därför finns denna djupa förtvivlan i vårt hjärta.

Behöver vi syndernas förlåtelse? Det är självklart att vi behöver syndernas förlåtelse! Ja, det finns ingenting vi behöver så mycket som syndernas förlåtelse!

Vad är synden då? Synd är allt som skiljer oss från Gud. Vi föddes som syndare. Låt mig ta en bild.

Ett barn som föddes i England under kriget hade säkert från födseln ingenting emot oss tyskar men hörde likväl hemma i fiendeläget. Och så föds vi av naturen in i det läger som är fiendligt inställt mot Gud, det vill säga in i denna världen. Av naturen är vi alltså redan skilda från Gud. Och nu kommer vi allt längre bort från honom genom att vi reser en mur av skuld. Varje överträdelse av Guds bud är som en sten som vi murar fast. Synden är alltså en kuslig verklighet.

Här måste jag tala om för dig hur det för första gången gick upp för mig att synden är en kuslig verklighet och att man aldrig kan gottgöra en synd. Jag hade en underbar far som jag hade ett mycket gott förhållande till. En dag höll jag just på med ett examensarbete i vindsrummet i vårt hus när han ropade nerifrån: "Wilhelm!" Det heter jag nämligen. Då sticker jag ut huvudet och frågar min far: "Vad är det? Var brinner det?" Då säger han: "Jag måste till stan. Vill du följa med? Det är roligare att vara två!" "Va synd, pappa", ropar jag tillbaka, "jag har en mycket viktig sak i mitt examensarbete som jag måste göra. Det är svårt att följa med nu." "Då åker jag ensam", säger han. 14 dagar senare var han död. Och nu var det sedan hos oss att den döda kroppen förvarades i huset och vi söner turades om att hålla vakt vid den öppna kistan. Det är en stilla natt. Alla sover. Jag sitter ensam vid den öppna kistan. Plötsligt kommer jag ihåg hur min pappa 14

dagar tidigare hade bett mig att följa med honom till stan. Men jag hade sagt nej! Jag ser på honom och säger: "Å far, be mig en gång till! Och om du vill att jag ska resa 100 kilometer med dig, så gör jag det!" Men munnen förblir stum. Och då går det upp för mig: denna lilla kärlekslöshet är en kuslig verklighet som jag inte kan få ogjord i all evighet.

Hur mycken skuld, hur många försummelse finns det inte i våra liv! Hur ska vi kunna leva när skuld och försummelse ständigt följer oss? Utan syndernas förlåtelse kan vi i grund och botten inte leva!

Och i döden? Hur blir det då? Vill du ta med din skuld in i evigheten? Jag har ofta föreställt mig hur det kan bli. Jag har ju inte långt dit. Jag håller kanske hårt i en älskad hand. Och så kommer det ögonblick då jag måste släppa även den. Och sedan far mitt livs farkost in i den stora tystnaden inför Gud, inför hans ansikte! Tro mig, en gång ska du stå inför honom! Med all din skuld, med alla dina försummelse står du då inför den levande och helige Guden! Det blir fruktansvärt när du upptäcker: "Jag har tagit med mig min skuld och alla mina försummelse!"

Behöver vi syndernas förlåtelse? Det är ingenting vi behöver så mycket som syndernas förlåtelse, vi behöver det mer än vårt dagliga bröd!

2. Var hittar jag denna förlåtelse?

Finns det då något sådant som att det förflutna utplånas? Om det finns, var hittar jag det?

Jag har just berättat om min far. Jag kunde aldrig mer gottgöra min skuld. Vi kan i grund och botten aldrig gottgöra något av vår skuld! Följderna finns kvar inför Gud! Det fanns en man som hette Judas. Han hade förrått sin Mästare för 30 silverpenningar. Och så står det plötsligt klart för honom: "Det var fel!" Han går till dem som han har förrått Mästaren till, lämnar tillbaka pengarna och säger: "Jag har gjort orätt. Ta tillbaka pengarna! Jag vill

gottgöra det!” Då rycker de på axlarna och förklarar: ”Vad angår det oss? Det är din ensak.” Du kan vända dig till vem du vill, alla kommer att svara: ”Det är din ensak!”

Är det då trots detta möjligt att skuld och försummelse kan raderas ut och likvideras? Var finns det något sådant? Var hittar jag syndernas förlåtelse?

Min vän, här svarar nu Bibelns människor i en stor jublande kör, så fylld av glädje. Från början till slut, från Gamla till Nya testamentet är detta Bibelns jubelsång: Man kan få syndernas förlåtelse!

Var? Följ med mig och låt oss gå utanför Jerusalems portar, till Golgata kulle. Vi bryr oss inte om folkskaran, inte de båda förbrytarna till höger och till vänster, inte de romerska soldaterna, utan ser bara på mannen som hänger på korset i mitten. Vem är han, mannen i mitten? Han är inte en av oss. En gång sa han till en folkskara: ”Vem av er kan visa att jag skulle ha syndat?” (Joh 8:46). Och då var det ingen som kom på en enda synd. Ingen av oss skulle riskera att fråga något sådant. Sedan blev han invecklad i en process där romerska domare och det judiska Stora rådet förhörde honom. Och de hittade ingenting att anklaga honom för. Han är inte en av oss. Han behöver inte syndernas förlåtelse. Och han hänger där uppe på korset?! Vem är mannen? Han har inte stigit upp ur människornas värld, utan han har kommit från den andra dimensionen, från Guds värld till oss. Jag talar om Jesus, Guds Son. Och han hänger på korset? Varför? Min vän, Gud är rättfärdig, han måste straffa synden. Och då kastade han våra synder på sin Son och lät domen drabba honom! ”Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid!” (Jesaja 53:5). Det är Bibelns stora budskap: Guds dom ligger på Jesus för att vi ska få frid! Här finns syndernas förlåtelse!

Var kan jag bli kvitt min skuld? Var får jag frid med Gud? Under Jesus kors! ”Jesus, hans Sons, blod renar oss från all synd” (1 Joh 1:7). Å, om vi ändå fattade det!

Det har kommit ut en intressant bok av amerikanen William L. Hull. Det var den pastor som besökte millionmördaren Adolf Eichmann tretton gånger under hans fängelsetid i Jerusalem och förde långa samtal med honom, som hörde hans sista ord, som följde honom till galgen och som var med när hans aska ströddes i Medelhavet. Innehållet i samtalen med Eichmann har han offentligt gjort i en bok med titeln "Mannen i dödscellen"*. I början av boken berättar han: Jag såg det som min uppgift att rädda denne förfärlige syndare så att han inte hamnade i helvetet. Och det var skakande att se hur denne man som ifrån sitt skrivbord hade mördat millioner människor och orsakat fasansfullt lidande världen över, hur denne man till sista ögonblicket hävdar: Jag behöver inte någon som dör för mig. Jag behöver inte syndernas förlåtelse. Jag vill inte heller ha den.

Vill du gå i Eichmanns spår och dö på det viset? Inte? Om du inte vill det, omvänd dig då av hela ditt hjärta till Jesus, Guds Son, han som är den ende i världen som kan förlåta våra synder, därför att han har dött och betalt straffet för dem!

När pastor Hull talade med Eichmann, då fasade han nästan för att erbjuda denna människas syndernas förlåtelse genom Jesus blod. Kunde till och med en sådan förbrytare få syndernas förlåtelse? Ja! Ja!! "Jesus, hans Sons, blod renar oss från all synd" (1 Joh 1:7). Men jag måste bekänna den inför Jesus och sedan se upp till korset och förstå detta: "Jesus för världen givit sitt liv. Öppnade ögon, Herre mig giv! Mig att förlossa offerar han sig, när han på korset dör ock för mig."¹⁷

Bibeln använder ständigt nya bilder för att klargöra hur den korsfäste och uppståndne Herren Jesus förlåter synder. Jag hoppas du vet att han inte stannade i döden utan stod upp på den tredje dagen och att han lever och förlåter synder idag.

Bibeln använder till exempel bilden av någon som går i borgen för en annan. En sådan person tar på sig att gå in i mitt ställe

---

* EFS-förlaget, 1965

om jag inte kan betala. Någon måste betala! Så är det alltid i livet: någon måste betala! Och som en följd av varje synd i vårt liv uppstår en förpliktelse inför Gud. Bibeln säger: "Syndens lön är döden" (Rom 6:23). Gud fordrar vår eviga död som betalning för våra synder. Och nu kommer Jesus och går i döden för våra synder, för att vi ska få livet. Han blir vår borgesman inför Gud. Nu är det detta som gäller: antingen betalar du för din synd i helvetet – eller så kommer du till Jesus och säger: "Herre Jesus, jag vill använda mig av din betalning för mig!" Det står så här i en sång: "Det enda jag vet, det är att nåden räcker. Att Kristi blod min synd, min skuld betäcker. Det enda jag har att lita till en gång, det är Guds nåd, Guds gränslösa nåd."¹⁸

Bibeln använder också bilden av att bli friköpt. En människa har råkat i slavhandlarnas våld. Hon kan inte själv köpa sig fri. Och så kommer en vänlig herre gående över slavtorget och ser slaven. Det gör honom ont och han frågar: "Vad kostar han? Jag köper honom fri!" Från vilket ögonblick är slaven fri? Från det ögonblick då sista kronan är betald. Herren Jesus har på Golgata betalat sista kronan för dig! Och nu får du gripa tag om det och säga: "Herre Jesus, nu lägger jag ner min synd inför dig och tror att du har betalt straffet för den." Jesus friköper! Jesus gör syndens slavar fria! Så sjunger en sångare: "Friköpt jag är men ej med silver, / återlöst men ej med guld. / O vilket pris, med dyra blodet, / han betalat all min skuld."¹⁹

Bibeln kommer ständigt med nya bilder. Den använder bilden av försoningen. Att han behöver försoning, det vet den hedning som lever i djupaste mörker. Därför finns det i alla religioner en stor skara präster som offrar försoningens offer för att stilla gudarnas vrede. Men Gud godkänner bara ett enda försoningsoffer: "Se, Guds Lamm, som tar bort världens synd!" (Joh 1:29). Många präster har offrat oräkneliga offer. Men Jesus är själv den präst som försonar oss med Gud! Och han är själv det offer som försonar med Gud! Han är den ende som kan försona oss med

Gud. Det heter i en sång: "O salighet, o gåtfullhet, / o Kristi törnekrona, / som mer än världens visdom vet / och all min synd kan sona."²⁰

En annan av Bibelns bilder handlar om tvättning: "Det är de som kommer ur den stora nöden. De har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod" (Upp 7:14). Du känner till liknelsen om den förlorade sonen som till sist hamnade i det värsta eländet hos svinen. Hur många människor finns det inte som har hamnat hos svinen på samma sätt! Då kan man bara säga: Det är synd om dem! Men så kom han till besinning – och sprang hem och kastade sig i sin fars armar. Han tvättade sig inte först, skaffade sig inte en ny kostym eller nya skor. Han kom som han var. Och sedan gjorde pappan honom ren och gav honom nya kläder. Många människor menar att de först måste bli goda, sen kan de bli kristna. Det är ett katastrofalt misstag. Precis så smutsiga och fläckade som vi är får vi komma till Jesus. Och hur nersmutsat och lortigt är inte vårt liv! Kom till Jesus som du är! *Han* tvättar dig ren! *Han* gör allt nytt! "Jesus, hans Sons, blod renar oss från all synd" (1 Joh 1:7). Det intygar aposteln Johannes. Och det får också vi intyga!

Jag kan ju inte ta fram alla de bilder Bibeln använder. Men jag tror att du själv nu börjar läsa Bibeln så att du mer och mer får lära känna det underbara budskapet om syndernas förlåtelse.

Hur ska vi kunna leva om synd och försummelse ständigt följer oss? Det kan inte jag! Men jag kan leva om jag har funnit Jesus och fått uppleva syndernas förlåtelse genom honom! Då upphör den djupa ångesten och förtvivlan. Att överlämna sig till Jesus, det är ingen dunkel, förfärlig angelägenhet, utan då blir du förd ut ur ångestens källare in i Guds nåds klara varljus. Och det önskar jag dig av hela mitt hjärta!

Alltså: Behöver vi syndernas förlåtelse? Ja! Var kan vi få den? Hos Jesus, den korsfäste och uppståndne Frälsaren!

3. Men hur kommer jag dit?

Nu tänker kanske någon (hoppas jag!): ”Det är ju storartat! Det måste vara helt underbart att ha syndernas förlåtelse! Men hur ska jag komma dit? Jag hittar varken dagstidning, roman eller någon film som berättar om det. Hur ska jag komma dit?”

Här är vi inte så bra på att hjälpa varandra. Jag tror att det bästa är att du redan i dag går in i stillheten och ber till Jesus. Han har ju uppstått. Han lever! I Bibeln kallas de människor som har kommit till tro för människor ”som åkallar Herrens namn”. Gör nu slag i saken och åkalla (ropa till!) Jesus!

Du känner till uttrycket anropa? Du har en direktledning till Jesus! Den har varit tyst så länge! Du har en direktuppkoppling till Jesus – och har kanske aldrig använt dig av den? Det är ju förskräckligt! Du behöver inte slå många siffror. Säg bara: ”Herre Jesus!” – så svarar han. Han sitter och väntar! Det är detta som kallas att be.

Och vad ska du säga då? Allt du har på hjärtat! Säg: ”Herre Jesus! Jag står i ett orätt förhållande till en människa. Jag kan inte klara upp det på egen hand. Men jag vet att det är synd. Herre Jesus, hjälp mig!” – ”Herre Jesus! På min arbetsplats går det inte. Deklarationerna har under många år varit orättfärdiga. Jag vet inte heller hur jag ska göra det annorlunda. Om jag gör det går jag i konkurs. Herre Jesus, hjälp mig!” – ”Herre Jesus! Jag är otrogen mot min fru. Jag klarar inte av att bryta med det på egen hand. Herre Jesus, hjälp mig du!” Ser du, allt vad du inte kan säga någon människa, det får du anförtro Herren Jesus. Han lyssnar. Lägg fram allt! Det är befrielse. Nämn all din skuld för honom.

Fråga honom: ”Herre Jesus, pastor Busch har sagt att allt blir bra genom ditt blod. Är det sant?” Säg det till honom. Anropa honom i dag. Börja att tala med Jesus genom den ledning som länge har legat outnyttjad. Låt ledningen gå varm! Du kan och får tala med honom. Sök reda på och var tillsammans med de människor som ”åkallar Herrens namn”!

”Ja”, säger du, ”jag har sagt honom allt, men han säger mig inget!” Jo det gör han, var bara uppmärksam! Nu ska jag säga dig genom vilken ledning han talar till dig. Ta ditt Nya testamente. Gamla testamentet kan du läsa senare. Börja inte med det, det är för svårt för en nybörjare. Börja i Nya testamentet med Johannevangeliet, sedan kan du läsa Lukasevangeliet. Börja läsa på samma sätt som du läser ett reportage i en veckotidning. Då kommer du att märka: Han talar där! Det som skiljer Bibeln från alla andra böcker är att den levande Herren talar med mig när jag läser den.

Någon sa till mig: ”När jag vill lyssna till Gud, då går jag ut i naturen.” Då svarade jag honom: ”Det är ju vansinne! När jag går ut i skogen, då hör jag träden susa, fåglarna sjunga och bäckarna porla. Det är vackert och stämningsfullt. Men hur jag får förlåtelse för mina synder, hur jag får ett nytt hjärta och om Gud är mig nådig, det talar inte skogen om för mig. Det säger mig Gud bara genom Bibeln!”

Ta en stilla kvart med Jesus varje dag. Åkalla Herren Jesus och säg honom allt: ”Herre, i dag har jag så viktiga saker att göra. Jag klarar inte av det på egen hand.” Säg honom allt! Slå sedan upp ditt Nya testamente och läs ett halvt kapitel. ”Herre Jesus! Tala du nu!” Och plötsligt finns där ett Guds ord för dig. Du märker: ”Det säger han till mig.” Stryk under det. Skriv gärna datum i kanten.

Som ung man kom jag vid ett tillfälle in i ett hus. På pianot låg det en Bibel. När jag tog den i handen konstaterade jag att många ställen hade röda och gröna understrykningar och att datum hade antecknats i kanten. Då frågade jag – det var en stor familj: ”Vems är denna Bibel?” ”Det är vår Emmis.” Jag tittade på Emmi – och gifte mig med henne. En sådan flicka ville jag ha, som hade förstätt att Jesus talar till oss genom denna ledning och inte genom någon annan.

När folk blir osams om Bibeln, då mår jag illa. De säger: "De som har skrivit Bibeln är ju bara människor" – och annat struntprat i samma stil. Det tråkar ut mig!

Under första världskriget var jag en tid telefonist. Då visste vi ännu inget om den trådlösa överföringen. Vi hade små apparater som trådarna var anslutna till. En dag måste jag bege mig till en observationsposterung som låg på en höjd. Det fanns ingen bebyggelse där ännu och jag låg i gräset och försökte fästa ledningen vid batteriet. Då kommer en lätt skadad infanterist gående över höjden. Jag ropar: "Gosse, kasta dig ner! Vi är under observation! Snart får vi eld på oss!" Han kastar sig ner, kryper fram mot mig och säger: "Jag har fått en vacker 'hemförlovnings-skada' och kan resa hem nu. Men du har ju en gammal apparat!" "Ja", mumlar jag, "en gammal modell." "Och skruvarna är alldeles lösa!" "Ja", instämmer jag, "skruvarna är lösa." "Och där har en bit gått av!" säger han. Då exploderar jag: "Håll tyst nu! Jag har inte tid att höra på din kritik längre! Jag måste lyssna på förbindelsen!" På samma sätt är det för mig med Bibeln. Jag vill höra Jesus röst – men så kommer människorna och säger: "Bibeln har ju skrivits av människor!" Då svarar jag: "Håll tyst! Jag vill lyssna på Jesus röst. Den hör jag här!"

Låt dig inte luras! Du förstår, det är denna ledning han talar genom!

Och sök gemenskap med människor som vill gå samma väg!

När jag under mina samtal här och där säger något liknande får jag alltid till svar: "Jamen det är ju för mormödrarna. I kyrkan finns ju bara gamla." Och därför är jag glad att jag i över trettio år har fått vara en ungdomspastor som har lärt känna många unga människor som också kan intyga för dig det som jag har sagt: att det finns syndernas förlåtelse, att man kan tala med Jesus, att han svarar.

Sök gemenskap med människor som också har gjort upplevelser med Jesus. Du kommer att möta människor som vill gå vägen till himlen med Jesus.

Och nu står Jesus framför dig och säger: Kom till mig, ni alla som är trötta och tyngda av bördor, därför att skuld och försummelser ständigt följer er. Jag ska ge er ny kraft! Jag är den som kan ge er syndernas förlåtelse! (se Matt 11:28-30).

HUR SKA VI KUNNA LEVA NÄR FOLK GÅR OSS PÅ NERVERNA?

Jag tar risken och frågar: ”Räck upp handen ifall du kan säga att det inte finns någon enda människa som går dig på nerverna.” Ingen räcker upp handen. Det handlar inte om ifall utan om när. Det är helt normalt. Vi går varandra rejält på nerverna. Kanske inte alla. Min fru till exempel, hon går mig inte på nerverna. Men det finns andra som retar gallfeber på mig. Vi retar oss på varandra. I familjen, bland grannarna, på jobbet och till och med i kristna sammanhang. Hela världen är full av gnissel från alla som går varandra på nerverna. Det finns så många som kan säga: ”Livet skulle vara så mycket lättare om han eller hon inte fanns.” Det finns folk som inte bara är oss en nagel i ögat utan även en törntagge i köttet. Det är oundvikligt att vi måste prata om hur vi ska klara av våra liv när andra går oss på nerverna.

Mina vänner, vi behöver sätta in detta fenomen i ett större sammanhang. Ni förstår, det kan hända att någon hostar. Det låter ofarligt men i verkligheten har han kanske lunginflammation. Då hjälper det inte med hostpastiller. Då måste det till en djupare diagnos och behandling. Ni förstår säkert bilden. Att vi går varandra på nerverna är tecken på att människokroppen är sjuk. Och därför måste jag sätta in detta tillstånd i ett större sammanhang. Att vi går varandra på nerverna är ett tecken på att mänskligheten är sjuk.

1. Den värld som vi lever i

Som ni förstår hämtar jag min livsåskådning från Bibeln. Och jag har upptäckt att det är det enda säkra stället att hämta sin livsåskådning ifrån. Alla andra tappar ändå sin giltighet efter några tiotal år.

Och Bibeln säger: När Gud skapade världen var den fullkomlig. Då gick inte Adam Eva på nerverna och inte heller retade Eva gallfeber på Adam. Det rädde fullständig harmoni. Gud gick inte människorna på nerverna och människorna gick inte Gud på nerverna. Ni förstår, alla hörde ihop, Gud med människorna och människorna med varandra. Då fanns ännu inte någon klyfta dem emellan.

Och nu berättar Bibeln att det i mänsklighetens begynnelse skedde en fruktansvärd katastrof. Bibeln kallar det för syndafallet. Vi läser hur människan utsattes för en frestelse. Hon fick inte äta frukten av ett visst träd. Det var Gud som hade förbjudit detta. Men hon lockas – hon kan ju välja – och hon väljer det onda, olydnaden. Hon tar och äter av den förbjudna frukten. Och i det ögonblicket, i början av mänsklighetens historia, sker det totala sammanbrottet.

Då bryts förbindelsen mellan Gud och människan. Gud driver ut människan ur paradiset och placerar ut keruber med flammande lågor framför ingången. Sedan dess har vi varit skilda från Gud. Sedan dess går vi Gud på nerverna – och Gud oss. När du börjar prata med folk om Gud, märker du genast hur nervösa de blir: "Men lägg av! Man vet ju inte ens om Gud finns!" Mellan Gud och oss finns en fruktansvärt stor klyfta.

Och även människor emellan uppstår i samma ögonblick en klyfta. Det märker man redan hos Adams och Evas barn. Redan där börjar människorna gå varandra på nerverna.

Vi läser om två bröder. Det vet vi ju hur bröder kan gå varandra på nerverna. De var väldigt olika, Kain och Abel. En dag befinner sig Kain med hackan ute på fältet. Då kommer Abel förbi. Jag kan föreställa mig hur det vänder sig i magen på Kain: "Där kommer mesen, bort med honom!" Och så kommer Abel fram till Kain och växlar ett par ord med honom. Då tar den hatiska Kain helt sonika hackan och ger sig på Abel. Han slutar inte förrän hans bror ligger död framför honom. Mina vänner, vi är ju alla

civiliserade och ger oss inte på varandra med hackor. Men om ni läser tidningen upptäcker ni hur människor hela tiden dödar varandra. Och när jag tänker på de stora mordrättegångarna under Tredje riket, då tänker jag: "Det är samma inställning som hos Kain: 'Jag hatar människorna!'" Och så dödar man hundratusentals! När Abel ligger död framför Kain nyktrar han till. Han blir lite rädd. Men sedan gräver han en grop, välter ner liket och täcker över jorden. Han tittar sig omkring och märker att ingen har sett vad han gjort. Vi människor anser ju alltid att det som ingen märker, det har inte hänt. Om ni bara visste vilka mörka berättelser människorna släpar runt på! Kain går bort. Han tycker att det känns lite kusligt. Plötsligt ropar någon: "Kain!" "Vem är det som ropar?" "Kain!" Det går kalla kårar utefter hans ryggrad. På en gång vet han vem det är som ropar: den levande Guden! Inget har undgått honom! Han var den tyste åskådaren! "Kain, var är din bror Abel?" Kain försöker slinka undan: "Jag är väl ingen barnflicka åt min bror Abel! Ska jag hålla reda på min bror?" "Kain", säger Gud, "din brors blod ropar till mig från marken!" (1. Mos 4:8–10). Ni ser själva, historien berättar klart och tydligt hur allt rasade efter syndafallet. Människorna skildes från varandra; nu går vi varandra på nerverna. Och Gud och människan skildes åt. Gud går Kain på nerverna – på samma sätt som han går många av er på nerverna. Men vi kan inte bli av med vår nästa och inte heller med Gud. Här har du den värld som vi lever i!

2. Vänlig förmaning räcker inte

Här räcker det inte med vänliga förmaningar. Att tala om en Gud som tittar bort och struntar i det hela hjälper inte. Mellan Gud och oss finns en mur, en avgrund.

Under kriget, när det brann runt mitt hus och runt halva Essen, kom en kvinna störtandes mot mig och skrek: "Hur kan Gud tillåta detta!?" Då svarade jag: "Det kan min Gud. Kanske han är din fiende!" Från och med syndafallet råder katastroftillstånd.

Alla är skilda från varandra. Vi är skilda från Gud och vi är skilda från varandra. Och det är det som djupast sett är orsaken till att vi går varandra på nerverna. Om du har en granne som går dig på nerverna är det på grund av syndafallet och att vi fallna människor är skilda från Gud. Där hjälper det inte med vänliga förmaningar eller uppmuntrande ord!

Nyligen befann jag mig vid gränsen till Schweiz. I fönstret på gränskontrollhytten hängde ett plakat på vilket det stod så här: "Tillsammans går det bättre!" Jag kunde inte låta bli att tänka: "Självklart! Men vad hjälper det när någon går mig på nerverna?" För inte länge sedan såg jag ett annat plakat: "Visa varandra vänlighet!" Amerikanerna hänger överallt upp plakat med: "Keep smiling!" "Ge ett vänligt leende!" Men likväl kvarstår vårt problem. Håller ni med mig?

Jag kommer ihåg hur jag som ung teolog besökte en familj där man grälade hejdlöst. Hela släkten bodde i byn och alla var arga på alla. I min enfald och till min stora förtjusning lyckades jag samla dem alla en kväll och försökte få dem att försonas med varandra. Jag pratade och pratade tills det kändes som om munnen var full med ludd. Klockan 11 på kvällen var alla överens och räckte varandra handen till försoning. Jag var överlycklig och tänkte för mig själv: "Du kommer bli en riktigt duktig pastor! Det här var en bra början!" Glad gick jag hem och sov gott hela natten. Nästa morgon träffar jag en ung kvinna som varit med vid "försoningen". Jag säger: "Vilken underbar kväll vi hade!" "Underbar?!" frågar hon. "Vet pastorn inte vad som har hänt?" Jag frågar: "Vaddå?" och bleknar. Jo, på hemvägen hade allt gammalt groll tagit fart igen och osämjan var värre än någonsin! Du kanske skrattar, men det gjorde inte jag. På en gång märkte jag hur avgrundsdjupt syndafallet är, hur vi har helt tappat kontakten både med Gud och varandra och att all vänlig förmaning i världen inte förmår återställa den.

Ofta skriver folk till mig: "Käre pastorn, jag har släkt här och där och de lever i osämja med varandra. Har du möjlighet att besöka dem?" Då avböjer jag, eftersom jag vet att det inte hjälper att gå dit och förmana dem. Tänk på de människor som går dig på nerverna. Jag skulle kunna förmana dig vänligt hur länge som helst utan framgång. Det är det som är så hemskt. Ibland är det även skrattretande när man ser hur det yttrar sig. Så här kan det gå till: Jag är på besök hos en familj. Och då kommer den 17-årige sonen in, ovårdad och slapp, med hängande jeans och håret à la Beatles. Jag märker hur pappans ilska stiger. "Titta på honom!" säger han, "titta noga!" Pappan är en duktig och fläckfri kontorsanställd. Ni kan föreställa er hur det vänder sig i magen på denna pappa när han ser sin slarver till son. Och så har ni den kärleksfulla kristna mamman som dock är något lagisk. Dottern använder läppstift. Mamman säger: "Å, vad hon går mig på nerverna!" Dottern å sin sida säger: "Å, vad mamma går mig på nerverna!" Överallt hittar ni liknande scenarier. Jag sa till en man som var i färd med att skilja sig att han lever i synd. Han svarade mig: "Men pastorn, min fru går mig på nerverna när hon sörplar i sig soppan!"

Tycker du det är skrattretande? Jag tycker att det är förfärligt. Du säger: "Jamen, det är ju småsaker!" Småsaker? Allt detta är tecken på hur människan genom syndafallet föll ur Guds goda hand och att vi lever i en fallen värld. Vi är människor utan Gud!

Det kan bli riktigt hemskt när vi går varandra på nerverna. Jag känner en ung flicka i Essen som har MS och har blivit förlamad. Hon bor i ett litet hus. I grannhuset bor en ung man som tittar på tv mellan halv åtta och elva på kvällen och alltid har tv:n på högsta volym. På grund av de tunna väggarna blir den stackars sjuka flickan tvungen att lyssna på allt, kväll efter kväll, timme efter timme. Till slut bad hon den unge mannen: "Skulle du vilja vara snäll och sänka volymen till normalstyrka?" Då höjer killen ljudet ytterligare. Försök föreställa dig hur det känns, år efter år,

dag efter dag, timme efter timme! Kan du tänka dig hur mycket killen går den unga flickan på nerverna? Och hon naturligtvis honom. En ständig kamp emellan väggarna som gör livet nästan outhärdligt.

Som ung pastor hade jag en konfirmandgrupp på 150 ungdomar. Och då tog jag mig för att besöka dem, var och en personligen. De bodde i hyreshus. I det första huset grälade man och skrek på varandra, i nästa hus var det samma visa och även i hus nummer tre. En dag bad jag mina konfirmander att ställa sig upp ifall de inte hade några högljudda gräl i sitt hus. Då ställde sig tre, fyra ungdomar av 150 upp. "Oj då", sa jag, "är det alltså gräl hos alla er andra?" "Ja!" Så frågade jag konfirmanderna som sa att det inte grälades i deras hus: "Varför är det ingen som grälar hos er?" De svarade: "Vi bor ensamma."

Så är det. Och så ska vi klara av våra liv, så ska vi vara glada och nöjda, så ska vi orka arbeta fastän våra nerver alltid är spända till bristningsgränsen! När något ramplar ner på vår fot gör det ont. När någon går oss på nerverna är det nästan outhärdligt.

3. Gud griper in

Om jag inte hade haft något annat att komma med än det som jag nyss har sagt, då hade det varit bättre att hålla tyst. Men jag har faktiskt ett oerhört starkt budskap. Det är så starkt att det kan vända upp och ner på våra liv och förändra allt. I denna totala sörja där vi retar gallfeber på varandra, griper den helige Guden i sin obegripligt stora barmhärtighet in. Hela denna jämmerdal ligger inför Guds ögon – och Gud griper in!

Och han griper in på ett helt underbart sätt! Detta är Bibelns budskap, så underbart att det får oss att tappa andan. Han river ner muren som står mellan honom och oss och kommer till oss i sin Son Jesus! När vår tid handskas med budskapet om Jesus som om det vore oviktigt och skjuter det åt sidan, då är det inte det glada budskapet om Jesus som det är fel på. Istället vittnar det

om hur dåraktig vår värld är. Jesus är nämligen vår enda chans! Vad skulle kunna ske som är större eller bättre än att Gud själv river ner muren genom att ge oss sin Son, rakt in i den värld där vi skilts från Gud och där vi går varandra på nerverna, rakt in i vårt ständiga krigande?! Och när Guds Son, Herren Jesus kommer, då förändras allt!

4. Jesus ger frid med Gud

Och nu vill jag visa dig hur Jesus är svaret på hela eländet. Jesus var inte skild från Gud. Jesus är Guds Son. Nyligen sa någon till mig: "Jesus var en människa precis som vi, inte mer än en religionsstiftare." Då svarade jag: "Då talar vi inte om samma person. Jag talar om honom som sa: 'Ni är nerifrån. Jag är från ovan'" (Joh 8:23). Ja, jag talar om honom, den levande Gudens Son, han som är Guds under, så helt annorlunda än vi, han som är Guds ingripande i denna förlorade och förbannade värld. Han har inget otalt med Gud. Och ingen människa gick honom på nerverna, inte ens Judas som förrådde honom. Om någon förråder mig, då går han mig på nerverna. Jesus älskade Judas ända till slutet! Du behöver upptäcka denne Jesus, honom som ingen gick på nerverna.

Vi har den underbara berättelsen från kvällen innan han skulle dö, hur han äter kvällsmat tillsammans med sina lärjungar. Som ni säkert vet sitter man inte till bords i Mellanöstern utan man ligger på polstrade mattor runt bordet. Jag har svårt att föreställa mig hur man kan äta liggandes. Med kniv och gaffel går det i alla fall inte. Men så åt man där och då. Dessförinnan tog man av sig sandalerna. Därefter tvättade man dammet av sina fötter. Denna kväll hade lärjungarna en lång vandring tillsammans med Jesus bakom sig. Nu var de trötta, drog snabbt av sig sandalerna och kastade sig på de polstrade mattorna. Och jag kan tänka mig att Petrus tittar på Johannes och ger honom en hint: "Någon måste hämta vatten och en tvättsvamp till fottvagningen. Du kan väl

göra det, du som är yngst! Du går mig på nerverna, Johannes, när du jämt försöker slinka undan!” Kanske Johannes tittar på Petrus, rycker på axlarna och tänker: ”Det är du som går mig på nerverna när du ständigt måste stryka under att jag är yngst. Låt Jakob hämta vatten och tvättsvamp för en gångs skull!” Och Jakob tänker: ”Varför just jag? Jag hör ju till Jesus älsklingslärjungar. Låt Matteus sköta saken!” I det ögonblicket går alla varandra på nerverna eftersom ingen vill göra det som måste göras. Och då reser sig Jesus. Lärjungarna rycker till. ”Nej, inte han!” Men han gör det. Han kommer in med husets köksförkläde, med tvättbalja och tvättsvamp och tvättar fötterna på hela bunten. Även på Judas! Även Petrus! Och Johannes! Och Jakob! Och Matteus! Jag var på vippen att säga: även på mig! Där har vi Jesus, han genom vilken allt har blivit till och ”som bär allt med sitt mäktiga ord” (Hebr 1:3). Gud är i honom och han älskar människorna!

Jag vill så gärna visa dig Jesus så som jag allra helst ser honom, hur han hänger på korset! Jag önskar att jag kunde få dig att följa med mig upp på kullen framför Jerusalems portar, dit där folkmassan vrålar, där de romerska soldaterna står med sina spjut, där tre kors reser sig över allas huvuden. Han där i mitten, det är honom jag vill visa dig. Han med törnekronan, han är den jag önskar du skulle rikta din blick mot. Min vän, där dör han för dig, för att föra dig ut ur eländet där man inte orkar med sig själv och där andra retar gallfeber på en. Han dog för att försona dig med Gud.

Om du verkligen vill att allt det som står mellan Gud och dig ska tas bort, då får du komma till Jesus kors. Denne Jesus som dog för dig, som uppstod för dig, han är Guds fridserbjudande till dig. Kasta alla dina tvivel – för du har ju en massa tvivel – överbord! Och kasta dig i armarna på denne Jesus! Kasta alla dina gamla ursäkter, undanflykter och all din skuld vid Jesus fötter! Du kan det, om du ser upp till Jesus kors. Ge honom handen och säg till honom: ”Det är dig jag vill tillhöra!” I samma ögonblick

har du tagit steget in i att vara försonad med Gud. Paulus säger i Romarbrevet: "När vi nu har förklarats rättfärdiga av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus" (Rom 5:1). Det är i Jesus som Gud erbjuder oss sin frid. Ta emot denna gåva! Det hemska är att så många människor har hört om erbjudande att få frid med Gud utan att någonsin ta det till hjärtat. Det är helt enkelt fruktansvärt. I mig pågår en kamp, jag kämpar för ditt hjärta! Jag kämpar för din själ, att du måtte ta emot Guds erbjudande om försoning och frid!

Idag har jag suttit i samtal med ett par journalister. Då kom samtalet in på vad som i vår moderna tid verkligen är värt att ta på allvar, vad man bör ge sin tid och uppmärksamhet åt. Jag förklarade för dem: "Jag vill vara helt ärlig mot er. Efter att ha varit med om två världskrig och ett Nazi-Tyskland vet jag inte längre vad som är värt att ta på allvar. Allt det som politiker och världsåskådningsfilosofer påstår och ger utsagor om, det tar de inte ens själva på allvar och inte jag heller. Jag tror inte det finns något mellan himmel och jord, förutom Guds erbjudande i Jesus Kristus om frid och försoning, som verkligen är värt att ta på allvar och ge sin uppmärksamhet åt." Men om vi gör det får vi rik lön! Och om du hör till den skara av både gamla och unga människor som säger: "Det finns inget som verkligen är värt att leva för", då har du kommit till den punkt där det är dags att ta emot Guds evangelium: I Jesus har Gud tagit dig på oändligt stort allvar. Nu är det din tur att ta emot hans erbjudande om frid och försoning i Jesus på allvar!

Du förstår, Jesus är den som för oss tillbaka till Gud. Kanske ditt elände består i att du är religiös och till och med betalar kyrkoskatt – men inte har frid med Gud! Låt mig få säga dig, det var för dig som Jesus dog. Han tog all din skuld på sig, så att du nu får komma och kasta dig ner inför honom och säga: "Herre, här kommer en förlorad syndare. Från och med nu tror jag på dig. Jag

tar emot dig!” När du gör det går du över från döden till livet och får frid med Gud!

5. Jesus hjälper dig att försonas med din nästa

Där Jesus får komma in, där ger han oss inte bara frid med Gud utan även med vår nästa. Där sätter vi med hans hjälp punkt med att gå varandra på nerverna.

Lyssna nu noga: Det finns människor som är otroligt ”kristliga”, men så länge som de ständigt irriterar sig på andra människor är det något som inte stämmer. Du kanske invänder: ”Jag önskar att du skulle träffa min granne – vilken getabock!” Då svarar jag: ”Så länge som du inte älskar din granne är det något som inte stämmer.”

Du förstår, när Jesus kommer in, då ger han frid med Gud, men även med dem som går oss på nerverna. Jag har en vän som står mig nära. Han har en trevlig lägenhet men en besvärlig hyresvärd som är mycket sniken efter pengar. Och nyligen skrev nämnde hyresvärd ett oförskämt brev till min gode vän: ”Ditt och datt måste du göra och så och så mycket måste du betala extra!” Min vän berättade: ”Jag blev rosenrasande. Jag gick till mitt skrivbord och ville skriva tillbaka. Och så plötsligt ser jag Jesus bild framför mig, hur han dog för mig – och även för hyresvärden. Och då kunde jag inte skriva. Istället gick jag till honom och sa: ’Vet du vad, inte ska vi använda en sådan ton till varandra. Vi är ju båda vuxna. Då bör vi kunna samtala på ett vuxet sätt. Jag tycker verkligen om dig. Du behöver inte använda den tonen mot mig.’” Och då blev husets herre så tagen att han slutade gräla och idag är de faktiskt riktigt goda vänner, den svåre hyresvärden och min vän, Jesus lärjunge.

Låt mig få berätta ännu en härlig historia. Jag känner en man som heter Dapozzo. Han är en fransk evangelist. Från koncentrationslägret bär han med sig en arm som är helt förstörd. Han berättade något för mig som jag aldrig kommer att glömma. Han

sa: "När jag satt i koncentrationslägret lät lägerchefen hämta mig en dag runt middagstiden. Man förde in mig i ett rum med ett dukat bord. Men det var endast dukat för en person. Och så kommer lägerchefen in i rummet. Jag var vansinnigt hungrig. Och så sätter sig lägerchefen och blir serverad en fantastisk flerrättsmåltid. Och jag måste stå i givakt och titta på. Han visar mig tydligt hur gott det smakar. Själv håller jag på att svälta ihjäl. Men inte bara det. Till slut blir han även serverad kaffe och kakor och säger: 'Titta noga, det här har din fru skickat till dig från Paris, härliga bakverk!' Jag visste hur magert min fru och min familj hade det och hur hon måste ha sparat för att baka dessa kakor åt mig. Och så börjar lägerchefen smaska i sig dem. Jag ber honom: 'Snälla, låt mig få åtminstone en enda kaka. Jag vill inte äta upp den utan vill behålla den för att påminnas om min fru.' Skrattande äter lägerchefen upp den sista kakan.'" Detta var ett tillfälle då fenomenet att gå någon på nerverna hade nått en bristningsgräns. Man vill bara hata. Dapozzo fortsatte att berätta: "Blixtklart gick det i detta ögonblick upp för mig vad det betyder att 'Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan' (Romarbrevet 5:5). Jag kände kärlek till denne man. Jag tänkte: 'Du arma människa! Du har inte en endaste vän som älskar dig. Du är helt och hållet omgiven av hat. Hur privilegierad är inte jag som är ett Guds barn!'" Dapozzo kände medlidande och förbarmande med lägerchefen. Han gick honom inte längre på nerverna. Då hoppade mannen upp – han kände medlidandet – och sprang ut ur rummet! Efter kriget besökte Dapozzo honom. Mannen bleknade: "Du har kommit för att hämnas!" "Ja", svarade Dapozzo, "jag vill hämnas. Jag vill dricka en kopp kaffe tillsammans med dig och i bilen har jag en tårta. Låt oss äta och dricka tillsammans!" Mannen blir helt skakad när han inser att en människa som låter Jesus vara Herre i sitt liv inte längre är tvungen att hata, att han har befriats från tvånget att låta andra reta gallfeber på honom, därför att Guds kärlek är utgjuten i hans hjärta.

Jag är en gammal storstadspastor och måste så ofta höra på jämmer och elände: "Jag är så ensam. Ingen älskar mig." Jag orkar inte höra på eländet längre. Istället vill jag säga: "Och hur står det till med dig då? Finns det någon människa som kan resa sig upp och säga om dig: 'Han/hon har verkligen älskat mig?!'" Du förstår, jag tycker att det är riktigt rubbat – förlåt mig om jag är lite grov, men jag kommer från Ruhrområdet och där är vi ganska grova – när människor ständigt klagar över att det inte finns någon kärlek i världen, medan de själva är som istappar!

När detta gick upp för mig tänkte jag: "Jag vill verkligen lära mig att älska." Och då märkte jag: Jag klarar det inte. Vårt hjärta är obotligt självcentrerat. Visst finns det människor som man kan älska därför att de är så sympatiska. Men hur är det med dem som går oss på nerverna?

Jag kommer ihåg ett samtal med en kommunist som sa: "Vi har demonstrerat för folket i Shanghai!" Då svarade jag: "Jamen, det är ju storartat. Men hur står det till med din granne?" Då bara forsade orden ur honom: "Min granne, när jag träffar honom, då vill jag ge honom ett knytnävsslag rakt upp i ansiktet!" Ni förstår, att älska dem som bor långt ifrån oss är inte så svårt, men när vi ska älska vår nästa, då blir det genast komplicerat.

Och nu vill jag påstå att världen inte kan förändras förrän jag älskar min nästa, även den allra svåraste, även den som vill mig illa. Det klarar vi inte i egen kraft. Det är en Guds gåva. Mina vänner, det är naturligtvis inte enkelt. Det kan jag själv intyga. När Jesus kommer in i vårt liv och ger oss frid med Gud, och då även vill ge oss fred med vår nästa, då gör det mycket ont eftersom vi märker att vi går andra mer på nerverna än de på oss, och att vi är tyngre att bära för andra än vad de är för oss. Sedan jag lärt känna Jesus inser jag hur jag kommer till korta inför min nästa. Och då blir det desto viktigare att Jesus dog på korset och ger förlåtelse för synderna.

Du förstår, ingen står för en så omfattande revolution i världen som Jesus, men vi måste först ta emot honom. Och därför vill jag be dig att inte bara lyssna till vad jag säger, utan göra slag i saken och ge ditt liv till Jesus. Jag önskar så att du skulle kunna säga: "Jag har funnit Jesus! Och han har funnit mig!"

DET MÅSTE TILL EN FÖRÄNDRING – MEN HUR?

När jag var ung fanns det en mycket populär författare som numera inte så många känner till. Han hette Max Eyth. Han var i grunden ingenjör och hämtade sitt material från den tekniska tidsålderns barndom.

En av Max Eyths noveller hade överskriften: ”Yrkestragedi”. Där skildrar han en ingenjör som en dag genom underliga omständigheter får ett riktigt stort uppdrag. Han ska bygga en bro över en flod som är mer en havsvik än en flod. Det är ett mycket svårt uppdrag eftersom ebb och flod hela tiden påverkar brobygget. Och i teknikens barndom hade man ju inte alla de hjälpmedel som vi har. Den unge mannen bygger alltså en gigantisk bro. När den är färdig håller man en stor invigningsfest med musik, fanor och tidningsreportrar. Prominenta gäster far över bron med tåg. Den unge mannen är medelpunkten för allas intresse. Alla tidningar skriver om honom. Nu har han gjort sig karriär. I London öppnar han en arkitektbyrå. Han gifter sig rikt. Han har allt vad hans hjärta kan begära. Men i hans liv finns en mörk hemlighet som bara hans fru känner till. Varje höst försvinner han. Han reser till sin bro. Och när stormen rasar under natten och regnet piskar på, står han ångestladdad vid sin bro. Han märker formligen hur stormen trycker mot brofästena. Om och om igen går han minutiöst igenom hela konstruktionen inom sig, ifall han verkligen har gjort pelarna tillräckligt starka, om han verkligen har beräknat vindtrycket mot pelarna rätt. När stormarna mojnåt hittar vi honom i London igen. Då är han återigen den store mannen som spelar en betydande roll i stadens sällskapsliv. Ingen har en aning om att han ständigt bär på en hemlig ångest: ”Har jag byggt denna bro så att den är trygg och säker? Är den

verkligen tillräckligt stark?” Dessa kväljande frågor är hans livs hemlighet. Max Eyth skildrar på ett omskakande sätt hur ingenjören under en fruktansvärd stormnatt återigen står ångestladdad där vid sin bro. Han ser hur ett tåg far upp på bron. Han ser lokets strålkastare. Stormen rasar och plötsligt ser han inte längre ljuset från tåget. Han vet att nu har tåget störtat ner i djupet, ner i det forsande vattnet. Bron har gått av på mitten.

När jag som ung pojke läser denna berättelse far tanken genom mitt huvud: ”Är inte detta varje människas berättelse?” Vi bygger alla på vårt livs bro. Och med jämna mellanrum, när vi genomlider en sömnlös natt eller är djupt berörda av något svårt, stiger fruktan inom oss: ”Har jag byggt mitt livs bro på ett tryggt och säkert sätt? Kommer den att klara av livets stormar?” Och då vet vi helt tydligt: Det är något som inte stämmer! Vårt livs bro är i fara.

Detta är det första som jag vill visa dig:

1. Det är något som inte stämmer

Som präst i en storstad har jag frågat många människor ifall deras liv är i ordning. Det återstår fortfarande att möta någon som inte till slut tillstår: ”Det finns mångt och mycket i mitt liv som skulle behöva förändras!” Jag vet naturligtvis inte exakt var din bro har sin svaga punkt. Men du vet precis som alla andra: ”Mycket i mitt liv skulle behöva genomgå en förändring.”

Och då bestämmer man sig med jämna mellanrum: ”Jag ska ändra mig. Inom både det ena och det andra området måste det ske en förändring!”

Säg mig, tror du verkligen att en människa kan förändras? Bibeln är riktigt brutal när den berättar för oss att en människa i grund och botten faktiskt inte klarar av att förändra sig själv: ”Kan en nubier förvandla sin hud eller en leopard sina fläckar? Då skulle också ni kunna göra gott, ni som har vant er att göra ont” (Jeremia 13:23).

Det vimlar av moraliska föresatser och försök till moralisk upp-
rustning i världen – men ingen människa kan ändra sig av egen
kraft. Det är ett hårt ord. Och jag står ofta bland de människor
som jag möter och märker till min förfäran: ”Du vet exakt att
ditt livs bro inte håller!” Och då frågar de: ”Men vad ska vi göra
då? Vi klarar inte av att lyfta oss i våra egna stövlskaft!” Precis
så är det: Den som lever omoraliskt kan inte ge sig själv ett rent
hjärta. Den själviske klarar inte av att leva osjälviskt. Kanske han
kan hyckla fram lite kärlek men i grunden förblir han lika självisk
som tidigare. Och den oärlige förmår inte bli ärlig. Å, vad jag
önskar att jag kände dig bättre och kunde visa dig var bron i ditt
liv har sin svaga punkt! Men Gud är den som vet och kan visa dig.

Den sanning som Bibeln visar oss är verkligen omskakande.
Det är ju inte mina egna idéer som jag driver, utan jag förkunnar
Guds Ord för dig. Du förstår, nu visar Bibeln oss en sådan oer-
hört stark sanning att den kan få oss att tappa andan. Vi läser där
hur den levande Guden har sänt någon till världen som kan för-
ändra hela vårt liv! Och det är ingen mindre än hans Son, Herren
Jesus Kristus!

2. Allt kan bli nytt

Mina vänner, jag vet inte om det är kyrkans fel att människor har
fått för sig att livet som kristen är en tråkig historia. Självt tycker
jag att det är världens starkaste budskap, ett budskap som kan få
dig att tappa andan, att Gud har sänt sin Son till världen som
vår enda chans! Denne Jesus säger de oerhört starka orden: ”Se,
jag gör allting nytt!” Han och bara han är den som kan förändra
människor.

Jag har sett alkoholister bli fria. Själviska äldre kvinnor som i
sin självcentrering har plågat sin omgivning men som på en gång
förvandlats och börjat se sin omgivning. Män som var bundna i
omoral blev fria. Jesus är den som förändrar! Jesus kommer, och

se – allt blir nytt! Det är ingen saga. Jag har sett det hända i hur många människoliv som helst.

Och därför behöver vi som vet att bron i våra liv inte håller denne Frälsare. Vi behöver Herren Jesus – inte kristendom utan Kristus! Du förstår, vi behöver ingen religion, inte en massa doktriner, inte kyrksamhet. Nej, det är den levande Frälsaren vi behöver! Och han finns där för oss! Du får ropa till honom redan idag och berätta om allt elände i ditt liv. Det är detta storartade budskap som jag har fått i uppdrag att förkunna.

Låt mig förtydliga det som jag just sagt med en bild. Nyligen var jag en vecka i München. Mitt i staden hittar vi en av stadens vackraste sevärdheter, den jättestora parken, Engelska trädgården ("der Englische Garten", övers. anm.). Eftersom mitt hotell låg alldeles i närheten av parken gick jag dit varje morgon. I början av parken möter du en liten flod med en liten träbro. Till vänster om träbron forsar vattnet ner över en fördämning. En dag såg ju hur ett stort stycke trä dansade fram i forsen. Och eftersom jag hade tid, kunde jag betrakta hur trästycket oavbrutet snurrade runt. Nu och då verkade det som om strömmen skulle få fatt på trästycket och föra det med sig, men strax var det fångat av strömvirveln igen. När jag dagen därpå kom tillbaka kretsade trästycket fortfarande runt i samma strömvirvel. Det såg ut som om det strävade efter att komma ut i strömmen, men virveln vann hela tiden kampen. Ser du bilden? Du ser en levande ström, men trästycket är fångat av virveln!

Så ser det ut i de flesta människors liv. Allt rör sig runt, runt i samma omkrets: samma synder, samma nöd, samma gudlöshet, samma förtvivlan i hjärtat. Dag efter dag, alltid fångade i samma virvel. Men se, det finns ju en levande ström som utgår från Guds Son, från Jesus! Denne Jesus dog för oss på korset. Tro mig, om Gud låter sin Son genomgå en så grym död, då betyder det något, även om du för övrigt inte riktigt begriper vad det handlar om. Se på honom och ta till hjärtat: "Även mig befriar och förändrar

han!” Inte kan du väl gå förbi honom oberörd? Nej, du måste be-
möda dig om att ta detta till dig, det är alldeles för viktigt. Och så
uppväckte Gud honom på tredje dagen. Det är från denne Jesus
som strömmar med levande vatten flödar ut, strömmar till fräls-
ning och befrielse. Vi är som trästycket i Engelska trädgården,
vi kretsar runt, runt oss själva i våra invanda cirklar. När jag satt
och tittade på trästycket i Engelska trädgården tänkte jag: ”Det
behövs bara en liten knuff för att befria trästycket från strömvir-
veln.” Men eftersom jag inte ville ramla ner i forsen kunde jag
inte nå trästycket. Detta enda steg ut ur den eviga gamla kretsen,
det enda steget in i frälsningens ström som utgår från Guds Son,
det steget måste vi själva ta. Och till slut inser vi att det var Gud
själv som drog oss ut ur fördärvet. Likväl säger jag dig att du och
bara du måste ta steget in i frälsningens ström. Det finns många
människor som helt klart märker hur Gud drar i deras hjärtan, så
att de kan ta detta enda steg ut ur det gamla fördärvade kretslop-
pet, in i den frälsningsström som flödar ut från Jesus.

3. Så eller så?

Låt mig förtydliga denna sanning genom ett par bibliska berät-
telser. Aposteln Paulus hade hamnat i fängelse i Caesarea. Där
hade den romerske landshövdingen sitt residens. Ny på denna
post var en man som hette Festus. En dag får nämnde Festus be-
sök av den judiske kungen Agrippa och hans fru Bernice. De sä-
ger: ”Lyssna Festus, du har en mycket intressant fånge som heter
Paulus. Vi skulle så gärna vilja höra honom tala.” Och så ställer
man till med en stor show för att visa upp den intressante fången
Paulus. Alla framstående politiker och statsanställda finns med.
Festus, Agrippa och Bernice tar plats på de troner som byggts för
deras räkning. De är omgivna av romerska legionärsoldater. Ett
storartat spektakel med pompa och ståt. Och så för man in den
anklagade, Paulus. Men bara några minuter senare är scenen helt
och hållet förändrad. Nu är inte längre Paulus den anklagade

utan sällskapet runt honom. Och så håller han ett starkt evangelistiskt tal som klart och tydligt visar vad det här med Jesus handlar om. Den här gången talar han inte så mycket om deras synder utan målar desto mer Guds Son inför deras ögon, han som säger: "Om någon är törstig, kom till mig och drick!" (Joh 7:37b). Ni med er törst och hunger efter liv, med era betyngda samveten, med er längtan efter Gud och er ångest inför döden, lyssna: "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila" (Matt 11:28). Så sa nog Paulus. Så målade han Herren Jesus, som han själv hade mött öga mot öga, inför deras ögon. Och när han är färdig säger landshövdingen Festus: "Du är galen, Paulus! Din stora lärdom driver dig till vanvett" (Apg 26:24). Han hade faktiskt inte fattat ett dyft, den där Festus. Bibeln säger om många hjärtan att de är som ister, deras hjärtan är insmorda med fett. Allt rinner av, inget fastnar. Kanske några av er som läser detta också har sådana hjärtan, där allt bara rinner av. Så var det med Festus. Men kung Agrippa är starkt påverkad. Och så säger han något som skakar om mig ordentligt: "Det fattas inte mycket förrän du har överbevisat mig om att jag behöver bli en kristen, en Jesus lärjunge." – "Det fattas inte mycket ..." och sedan går han sin väg. Och så förblir allt som det alltid varit. Precis som med trästycket i Engelska trädgården. Allt virvlar runt i samma krets, samma gamla vardag, samma liv – ända fram till döden och rakt in i helvetet. Alltid samma gamla sång om synd och självrättfärdighet. Är det så det ser ut i ditt liv? Då har Jesus dött förgäves för dig. Då har han uppstått från de döda utan att det förändrar något i ditt liv. Då har du ingen förlåtelse, ingen frihet, ingen frid med Gud. Det är bara ett steg som fattas: "Det fattas inte mycket förrän jag blir en kristen." Det skakar om mig i grunden när jag tänker på det: människor som är religiösa utan att vara Guds barn. Människor som är "kristliga" och likväl går förlorade. Människor som är fromma men inte har frid med Gud.

Och nu vill jag visa dig motsatsen. En dag kom aposteln Paulus till den europeiska staden Filippi. Där fanns allt man kunde önska sig: nöjesparker, en teater och allt annat som finns att besöka i en prestigefylld stad. Och eftersom en så anständig stad även bör ha ett fängelse så fanns det ett sådant i Filippi. Fängelset förvaltades av en romersk officer som kanske hade fått den lugna befattningen på grund av någon gammal krigsskada. Och så en dag för man fram två fångar av sällan skådat slag inför honom: aposteln Paulus och hans följeslagare Silas. De hade hållit starka predikningar överallt i staden. Eftersom en av deras predikningar hade orsakat uppror lät man gissla dem och föra dem till fängelset. Där överlät man dem åt fångvaktaren: "Se till att förvara dem noga tills imorgon!" Och fångvaktaren som var en riktigt ambitiös figur sa: "Vakta dem noga? Ja det kan ni vara säkra på! Det ska ske!" Och så lät han föra ner dem i en källarcell där vattnet dröp från väggarna. Och inte nog med det, han låste även fast deras fötter i stocken. Och om ni skulle fråga mig vilken religion fångvaktaren kan ha haft skulle jag svara: Som de flesta! Han trodde på en gud i himlen, kanske till och med på en lång radda med gudar. Ni förstår, i Rom hade man fler gudar än man klarade av att ta på allvar. Precis som vi. Försök föreställa er nämnde fångvaktare och se nu hur något märkligt händer, något helt oförklarligt. Det första är att Paulus runt midnatt börjar sjunga lovsånger. Jag tror att han behövde tiden fram till midnatt för att smälta att han blivit så orättvist behandlad, så orättfärdigt inburad, så miss-handlad. Det smälter inte en man som Paulus på ett kick. Men så går det upp för honom: "Jag är ju ett Guds barn, jag har frid med Gud! Jag är fortfarande i hans hand. Han har inte övergett mig!" Och då börjar han sjunga lovsånger. Och Silas stämmer in med andrastämman eller kanske en basstämma. Så härligt! Och detta hör de andra fångarna. Det var klanger som aldrig tidigare hörts i det fängelset. Mina vänner, som fånge i nazistfängelser har jag upplevt hur man svär och skriker i sin förtvivlan och hur

fångvaktarna vrålar. När jag vid ett tillfälle ville sjunga lovsång förbjöd man mig omedelbart. Tydligen har man ända tills idag förstått hur farligt det är när en människa sjunger lovsång. Det är inte konstigt att fångvaktaren blev ställd och förundrad: "Men människa, vad är det de sjunger?" Vi behöver inte tvivla på att han lyssnade: "De sjunger andliga sånger! Hur i hela världen är det möjligt? Hur kan en människa sjunga lovsång till sin Gud i en sådan fruktansvärd fängelsehåla?" Och så plötsligt upplever fångvaktaren – som säkert lagt sig tillrätta i sin säng – en stark jordbävning. Den är från Gud. Fängelsets portar öppnar sig på vid gavel. Fångarnas kedjor faller av. Fångvaktaren hoppar upp ur sängen, drar snabbt på sig lite kläder för att skylla sig och nu ser han: Portarna står öppna! "Å, hjälp!" Han drar sitt svärd för att ta sitt liv. Men då hör han hur Paulus ropar: "Gör dig inte illa! Vi är alla här!" Bibeln berättar inte vad som försiggick i fångvaktarens inre, men vi vet att i detta ögonblick blev följande sanningar helt klara för honom: Det finns en levande Gud som bekänner sig till sina tjänare! Det finns en levande Gud som jag har hädat med hela min varelse. Det finns en levande Gud som måste visa bort mig! Det finns en levande Gud som känner till alla mina synder, all min smuts och mitt elände! Det finns en levande Gud – och jag är förlorad! Han störtar in i Paulus cell och ropar: "Herrar, vad ska jag göra för att bli frälst?" Han inser plötsligt att hans liv ser ut precis som trästycket i Engelska trädgården. Allt förblir vid det gamla. Men nu har han en viktig fråga: "Vad måste jag göra för att komma ur mitt gamla kretslopp, in i frälsningens ström?" I detta läge hade vi kanske hållit en storartad predikan, ett utomordentligt värtaligt moraliskt föredrag. Vi hade kanske sagt: "Se först och främst till att jag kommer ut ur den här hålan!" Men Paulus säger bara en enda mening: "Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj!" (Apg 16:31). Fångvaktaren har ingen stor andlig kunskap. Han har bara hört ryktas om att denne Jesus räddar folk undan Guds vrede, frälser dem från dom och helvete,

räddar dem från deras gamla liv. Förstår du, i detta ögonblick får han den stöt som tar honom ut ur det gamla livets strömvirvel, in i frälsningens ström. Från och med nu tillhör han Jesus. Sedan läser vi den underbara berättelsen om hur han hämtar ut Paulus och Silas från fängelsehålan, tvättar deras sår och får lyssna till budskapet om Jesus. Han låter då döpa sig för att visa att han nu tillhör Jesus. Berättelsen slutar med orden: "Sedan förde han dem upp till sin bostad och dukade ett bord, jublande glad över att han med hela sin familj hade kommit till tro på Gud" (Apg 16:16-33). Han hade nu kommit in i livets ström! Han hade fått frid med Gud! Om den ene läser vi: "Det fattas inte mycket ..." Hos den andre ser vi hur han upplevde knuffen in i frälsningens ström. Hur kommer det att se ut i ditt liv?

4. Ta Jesus på allvar

"Allt måste bli annorlunda – men hur ska det gå till?" Först och främst måste du lära känna Jesus!

Det hände strax efter krigsslutet. Då ringde en rektor från en skola: "Pastorn, jag har 15 unga män här. De har tagit 'krigsstudenten' men deras examen godkänns inte. De måste hämta in ytterligare ett halvt års studier. De är före detta flyglöjtnanter, överstelöjtnanter inom artilleriet och liknande typer. De är naturligtvis vansinnigt arga över att de ännu en gång måste sätta sig på skolbänken. Kan du ge dem religionsundervisning?" Jag svarade ja och gick dit med darrande knän. Där satt de med sina slitna uniformer, i förtid grånade av krutdamm. "God dag", sa jag. "Jag ska undervisa er i religion." Jag hann knappt avsluta min inledning förrän en av dem reste sig och började skälla: "Hur kan Gud tillåta ett sådant fruktansvärt krig?" En annan reste sig och fortsatte: "Hur står det till med Guds kärlek när kriget rasar? Han tiger ju när millioner judar gasas ihjäl!" Och så fortsatte den ena frågan efter den andra i samma stil. Till slut höjde jag handen och sa: "Vänta lite. Ni går ju på som blindgångare i dim-

ma. Att tala om Gud på ett sådant vis är helt meningslöst. Det enda sättet som vi kan lära känna Gud på är genom Jesus. Bara där har han uppenbarat sig. Innan vi fortsätter måste vi först ta reda på vem Jesus är. Mina herrar, innan ni diskuterar måste ni först söka Gud där han har uppenbarat sig. Och därför ber jag er att ta med er en Bibel nästa gång." Och så läste vi: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord" (1 Mos 1:1). Vi läste om syndafallet, om Guds dom över den fallna mänskligheten. Och det gjorde djupt intryck på alla när vi läste: "Det är din ondska som tuktar dig och ditt avfall som straffar dig. Inse därför och tänk på hur ont och bittert det är att du överger Herren din Gud och inte fruktar mig, säger Herren Gud Sebaot" (Jer 2:19). Det upplever hela folk. Det upplever enskilda människor. Och sedan läste de om Jesus! Vi sträckläste berättelsen om hans död och uppståndelse. Jag ska aldrig glömma dessa stunder när det plötsligt var helt stilla. Någon läste högt och resten lyssnade. Det stockade sig i halsen på oss när vi läste om Jesus stora gärningar och Gud rörde så mycket vid deras hjärtan att de helt och hållet slutade med sina dumma frågor. De hade kallat sig kristna utan att ha en aning om vem den levande Guden är, han som har kommit till oss i Jesus och gjort allt för oss!

Ta Jesus och hans inbjudan på allvar! Jesus berättade vid ett tillfälle följande liknelse: En kung förberedde en bröllopsfest för sin son. Han skickade ut sina tjänare för att bjuda in till festen: "Kom, allting är färdigt!" Då började folk komma med ursäkter. Någon sa: "Jag skulle så gärna komma, men jag håller just på att avsluta en stor affär som kräver all min uppmärksamhet." Du förstår, folk säger: "Jamen du är ju pastor. Du lever ett annat liv än vi. En affärsman, han har inte tid för sådant." En annan ursäktade sig med: "Tack så jättemycket. Men jag har precis gift mig och vi ska på bröllopsresa. Då förstår du säkert varför jag inte kan komma." Till slut fanns det ingen enda som tackade ja. Jag har försökt föreställa mig de där människorna, hur deras liv gestal-

tade sig. ”Ja, egentligen borde jag ju komma till kungabröllopet, men saker och ting har kommit emellan.” Precis så ser det ut hos de flesta: Egentligen borde jag bli ett Guds barn, men jag hinner inte. Å, jag vädjar till dig: Ta emot Jesus och tro på honom!

Många människor säger: ”Jag har min tro.” Jag tänker på allt som tyskarna i Tredje riket trodde på: Führern, Tyskland, slutsegern, mirakelvapnen. De trodde på allt mellan himmel och jord. Det räcker inte med: ”Jag har min tro.” Jag måste ha frid med Gud och den får jag bara genom Jesus! Låt mig genom en berättelse klargöra för dig vad det innebär att tro:

När jag var ung pastor besökte jag hem efter hem i ett förskräckligt område. Överallt där jag knackade på försökte folk slänga igen dörren framför näsan på mig samtidigt som de skrek: ”Vi köper inget!” Då satte jag foten emellan och förklarade: ”Jag är inte ute efter att sälja något. Jag vill ge er något. Jag är pastor.” ”Vi behöver ingen prälle!” En dag kom jag till en lägenhet där man kom rakt in i köket när man öppnade dörren. Där springer en ung man fram och tillbaka alldeles rasande. ”God dag!” säger jag. ”Jag är präst i evangeliska kyrkan.” Då stannar han till och ryter: ”Va, en prälle?? Det är precis vad jag saknar. Ut ur huset med dig! Jag har helt tappat tron, jag har inget förtroende kvar för mänskligheten!” Han hade säkert fruktansvärda upplevelser bakom sig. Då svarade jag: ”Min unge man, kom så får jag krama om dig! Även jag har förlorat tilltron till mänskligheten. Du och jag passar alldeles förträffligt ihop!” ”Va?” frågade han. Han var förbluffad. ”Du är ju präst, du måste väl ändå tro på mänskligheten?” ”Måste jag det?” svarade jag. ”Det smärtar mig att bekänna att jag inte har något förtroende för mänskligheten. Jag har varit i kriget. Och när jag tänker på alla de döda, all smuts och allt hat människorna emellan, hur ingen unnar någon annan något gott, nej tack! Tron på mänskligheten har gått i småbitar!” ”Jamen, då förstår jag inte varför du har blivit pastor!” utbrister han. ”Vet du vad”, säger jag, ”jag har fått en ny tro som inte kan gå i småbi-

tar!" "Haha", säger han, "då vill jag gärna veta vad det är för tro." Och så får jag tillfälle att ge honom evangelium: "Det handlar om mitt stora förtroende för Jesus Kristus som är världens enda hopp!" "Jesus?" säger han förvånad. "Det är ju kristendomen, jag trodde vi var färdiga med den." "Inte alls, när all annan tro har fått stryka på foten, då börjar det underbara med den kristna tron!"

Å, vad jag önskar att du skulle kasta all din tokiga tro överbord och börja lita på Jesus istället!

Så snart kriget var över köpte jag en gammal Opel P4 eftersom jag reste mycket. Det var en härlig modell. När jag för första gången kom skuttande med den lilla P4:an ropade en vän: "Kära nån, nu måste vi skydda alla träd. Pastorn kör bil!" Jag blev arg och frågade: "Tror du inte att jag kan köra bil?" "Jomen visst, du har ju körkort." "Hoppa in då", befälde jag. "Nej, helst inte! Jag har inte skrivit mitt testamente än." I detta ögonblick kom min fru. "Hoppa in, kära fru!" bad jag henne. Och hon steg in! Utan att tveka! Hon lever fortfarande. I samma ögonblick som hon lämnade marken och hoppade in bredvid mig anförtrorde hon mig sitt liv. Det är så du måste göra med Jesus, du måste anförtra ditt liv åt honom, utan reservation.

Nyligen läste jag en redogörelse från andra världskriget som skakade om mig rejält. Den handlade om hur ett sista tyskt flygplan hade flugit in i krigsgrytet i Stalingrad, en stad helt omgiven av de ryska arméerna. Man packar in så många sårade tyskar som man kan i detta flygplan. Det strömmar till folk som inte är så allvarligt skadade, även halvt ihjälfrusna – alla vill komma in i flygplanet men det är redan fullpackat. Och då klamrar de sig fast överallt där man kan få ett grepp, vid dörren, vid landningsstället. Och så lyfter planet. När det landar finns ingen kvar av alla dem som hade klamrat sig fast. Vindarna hade drivit bort dem, deras händer hade frusit till is. Endast de som var inuti planet räddades!

Det fick mig att tänka på evangelium om Guds Son, Jesus, som dog och uppstod för mig, hur han är som ett sådant räddande flygplan som tar oss ut ur vårt förlorade tillstånd. Hos honom finns det plats för alla som vill. Men det finns så många som inte är riktigt innanför, som inte riktigt stigit in utan hänger utanför. På julen går man kanske till kyrkan. Man blev kanske döpt som barn men sedan tror man på vad som helst förutom på den Ende som är värd att tro på. Och när man väl har dött måste pastorn bekräfta att man varit en god människa. Men du förstår, man hänger i underredet, utanför. Du kan vara övertygad om att du faller bort. Endast den som är inuti blir räddad. Är du säker på att du är innanför?

Helvetet kommer att befolkas av människor som har *hört* om Jesus men inte stigit in. Att tro på Jesus innebär att man stiger in. Gör det! Han är den Ende som man kan anförtro sitt liv åt helt utan reservation.

Till sist skulle jag ännu en gång vilja måla Jesus kors inför dina ögon. Gå tillsammans med mig till Golgata, till kullen utanför Jerusalems portar. Där hänger Guds Son på korset. Här, under korset, finns den enda platsen i hela världen där en människa kan få förlåtelse för sina synder och där livet förvandlas.

I Lübeck finns det en underbart vacker gammal kyrka, Lübecks domkyrka. Där finns det en känd altarmålning av korsfästelsen som Hans Memling målade på 1400-talet. När denna kyrka stod i ljusan låga år 1942 störtade en okänd soldat tillsammans med ett par vänner in i kyrkan för att rädda altarmålningen från att brinna upp. Strax efter kriget höll jag några föredrag i Lübeck. En dag sa föreståndaren för ett konstmuseum till mig: "I min källare står den berömda altartavlan av Memling. Du kan få se den om du vill." Ett sådant tillfälle ville jag naturligtvis inte missa utan följde med föreståndaren och en vän ner i källaren. En helt underbar tavla. Soldater med lans på hästar, krigsknektar som kastar tärning, människor av alla de slag, gråtande kvinnor,

spottande fariséer. Ovanför allt detta står de tre korsen. Och då upptäcker jag något märkligt: Mitt i trängseln under Jesus kors finns en tom gräsplätt, ett fritt rum. ”Men va märkligt”, säger jag, ”att det i all denna trängsel, detta virrvarr under Jesus kors, finns en tom plätt. Vad kan Hans Memling ha tänkt när han målade den?” Dessa konstnärer från medeltiden ville ju säga något med sina målningar. Och då förklarar min vän: ”Jag tror att han ville säga, att här, under Jesus kors, finns en ledig plats. Här får du stå!”

Jag måste ofta tänka på denna målning: ”Här under Jesus kors, jag i förundran står. Du död, din makt förlorad är, jag funnit frälsning här!”²¹ Å, vad jag gläder mig över att det finns rum för mig under Jesus, Guds Sons, kors! Och det finns rum även för dig! Ska din plats stå tom i all evighet?”

UTAN MIG!

Varje tid har sina egna modeord, ord som man hör om och om igen vid alla möjliga och omöjliga, passande och opassande tillfällen. Ett av vår tids deviser är uttrycket "Utan mig!"* Med dessa ord slår vi omkring oss, slår vi på andra och slår slutligen ihjäl oss själva. Du förstår "Utan mig!" är ett riktigt farligt, ja till och med livsfarligt tänkesätt. Men det är också en devis som kan få en oerhört positiv betydelse. Vi ska nu undersöka saken närmare.

1. Vi säger inte "Utan mig!" när vi borde

Det finns en uråldrig berättelse i Bibel som likväl är högaktuell. Låt mig få återberätta den.

Ni har säkert alla vid något tillfälle hört talas om Abraham (eller Abram som han benämns i Gamla testamentet). Bibeln säger om honom: "Abraham trodde Gud och det räknades honom till rättfärdighet" (Rom 4:3). Abraham var en man som var mycket medveten om skulden i sitt liv men som levde så inför Guds ögon att han erkände sin synd, bekände den för Gud och tog emot Guds försoning i förtröstan på honom. Denne Abraham hamnar en vacker dag i en högst kritisk situation. Det gäller relationen till hans brorson, Lot. Vi läser: "Abram var mycket rik på boskap." Vi läser även: "Lot, som följde med Abram, hade också får och kor och tält, och landet kunde inte livnära dem där de bodde i samma område" och sedan kommer det: "... det uppstod tvister mellan Abrams och Lots herdar" (1 Mos 13). Därigenom hotade en stor och öppen konflikt mellan de båda släktingarna. Grälet mellan den enes herdar och den andres blev allt mer hotfullt. Gång på gång kom de springande till sina herrar och berättade om det häftiga bråket, de komplicerade mellanhavandena och ordstri-

---

* "Ohne mich!", populär tysk devis som myntades under 50-talet

derna. Läget blev alltmer kritiskt. Mina vänner, ifall ni vore en äldre farbror till Lot, vad hade ni gjort i ett sådant läge? Om jag hade varit Lots farbror hade jag sagt: "Hur tillstår sig dina herdar att bråka med mina på det sättet? Packa er härifrån!" Då hade säkert Lot svarat: "Aldrig i livet. Jag har också rättigheter. Det är ni som ska ge er av." Och så hade kriget dem emellan fortsatt utan ände. Ni förstår, här har vi en situation där ett rejält bråk mellan Abram och Lot var oundvikligt. Och så står den gudfruktige gamle Abram inför Guds ögon, ser sedan på sin brorson Lot och tänker: "Krig oss emellan? 'Utan mig!'" Och så lägger han sin hand på Lots arm och säger: "Inte ska det vara någon tvist mellan mig och dig eller mellan mina herdar och dina. Vi är ju bröder." Och sedan kommer han med ett förslag hur man skulle kunna reglera det hela, även om det skulle bli till hans egen nackdel. Men strid? "Utan mig!"

Får jag fråga alla er som samlats här idag: Ni har alla upplevt hur ni blivit påhoppade av någon annan. Hur tänkte ni då? "Strid? Utan mig!" Var det så ni reagerade? Nej, ni gav er säkert villigt in i konflikten och lever kanske fortfarande i osämja med fru Schmidt eller er granne. Inser ni hur ofta det hade varit mycket bättre med "Utan mig!"? Herren Jesus säger: "Saliga är de som skapar frid" (Matt 5:9). Hela vårt kristna liv fallerar så ofta därför att vi i de avgörande ögonblicken misslyckas totalt.

Eller låt mig få berätta en annan historia som jag tycker så mycket om. Känner ni till Bibelns underbara berättelse om den unge mannen som hette Josef och som såldes av sina bröder när han ännu var mycket ung? Han kommer som slav till Egypten, det på den tiden stora härliga kulturlandet, och han hamnar i en rik mans hus. Mannen hette Potifar. Denne Potifar hade en stor skara slavar och massor av egendom. Josef hade i sina unga år slutit ett förbund med den levande Guden: "Jag vill tillhöra dig!" Nu är han alldeles ensam i det främmande landet Egypten. Han ser hur de andra slavarna snattar och ljuger. Han vägrar ansluta sig.

Han blir utskrattad. Men hans herre får förtroende för honom och ger honom allt mer ansvar. Ni vet ju, att de kristna är de där löjliga människorna men man kan faktiskt lita på dem, eftersom de varken ljuger eller stjälar. Och så händer det att denne unge man allteftersom han växer och mognar får ansvar för hela Potifars egendom. Bibeln berättar så härligt (och jag måste alltid le när jag läser det): "Och han (Potifar) lämnade allt i Josefs händer. Med honom som hjälp bekymrade han sig inte om något annat än maten som han åt" (1 Mos 39). Att äta var ju något han måste göra på egen hand.

Nu var det så att Josef hade blivit en riktigt vacker ung man. Han var dessutom snyggt klädd. Och då upptäcker Potifars fru honom. Hon är en hednisk kvinna. Hon har inget att göra. Hon har slavar och slavinnor som gör allt åt henne. Som ordspråket säger: "Lättja är alla lasters moder." Det stämmer faktiskt. En vacker dag får hon upp ögonen för Josef. Och så börjar hon flirta med honom. Josef låtsas som om han inget märker. Och så kommer den hemska scen där fru Potifar är ensam i huset med Josef. Plötsligt står hon framför honom med sin otyglade åtrå. Hon tar tag i hans kläder och säger: "Josef, ligg med mig." Det är så omskakande vackert när vi läser om Josefs reaktion: "Utan mig! Äktenskapsbrott? Utan mig!" Det är så vi skulle kunna uttrycka oss men människorna på Bibelns tid var mycket mer värtaliga. Josef sa det mycket vackrare: "När min herre har mig i sin tjänst bekymrar han sig inte om något i huset. Allt han äger har han lämnat i mina händer. Här i huset har han inte större makt än jag, och han har inte nekat mig någonting, utom dig eftersom du är hans hustru. Hur skulle jag då kunna göra något så ont och synda mot Gud?" (1 Mos 39:8). Det betyder: "Utan mig!"

Ni alla som är lite äldre, ni har alla varit med om sådana avgörande ögonblick då ni frestats att synda på ett sätt som man i våra dagar inte längre vill kalla för synd, frestelsen till omoral. Sa ni då: "Gud ser mig! Utan mig!?" Hur känner vi oss när vi ser denne

Josef? Jag är verkligen rädd för att vi inte hade kommit på att vi borde säga: "Utan mig!" – därför att det finns ett Guds bud att vi ska leva ett moraliskt rent liv, både i ord och i handling. Det är alltför sällan som vi kommer ihåg "Utan mig!". Men Gud kommer ihåg. Varje dag ser och kommer Gud ihåg våra synder. Det är helt förfärligt att vi just i det avgörande ögonblicket ofta glömmer de små orden "Utan mig!".

När vår nuvarande biskop skulle installeras som ansvarig för Hannovers samlade pastorat blev jag ombedd att tala. Man ville att jag skulle tala om temat: "Vad fattas oss pastorer och vad saknar våra församlingar?" Då yttrade jag följande ord i mitt anförande: "Egentligen finns det endast en sak jag vill säga: Vi saknar alla rättmätig rädsla för att hamna i helvetet och att Gud inte viker från sina bud." Det är två viktiga små ord: "Utan mig!" När tidsandan vill få oss att trampa på Guds Ord, då får vi inte glömma "Utan mig!".

Det finns en gripande berättelse i Bibeln. Där står Guds Son på ett berg. Och djävulen – aha, du tror inte att det finns en djävul? Han finns, det kan du lita på! När detta hände står han bredvid Guds Son och visar honom alla riken i världen och deras härlighet och säger: "Allt detta ska jag ge dig om du faller ner och tillber mig, bara för ett ögonblick!" (Matt 4:9–11). Men då svarar Guds Son: "Utan mig! Hela världen må böja sina knän inför dig – utan mig!" Han, Herren Jesus, sa det ännu starkare: "Herren din Gud ska du tillbe och endast honom ska du tjäna."

2. Vi säger "Utan mig!" när vi inte borde göra det

Vet ni vad, mina vänner, de flesta säger istället "Utan mig!" vid fel tillfälle.

Framför mig står en ung man, en riktigt rejäl karl. Jag säger: "Människa, tänk vad du skulle kunna bli om du bestämde dig för att ge ditt liv till den levande Guden!" "Nä", svarar han, "utan mig!"

Vi behandlar Gud som om ... låt mig ge ett exempel: Läka-
ren har uppmanat mig att gå ut och gå i åtminstone en timme
dagligen. När jag nyligen går runt i Essen, längs den södra järn-
vägsstationen, står plötsligt en gammal soffa mitt på gångvägen.
Någon ville inte längre ha den och i nattens skyddande mörker
har man helt enkelt förslat ut den mitt på vägen, "så att sophan-
teringens ser till att den kommer bort". Jag har inte svårt att fan-
tiserar omkring denna soffas historia. Kanske man hade ärvt den
av mormor som nyss har gått bort. De unga som fått den hade
kanske en modern lägenhet med moderna möbler. "Vad ska vi
med en sådan gammal soffa till?" säger mannen. "Den passar inte
alls in i vår livsstil. Och vem vet hur mycket ohyra det finns i den.
Vi kastar helt enkelt ut den!" Sagt och gjort. Precis så gör dagens
människor med den levande Guden. Gud passar inte in i vår livs-
stil. Han platsar inte i vårt moderna pluralistiska samhälle. Han
får inte plats i vårt sätt att tänka. Vad ska vi med Gud till? Vi
ställer den gamla soffan i kyrkan! Den är ju i vilket fall som helst
stängd hela veckan.

Mina vänner! Gud är ingen gammal soffa. Har ni förstätt det?
Den levande Guden är ingen gammal möbel som vi kan kasta ut
ur vårt liv därför att han har blivit omodern. Har ni en aning om
vem den levande Guden faktiskt är? Det är kanske till viss del
kyrkans fel att Gud har blivit till ett problem. Å, det är förfärligt
med denna likgiltiga inställning till Gud: "Utan mig!"

Det talas om att hela vårt land är sjukt, inte bara att det har en
cancersjuk kropp och alla möjliga andra åkommor, utan att lan-
det faktiskt har en helt sjuk själ. Det är det som är så hemskt, att
vi är själsligt sjuka. Vet ni om att antalet deprimerade människor
ständigt stiger på ett skrämmande sätt? Kloka människor grubblar
över varför vår kulturvärld är så sjuk. Och så har en schweizisk
läkare sagt något mycket klokt: "Vår tid har en allvarlig bristsjuk-
dom. Vi saknar Gud." Ni förstår, på medeltiden räknade man
fortfarande med Gud. Våra stora kyrkobyggnader är ett bevis på

det. Men sedan dess har man försökt göra sig av med Gud. Hela marxismen är ett megastort försök att göra sig av med Gud. Man har gjort tekniken till gud och försökt bli av med honom genom den. Vetenskapsmän har skrivit tills fingrarna blöder för att bevisa att det inte finns någon Gud. Massan vrålar: "Religion är opium för folket!" Man har verkligen bemödat sig om att slippa Gud.

Och vet ni hur det står till idag? Man har inte kunnat bli av med Gud! Den framgångsrike grundaren av den moderna atomfysiken, Professor Max Planck, lät kort före sin död ge ut ett häfte med titeln: "Religion och naturvetenskap." Där säger han: "För oss naturvetare är det självklart att den levande Skaparen står bakom all kunskap." Förstår du, vi har inte blivit av med Gud!

Nyligen höll jag en rad föredrag i en liten stad belägen uppe i bergen. En kväll när jag kommer ut ur kyrkan står ett tjugotal unga män där. "Varför kommer ni inte in?" frågar jag. Jag får bara ett mummel till svar. "Vad är det för svar, detta mumlande?" säger jag och vänder mig till en av dem: "Jag frågar dig, lever Gud, ja eller nej?" "Jag vet inte", svarar han. "Människa, det är ju helt förskräckligt", säger jag då. "Antingen finns han, och då måste du tillhöra honom, eller så finns han inte och då bör du begära utträde ur kyrkan! Har du gjort det?" "Nä." Då vänder jag mig till en annan av pojkarna: "Lever Gud?" "Ja, det tror jag." "Nämen oj, håller du hans bud då?" "Nä!" Jag fortsatte att fråga ut pojkarna. Ingen av dem vågade säga att det inte finns någon Gud. Men ingen av dem hade heller modet att vilja tillhöra honom. Och så ser det ut överallt.

När jag gör hembesök säger männen: "Visst tror jag att det finns en Gud, men jag överläter åt andra att gå i kyrkan." Förstår ni? Man förnekar inte Guds existens men man har inte gett sitt liv till honom!

Så kvarstår frågan om Gud. Och olösta frågor för med sig komplikationer, en själslig sjukdom som får människorna att gå

sönder. Vi går sönder därför att vi inte har modet att söka klarhet i vår relation till Gud. I kyrkan sitter tio kvinnor och en man. Var är männen? Jag kan garantera er att de går själsligt sönder redan innan de far ner i helvetet, därför att de inte har mod nog att ge sig själva till Gud, men samtidigt inte heller kan bli kvitt honom.

I detta läge står vi kristna med ett budskap så underbart att det kan få en att tappa andan, nämligen att denne Gud, som vi behandlar på ett så lumpet sätt, har huggit ner den mur som stod mellan oss och honom och kommit till oss i Jesus. Vi har en levande Frälsare i vår värld! Och det handlar inte bara om att han har kommit, han har dessutom dött på korset för oss. Vad mer kan Gud göra för dig än att dö på korset? Och sedan står han upp från de döda med kraft, ger döden ett massivt slag på käften och banar en väg till liv. Och så står vi där och säger: "Jamen visst, det är vackert, jag hör vad du säger men "Utan mig!". Man blir sjuk av denna inkonsekvens, man blir riktigt sjuk!

Som ung präst hade jag en arbetare inom mitt pastorat som ständigt avspisade mig och skrattade ut mig när jag ville berätta för honom om Jesus. När jag frågade honom: "Hur ska du ha det när du dör?" svarade han: "Ni präster är alltid så rädda för döden. Men inte jag." Och så fortsatte det. Och så dör denne man, inte ens 40 år gammal. Mitt i natten ringer hans fru. Jag rusar till honom och säger: "Nu har ögonblicket kommit då Gud för sista gången kallar på dig!" Men det var fruktansvärt. Han ville be men kunde inte. Jag läste bibelord för honom, ord om Guds nåd men han kunde inte ta emot dem. Han hade sagt: "Utan mig!" Nu hade Gud sagt nej. Och han dog i stor förtvivlan – utan frid med Gud.

Jag skulle vilja beveka dig: Börja ta detta utesägligt underbara budskap på allvar: "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh 3:16). Men denne Jesus gör ännu mer. Han säger något som verkligen borde få oss att vakna upp:

”Se, jag står vid ditt hjärtas dörr och knackar!” Min kära vän, det finns så många så kallade kristna som bara betalar kyrkoskatt, de är trevliga men fruktansvärt långtråkiga. Det finns kristna som bara går till kyrkan vid jul. Det finns kristna som låter sin fru gå i kyrkan men själva stannar hemma. Så bedrövligt! Det finns kristna som säger: ”Jag blev döpt som barn.” Men om det är allt så är det helt bedrövligt. Och det finns så kallade kristna som har hört den levande Guden säga: ”Se, jag står vid dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag gå in till honom” (Upp 3:20) och som svarar: ”Utan mig!” Det är helt enkelt fruktansvärt! ”Jesus, lite lagom med kristendom är inte helt fel, men att du skulle ha första platsen i mitt liv, det går för långt. Utan mig!” Då säger vi ”Utan mig!” på helt fel ställe.

Du skulle inte ha kommit för att lyssna idag om du inte hade känt att Gud drar dig. Jesus härlighet upplever du först när du öppnar ditt hjärtas dörr för honom och tar emot honom i ditt liv!

3. Det finns någon som verkligen hade haft orsak att säga ”Utan mig!” men som inte säger det

Det är Herren Jesus själv. Han hade haft all orsak i världen att säga: ”Utan mig!”— men han säger det inte. Tack gode Gud att han inte säger det!

Tillåt mig berätta ännu en historia. Det finns en dansk diktare som heter Jacobsen. Han har skrivit en skakande novell, ”Pesten i Bergamo”. Bergamo är en liten italiensk stad i närheten av Ravenna. Den ligger på ett berg och det finns endast en bergväg som leder dit. I denna bergsstad, skriver Jacobsen, bröt pesten ut under medeltiden. Det var fruktansvärt. Dag och natt ringde kyrkklockorna och förkunnade ytterligare dödsfall. Människorna ber till Gud. De ropar till honom om hjälp. Men inget hjälper. Pesten härjar och blir allt värre. Och då spelar inget längre någon roll. De säger: ”Gud är död!” De rullar ut ölfaten från krogarna och sätter igång ett stort fylleslag. De redlost berusade människorna

hånglar och rumlar runt i sexuell lössläppthet. Ingen bryr sig om vem som är gift med vem. Det blir ett vilt dryckeslag, en orgie i förtvivlan, dagarna i ända. Inget spelar längre någon roll. Alla drifter släpps lösa. Mitt i dansen ramlar någon, svart i ansiktet. De låter honom ligga. Orgierna fortsätter: "Låt oss äta och dricka för i morgon måste vi dö!"

Så en dag hajar de till. De hör en sång, en psalm. De skyndar sig till stadsporten och ser och hör: Det kommer ett tåg av botfärdiga människor uppför bergsvägen och sjunger en klagosång: "Kyrie eleison, Herre, förbarma dig!" Längst fram går en ung munk som bär ett svart träkors. Tåget med människor kommer till stadsporten. Människorna i Bergamo står och skrattar: "Vilka dårar ni är! Här är Gud död! Sluta med er dumma litanian. Kom, låt oss äta och dricka, för i morgon är vi döda!" Och längst fram går den unge munken med sitt stora träkors. Kyrkdörrarna är öppna. Eftersom ingen går in spelar det ingen roll. Men tåget med munken längst fram går in i kyrkan. Munken ställer korset vid en pelare. Och då tränger sig den vilda mobben med tygellösa, redlösa, dödsvigda människor också in, vrålande och skrattande. En vild slaktare med sitt blodiga förkläde kliver upp på altaret, svingar vilt den gyllene nattvardsskålen i luften och vrålar: "Drick allt ni kan! Hos oss är Gud död!" Då stiger den bleke munken upp i predikstolen och äskar tystnad. Lugnet sänker sig över massan. Och in i detta lugn säger han nu: "Jag vill berätta något för er. När Guds Son hängde på korset och man hade slagit spikarna genom hans händer började folket att häna, driva gäck och skratta. Till och med rövorna till höger och vänster hänade honom. Och då tänkte Guds Son: 'För de här människorna ska jag dö, för dem som inte bryr sig det minsta om att jag dör för dem? För denna smutsiga mänsklighet ska jag ge mitt liv, för dessa som inte låter sig vinnas av något som jag gör?' Och så tänkte Guds Son: 'Utan mig!' och sliter med gudomlig kraft bort spikarna från träet, hoppar ner från korset, rycker till sig sin

mantel som krigsknektarna slår tärning om så att tärningarna rullar ner för Golgata kulle, kastar på sig sin klädnad och far upp till himlen med orden: 'Utan mig!' Och korset förblir tomt. Och nu finns det ingen frälsning och ingen räddning. Nu finns det bara död och helvete!" Så predikade munken. Det blev dödstyst. Slaktaren hade hoppat ner från altaret för en bra stund sedan. Han står framför predikstolen. Nattvardskalken har fallit ur hans händer. "Det finns ingen frälsning och ingen räddning ..." Och då stegar plötsligt denne vilde slaktare tre steg framåt, sträcker fram händerna mot munken och ropar: "Du, häng tillbaka Frälsaren på korset! Häng tillbaka Frälsaren på korset!"

Mina vänner, vad munken berättade var inte sant. Och det borde röra våra hjärtan mer än något annat att Frälsaren inte sa: "Utan mig!" och fortfarande inte har sagt "Utan mig!" fast människor säger: "Arbete, nöje och allt annat är mycket viktigare för oss än vår frälsning."

Denne Frälsare, som tills nu har fortsatt att söka var och en av oss, skulle verkligen haft orsak att säga: "Utan mig! Gör vad ni vill men utan mig!" Om jag vore Jesus hade jag absolut låtit världen gå under. Men Jesus, Guds Son, Frälsaren, han säger inte "Utan mig!" utan han fortsätter att söka efter oss. Hur länge till? När ska du någonsin inse att Jesus vill ha dig? När ska dina ögon öppnas så att du säger: "Min Frälsare! Min försonare!"?

När det kommer till min sista punkt ska jag fatta mig kort.

4. Utan mig kan ni inget göra

Vi säger ju "Utan mig!" med utropstecken. Även Jesus har vid ett tillfälle sagt "Utan mig", men utan utropstecken. Istället fortsatte han: "Utan mig kan ni ingenting göra" (Joh 15:5b). Du kan lita på att det är sant och att, med tanke på evigheten, allt som du gör utan honom är helt värdelöst.

Vid ett tillfälle såg jag hur ett par unga grabbar slogs på gatan. Och då fick en liten en av misstag också ta emot stryk. Jag över-

lade med mig själv: "Ska jag gripa in?" Men då fick jag se något helt underbart. Den lille slet sig loss från slagsmålet. Ögonen rann, näsan rann, allting rann – han själv sprang. Och när han hade kommit ungefär fem steg bort, då vänder han sig om och skriker: "Vänta bara, jag ska minsann berätta detta för min storebror!" Och då upptäcker han hur allt lugnar ner sig. Han hade en storebror som han kunde berätta för och som skulle hjälpa honom. Och då tänkte jag: "Lille grabb, va härligt att du har en storebror!" Och så genomströmmades jag av en stor glädje över att även jag har en storebror som står vid min sida, Jesus! Hur stort är det inte att denne storebror så helt och hållet ställer sig på sina småbröders sida och till och med säger: "Utan mig kan ni ingenting göra!"

Sångförfattaren Havergal sjöng: "Tag mitt liv och låt det bli / helt och hållet ägnat dig. / Tag mitt ögonblick, min dag, / låt dem bli till ditt behag."²²

Å, vad jag önskar att du skulle säga till den Frälsare som har gjort så mycket för dig: "Jesus, min Herre, framöver vill jag göra allting tillsammans med dig. Aldrig mer utan dig!"

KAN MAN FÅ VISSHET OM DET SOM HAR MED GUD ATT GÖRA?

Här finns det bara ett klart och tydligt svar: I fråga om det religiösa kan man inte få visshet. Religion är det eviga sökandet efter Gud. Det innebär ständig oro och ovisshet. Evangelium är något helt annat. Det är Guds sökande efter oss. Därför bör vi istället fråga: "Kan man få visshet i fråga om kristendomen?"

1. I förhållande till Gud kostar vi på oss en fatal ovisshet

Först måste jag säga att vi människor av i dag egentligen är några märkliga figurer. När den starkaste mannen bara har aldrig så lite ont någonstans springer han till läkaren och frågar: "Doktorn, det gör så ont här. Vad kan det vara?" Man vill veta exakt vad som fattas! Eller ett annat fall: En familj söker en hemhjälp. Och så ger sig faktiskt en sökande till känna. "Ja", förklarar frun, "du har alltså eget rum med rinnande varmt och kallt vatten, tv, grammofon. En dag i veckan är du helt ledig." "Det var ju bra", säger flickan, "men jag skulle gärna vilja veta hur stor lönen är." "Nåja", svarar frun, "det ska vi väl kunna enas om vid tillfälle. Jag vill först se hur du sköter dig." "Nej, nej", svarar flickan, "på sådana villkor tar jag inte platsen. Jag vill veta från början vilken lön jag ska få." Har flickan rätt? Visst har hon det! Om vi tar en plats är ju den viktigaste frågan: "Hur hög är lönen?" Vi vill veta var vi står. När det gäller pengar tål vi ingen ovisshet. Ja, inom alla andra områden vill vi veta hur det ligger till med oss. Bara inom det allra viktigaste området – vårt förhållande till Gud – är vi beredda att acceptera en märklig oklarhet.

För många år sedan hade jag möten i Augsburg, det var i ett tält på en plats där man annars har marknad. Och så kom arran-

görerna på en storartad idé. Då det på lördagskvällarna alltid var tjo och tjim i nöjeslokalerna beslöt de: "Vi ordnar ett möte lördag natt, klockan tolv." Det annonserades inte i förväg, för då skulle alla de kära nyfikna kristna ha kommit, och dem ville man inte ha med i detta möte. Klockan halv tolv på natten for mina vänner omkring i bilar och samlade upp alla nattvandrare som strömmade ut ur de nöjeslokaler som stängde klockan tolv: kypare som var på väg hem, flickor anställda i restauranger och andra. Gång på gång släppte bilarna av sin last vid tältet. När jag gick upp på podiet klockan tolv hade jag framför mig en åhörarskara som jag sällan haft. Underbart! Många var lätt "blåaktiga". En satt alldeles framför mig, en korpulent en, med en halvtuggad cigarr i munnen. Han hade till och med hatten på, en sådan som mina pojkar kallar för "melon". Jag tänkte: "Hur ska det här sluta?" Och så började jag tala.

När jag för första gången använder ordet Gud vrålar den korpulente med melonen: "Han finns ju inte!" Alla skrattar. Och då böjer jag mig över talarstolen och frågar: "Vet du alldeles bestämt att det inte finns någon Gud? Vet du det hundra procentigt?" Då kliar han sig i huvudet så att hans melon åker framåt, flyttar cigarrstumpen till andra mungipan och säger till slut: "Nåja, alldeles säkert kan man ju inte veta." Då skrattar jag den storvuxne rakt i ansiktet och säger: "Jo! Jag vet det alldeles bestämt!" "Hur så", undrar han, "hur kan du veta något bestämt om Gud?" Sedan förklarar jag för honom att jag vet något bestämt om Gud genom Jesus. Och på en gång inträder ett stort lugn i samlingsen.

Har du visshet när det gäller Gud? Jag frågar de kristna: Kan ni säga: "Jag vet att Gud håller det han lovat.?" Och svaret blir ofta: "Ja, jag hoppas det!"

Det är i alla fall märkligt hur både hedningar och kristna i fråga om Gud nöjer sig med att leva i stor ovisshet! Om jag skulle gå genom en stad och fråga männen: "Säg mig, tror ni att det finns en Gud?", då skulle de svara mig: "Jamen visst." Men om jag se-

dan fortsatte fråga: "Tillhör ni honom?", då skulle jag få höra: "Det vet jag inte!" Det är märkligt vilken sanslös ovisshet stora starka män kan kosta på sig inom detta område!

En av mina unga vänner upplevde nyligen samma sak. Han är student och tjänade under sommarlovet lite pengar som hantlangare vid ett bygge. En dag får hans arbetskamrater veta att han är aktiv i det evangeliska ungdomsarbetet. "Gosse!" börjar de. "Du är hos pastor Busch?" "Ja!" Och så sätter de igång med sin fula hänfulla jargong. "Då går du väl i kyrkan på söndagarna?" "Visst!" "Varje söndag?" "Varje söndag!" "Varje söndag! Är du inte riktigt klok?" "Jo då", säger han, "under veckan går jag även på bibelstudium!" "Gosse, du måste vara rubbad." Och nu får han höra: "Prästerna gör bara människorna dumma!" – "Hela kristendomen har svikit, fastän den haft 2000 år på sig!" – "Bibeln är rena vansinnet!" Kort sagt, hänfulla floskler kastas i stora mått över den unge mannen. Men han har elefanthud och låter det rinna av sig. När karlarna är färdiga, säger han: "Ja, när ni har denna inställning till kristendomen förmodar jag att ni alla har gått ut ur kyrkan." Tystnad i hela gruppen. Och sedan svarar en av de äldre: "Vad menar du med 'att gå ut ur kyrkan'? Gosse, jag tror ju också på 'den gode guden'! Det är precis som om bara du var kristen. Jag är också kristen! Jag tror också på 'den gode guden'!" Då stämmer de andra in: "Hur kan du över huvud taget tillåta dig att försöka verka som om du är bättre än vi? Vi är också kristna! Vi tror också på 'den gode guden'!" Plötsligt har udden vänts åt motsatt håll. Och plötsligt skriker de med en röst: "Vi tror också på 'den gode guden'! Vi är också kristna!" När de är färdiga, säger min vän: "Ja, varför hänar ni mig då?" Svar: "Man blir knäpp av dig! Det går inte prata med dig!"

Stadiga byggnadsarbetare som utan svårighet kan dricka ur ett par öl när de har svettats ordentligt, talar först hänfullt om kristendomen med buller och bång och säger sen: "Ett ögonblick, vi är också kristna!"

Är det inte skakande? I fråga om Gud tillåter man sig den största ovisshet. Då är vi än hedningar, än kristna, lite som det passar oss. Har jag rätt? Jag är rädd för att de allra flesta av mina läsare också lever med denna oklarhet.

2. Bibeln talar om strålande visshet

Nu blir du kanske rejält förvånad: ”Jamen pastor Busch, har den kristna tron verkligen med visshet att göra? Är inte just det vitsen med kristendomen att man ingenting vet och bara måste tro allt?” För inte så länge sedan sa en man ännu en gång denna vackra mening som jag har hört så ofta i mitt liv: ”Ser du: att två gånger två är fyra, det vet jag, men i kristendomen kan man ju inte veta något, där måste man bara tro!” Här har vi alltså uppfattningen att man inför de kristna sanningarna måste packa ner sitt förstånd i kofferten eller lämna det i garderoben och tro rakt ut i tomma intet. Det är vad de flesta är övertygade om.

Eller så står någon framför mig och säger: ”Ja, pastor Busch, ni kristna är ju inte eniga sinsemellan. Det finns katoliker, protestanter och många andra. Och bland protestanterna finns det lutheraner, reformerta och många andra. Vem har rätt?” Jag tror att till och med en stor del av kristenheten i grund och botten är övertygad om att kristen tro är det mest ovissa och osäkra som finns. Men det är helt makalöst tokigt.

Vad kristendomen är kan jag bara få reda på i Nya testamentet. Och där är varje rad fylld med strålande visshet! Det vågar jag påstå! Det är löjligt att kristenheten lever i en sådan oklarhet. Men det beror inte på kristendomen. Nej! Hela Nya testamentet flödar över med en strålande visshet. Låt mig uttrycka det kort:

Det är sant och visst att Gud lever! Inte ett högsta väsen, inte en försyn, inte ett öde, inte ’den gode guden’, utan Gud, Jesu Kristi Fader, han lever. Hur kan vi veta det? Han har uppenbarat sig i Jesus! Nu vet vi det hundra procentigt. Slå upp Bibeln, var du vill, där ältas inte religiösa problem utan där försäkras vi om att

Gud lever! Och han har uppenbarat sig i Jesus! Och den människa som lever utan Gud lever snett, bakvänt, helt galet.

Där finns också vissheten att denne Gud som kan förinta folk, som ska hålla dom, älskar mig med en brinnande kärlek. Det är inget vi bara behöver hoppas på utan i Romarbrevet 8 heter det: "Jag är viss om [viss om!] att varken död eller liv ... ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 8:38). Guds kärlek kom till oss i Jesus! Det är inte något vi förmodar. Det vet vi. Var är Guds kärlek? Han älskar oss i Jesus. Jesus lärjungar sjunger: "Av evighet Jesus du älskat mig först, och se, av all kärlek din kärlek är störst. Till döden på korset den sträcker sig ju och ingen, nej ingen har älskat som du."²³ Har du upplevt den kärleken? Anar du vad den innebär?

Människorna i Bibeln hade total visshet om att de tillhör Gud. David säger i Psalm 49:16: "Men Gud ska friköpa min själ från dödsrikets våld, han ska ta emot mig." Inte: "Jag hoppas, att jag en gång ska bli frälst", utan: "Jag vet att han ska friköpa min själ och ta mig till sig." Eller: "Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike" (Kol 1:13). Jesus lärjungar upplevde en existensförändring genom Jesus – och de visste om det! Eller: "Vi vet att vi för vår del har gått över från döden till livet" (1 Joh 3:14). "Vi vet det!" Kan du säga att du vet det? Eller: "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn" (Rom 8:16). Det står: "är" Guds barn!

Bibeln är full av strålande visshet. Varifrån kommer följande heltokiga uppfattning: "Att två gånger två är fyra, det vet jag, men i kristendomen kan man ju inte veta något utan där måste man bara tro!"? Att två gånger två är fyra, det vet jag, men att Gud lever, det vet jag ännu säkrare! Att två gånger två är fyra, det vet jag, men att Gud älskar oss i Jesus, det vet jag ännu säkrare! Och de människor som har omvänt sig till den levande Guden, säger: "Att två gånger två är fyra, det vet vi, men att vi är Guds barn, det vet vi ännu säkrare!"

Nu frågar jag dig: Var finner man i den nuvarande kristenheten en sådan strålande visshet? Var? Du märker då alltså att vi har kommit ett stycke bort från Bibeln och att vi på nytt måste tillbaka dit. Sluta med så lite kristendom! Det lönar sig inte att ha en smula kristendom. Det lönar sig verkligen bara att leva ett bibliskt kristenliv. *Det lönar sig!* Att vara viss om att Gud lever, älskar mig med en brinnande kärlek och jag får tillhöra honom, det lönar sig! Inget annat lönar sig.

Och denna strålande visshet klingar mot oss i psalmer och sånger. Jag ska citera några: "Nu all min synd du tagit har, av fröjd vill hjärtat gråta. Jag är ditt barn, du är min far, o salighetens gåta!"²⁴ Jag har alltid låtit mina konfirmander läsa högt i korus: "Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om ting som man inte ser" (Hebr 11:1). Och vid konfirmationen läste de det så högt att alla föräldrar hoppade till och tittade upp. Å vad jag önskar att du också kunde säga det. Att vara kristen är inte att vandra omkring i en fuktig dimma. Sann kristendom är istället stark och strålande visshet! Eller: "... min grund är god, den heter Jesu blod." Eller: "Jag vet på vem jag tror, när dödens timma nalkas ... Min Jesus i sin död har döden bragt på fall!"

Låt mig säga det än en gång men på ett annat sätt. Visshet i kristenlivet innebär att objektivt veta att Gud lever och att hans uppenbarelse i Jesus är sanning, även om hela världen visar den ifrån sig, att Jesus dog för att försona oss med Gud och att han är uppstånden för att frälsa syndare, även om ingen gör bruk av det. Men visshet i kristenlivet innebär också att subjektivt veta att Gud lever, att han har uppenbarat sig i Jesus, har dött och uppstått och att jag personligen har tagit till mig detta i en trygg och välgrundad tro.

Och om så 10 000 professorer förklarar för en troende ung man att Jesus inte har uppstått kan han likväl betyga: "Ärade 10 000 professorer! Jag vet att min Förlossare lever!" Och om hela världen talar emot honom så säger tron: "Jag vet på vem jag tror!"

Och om de översköljer mig med en massa vetenskapliga motbevis, då svarar jag: "Jag vet bättre!" Och om hela världen tvivlade skulle jag likväl säga: "Jag vet!" Min vän, så viss är den kristna tron som vi möter i Bibeln.

3. Har du visshet?

Ja, nu måste jag fråga dig: Har du en sådan visshet? Eller saknar du den fortfarande? Om du säger: "Jag har trott att jag var en kristen, men det är jag inte. För mig är ju allt oklart!", då har jag inte predikat förgäves. Jag kommer ihåg en resa till Holland som jag gjorde en gång tillsammans med några unga grabbar. Klockan två på natten knackar det på min dörr. Jag öppnar. Då står hela sällskapet i sina pyjamasar. Jag frågar: "Vad vill ni?" Då säger en av dem: "Vi har trott att vi var kristna, men nu har vi förstått att vi inte är det!" Och det hade gjort dem så oroliga att de ville ha klarhet klockan två på natten. Redan det att vi inser att vårt så kallade kristenliv är långt ifrån det som Bibeln talar om när den berättar om jublande visshet är mycket värt.

Spurgeon, den väldige engelske väckelsepredikanten, uttryckte det en gång så här: "Tron är ett sjätte sinne." Ser du, vi har fem sinnen för att kunna lära känna den här världen: syn, hörsel, känsel, smak, lukt. Det är de fem sinnen och med deras hjälp kan vi lära känna den tredimensionella världen. En människa som bara lever med dessa fem sinnen frågar: "Var är Gud någonstans? Jag ser honom inte. Och Jesus ser jag inte heller. Jag tror inte på allt det där!" Om nu Gud genom den helige Ande lyser upp vårt inre, då får vi det sjätte sinnet. Då kan vi inte bara se, höra, känna, smaka och lukta, utan då kan vi också lära känna den andra världen. Bibeln säger: "Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus" (Joh 17:3). Det kan det sjätte sinnet uppenbara för oss!

För inte så länge sedan var jag i Essen och besökte en framgångsrik industriman. Han residerade i ett stort kontorshus,

varifrån man kan se ut över halva staden. Efter att ha gått igenom några förrum satt jag till slut mittemot honom. Det jag ville honom var snart avklarat. Men så börjar vi tala om annat. Han säger: "Det är intressant att för en gångs skull ha en pastor hos sig!" "Visst", svarar jag, "det är fantastiskt intressant!" Då fortsätter han: "Säg mig, jag har då och då efter kriget varit med om akademiska konferenser men jag har fått intrycket ..."

"Ja", hjälper jag honom, "säg det bara, jag har goda nerver!" "Jag har fått intrycket", säger han, "att kristendomen när allt kommer omkring är något mycket oklart. Man höll föredrag, förstär pastor, över sådana ämnen som 'Den kristne och näringslivet', 'Den kristne och upprustningen', 'Den kristne och avrustningen', 'Den kristne och pengarna', 'Den kristne och hans kyrka'. Men man har aldrig talat om för mig vad en kristen egentligen är. Det vet de där människorna uppenbarligen inte själva!" Där sitter jag alltså nu i det fina kontorshuset och får höra detta rakt upp och ner: "Det vet de där människorna uppenbarligen inte själva!"

"Å", svarar jag, "där har du fel!" Förvånad frågar han mig: "Kan pastorn säga mig vad det är att vara kristen då?" "Javisst", svarar jag, "det ska jag säga klart och tydligt. Det är ingenting oklart i det." "Ha", säger han och hänler så smått, "sommiga säger att en kristen är den som inte kommer i konflikt med polisen, och andra säger att en kristen är den som är döpt och jordfäst i kyrkan!" Jag fortsätter: "Herr generaldirektör, jag ska säga dig vad en kristen är för något. Håll nu fast dig i stolen! En kristen är en människa som ur djupet av sitt hjärta kan säga: 'Jag tror att Jesus Kristus, evig och sann Gud och tillika sann människa, född av jungfru Maria, att han är min Herre, som förlössat, återköpt och vunnit mig, förtappade och fördömda människa', herr generaldirektör, även dig, förtappade och fördömda människa!" Då nickar han. Han förstår det. Det erkänner han. Det är vi. "Bra", säger jag "... som förlössat, återköpt och vunnit mig, förtappade och fördömda människa, ifrån alla synder, ifrån döden och djävulens

våld.' Herr generaldirektör, 'förvärvat och vunnit mig ... ifrån djävulens makt!'" Han nickar. Det känner han nog till. Och jag fortsätter: "... inte med guld eller silver utan med sitt heliga och dyrbara blod och med sitt oskyldiga lidande och sin död för att jag ska vara hans egendom. Ser du, den som kan säga detta: 'Jag är en Jesus egendom. Han har köpt mig från synden, döden och helvetet genom sitt blod. Det vet jag!', denna människa är en kristen, herr generaldirektör." Då uppstår ett ögonblicks tystnad på kontoret. Och sedan frågar han: "Hur ska jag komma dit? Hur ska jag komma dit?" Då svarar jag honom: "Jo, jag hörde alldeles nyss av din sekreterare att du ska åka på semester. Jag skickar ett Nya testamente till dig redan i eftermiddag. Ta med dig det och läs varje dag ett stycke i Johannesevangeliet och be när du läser. Då kommer du dit!"

Du förstår säkert vad jag vill säga: Kristendomen som den möter mig i Nya testamentet är visshet om att de objektiva sanningarna är sanna och att jag subjektivt får gripa tag om dem i tron och blir frälst! Har du en sådan visshet? Jag skulle inte kunna leva om jag inte visste att Jesus har tagit emot mig. Jag frågade en ung människa: "Älskar du Jesus?" "Ja!" "Vet du att han har tagit emot dig? Är du hans egendom?" "Nej, det är jag inte helt säker på. Jag har fortfarande så mycket att kämpa med." "Gosse", säger jag, "så skulle jag inte kunna leva. Jag måste veta om han har tagit emot mig!" Ni osäkra kristna som inte ens vet om Gud finns eller inte, som vet allt om era pengar men ingenting om Gud, ni är ju faktiskt inga kristna! Enligt Nya testamentet är de människor kristna som kan säga: "Jag vet att Jesus Kristus har blivit min Herre."

Här vill jag infoga en fin historia som du kanske har hört någon gång.

General von Viebahn berättade hur han en gång red genom en skog under en manöver och fastnade i ett träd som rev sönder hans rock. Och det är ju inte trevligt för en general. När han på kvällen red in i en by där man hade nattkvarter, satt ett par sol-

dater på en liten mur i byn. Han hejdade sin häst och ropade bort mot dem: "Finns det någon skräddare bland er?" Då springer en fram, sträcker på sig och säger: "Ja, general, jag är skräddare." Då befallde general von Viebahn: "Kom då genast till mitt kvarter i värdshuset 'zum Lamm' och laga min rock." Men då svarade soldaten: "Det kan jag tyvärr inte." "Varför kan du inte det? Du är ju skräddare, eller hur?" "Förlåt, generalen", sa han, "jag heter Skräddare (skräddare heter Schneider på tyska vilket också är ett efternamn, övers. anm.), men jag är ingen skräddare." General von Viebahn uttryckte sig så fint när han berättade detta: "Det kan man säga om de allra flesta kristna. I frågeformuläret står det under religion: 'kristen, evangelisk'. Men i själva verket måste de säga: 'Jag heter Kristen, men jag är ingen kristen!'"

Vilket eländigt tillstånd! Och detta tillstånd är oerhört farligt eftersom man ju då över huvud taget inte är frälst!

Och nu måste jag gå ett steg längre:

4. Hur kommer man fram till en sådan visshet?

Nu frågar du mig nog: "Hur kommer man fram till en sådan visshet?" Det finns mycket att säga om det: Be Gud visa dig! Börja läsa Bibeln regelbundet, ta varje dag en stilla kvart! Nu vill jag säga dig något mycket viktigt: Man kommer inte fram till visshet om sin frälsning via förståndet utan via samvetet!

Om man alltså i våra dagar börjar samtala med män om kristendomen, då börjar de: "Ja, pastorn, jag har så svårt för att tro. I Bibeln finns det så många motsägelser." "Motsägelser?" frågar jag. "Det berättas till exempel: Adam och Eva hade två söner, Kain och Abel. Kain slog ihjäl Abel. Då var han ensam kvar. Och så for han bort till ett främmande land och tog sig en hustru. Ja, men om de var de enda människorna, då kunde han ju inte ta sig en hustru! Det kan jag inte förstå, pastorn." Har du också hört det där? Med sådana historier räddar sig de tyska männen undan Gud. I sådana fall brukar jag säga: "Intressant! Här har ni en Bi-

bel. Var står det egentligen att Kain for bort till ett främmande land och där tog sig en hustru?" Då blir de röda i ansiktet. "Ja", fortsätter jag, "om du avvisar hela Bibeln, den bok genom vilken tusentals förståndiga människor har kommit till tro, om du alltså vill vara ännu förståndigare än de, då har du säkert studerat Bibeln grundligt. Var står det egentligen?" Och så visar det sig att de inte vet det. Och så slår jag upp det för dem. Så står det nämligen inte alls där, utan det står: "Så gick Kain bort från Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod, öster om Eden. Och Kain kände sin hustru ..." (1 Mos 4:16,17). Sin fru hade han tagit med sig! Vem var då hans fru? Det står senare att Adam och Eva hade många söner och döttrar. Det var en syster. Det står uttryckligen i Bibeln att Gud "har skapat alla folkslag från en enda människa". Då måste först syskon gifta sig med varandra. Senare förbjöd Gud syskongifte. Är allt klart? Allt är klart! Jag slår fast: "Ditt dumma snack faller på sin egen orimlighet!" Har mannen kommit till tro? Inte alls! Han har genast en ny fråga till hands: "Pastorn, säg mig ...". Och så fortsätter det. Av detta förstår vi att jag skulle kunna svara på hundratusen frågor – och de som frågade skulle vara precis lika förmörkade efteråt som i början. Tron kommer inte via förståndet utan via samvetet!

Till min företrädare i Essen kom en gång en ung man och ställde även han frågan om Kains hustru och många liknande. Då svepte min företrädare undan dem allesammans och sa: "Unge man, Jesus Kristus har inte kommit för att svara på spetsfundiga frågor utan för att frälsa syndare! Och när du har blivit en fattig syndare, kom då tillbaka!" Människor med oroligt samvete, människor, som vet: "Mitt liv stämmer inte. Jag kan inte komma till rätta med det på egen hand!", de kan lära sig tro på Frälsaren. Och så kommer förståndet efteråt.

Jag upplevde en gång något som jag nu ska berätta för dig. Jag kommer en dag till ett sjukrum där det ligger sex män. När jag kommer in i rummet tar de emot mig med glädje: "O pastorn,

vad roligt att du kommer! Vi har en fråga.” ”Jaså”, svarar jag, ”en fråga. Fint! Vad är det för fråga?” Jag märker på dem att de har gillrat en fälla för mig. Och så frågar en medan alla de andra är spända: ”Pastorn tror ju att Gud är allsmäktig?” ”Ja, det tror jag!” ”Då frågar vi: Kan din Gud skapa en sten som är så tung att han inte själv kan lyfta den?” Du förstår väl vitsen i det? Säger jag ja, då är Gud inte allsmäktig, säger jag nej, då är han inte heller allsmäktig. ”Kan er Gud skapa en sten som är så tung att han inte själv kan lyfta den?” Jag funderar ett ögonblick om jag ska svara på frågan. Men så tycker jag att det låter för dumt så jag ställer en motfråga: ”Unge man, nu vill jag först ställa en fråga till dig: Har du redan haft sömnlösa nätter för denna frågas skull?” ”Sömnlösa nätter?” frågar han förbluffad. ”Nej!” Då förklarar jag: ”Ser du, jag måste hushålla med mina krafter. Och då kan jag bara besvara sådana frågor som ger människor sömnlösa nätter. Unge man”, fortsätter jag, ”var snäll och tala om för mig vad det är som ger dig sömnlösa nätter!” På det svarar han omgående: ”Jo, det är min flicka. Hon väntar barn och vi kan inte gifta oss.” ”Jaså”, säger jag, ”det ger dig sömnlösa nätter. Då är det just det vi måste tala om.” ”Jamen”, säger han förvånad, ”har det något att göra med kristendomen då?” ”Ja”, svarar jag, ”saken med stenen har ingenting att göra med kristendomen, men det har däremot saken med flickan! Du förstår, du står i skuld! Du har överträtt Guds bud. Du har förfört flickan! Och nu funderar du på hur du genom ännu större synder ska kunna dra dig ur affären. Men du har fastnat i skuld och synd. Du kan bara få hjälp om du vänder om till den levande Guden – och säger: ’Jag har syndat!’ Då finns det en Frälsare som kan hjälpa dig till rätta.” Och den unge mannen lyssnar. Plötsligt går det upp för honom: ”Jesus intresserar sig för mitt belastade samvete! Jesus kan hjälpa mig! Han är räddningen för mitt förfuskade liv!”

Han ville gå via förståndet, förstår du. Det var rena dumheten. Men när hans samvete rördes, då blev det ljus på en gång.

Klarnar det för dig nu? Vi kommer inte fram till visshet om frälsningen via svar på spetsfundiga frågor, utan genom att vi ger vårt samvete rätt och säger: "Jag har syndat." Då får vi syn på Frälsaren som hänger på korset. Och det är då man kan få uppleva detta: "Dina synder är förlåtna!" Och vidare: "Gud har tagit emot mig!" Vägen går via samvetet – och inte via förståndet.

Om man alltså vill komma fram till visshet om frälsningen, så måste man – får jag uttrycka det så – riskera något. I kyrkor finns det ofta färgade glasfönster. Om du en klar dag ser på dem utifrån, då ser de svarta ut, då märker du knappt något av färgerna. Men om du går in i kyrkan, då flammar färgerna plötsligt upp. Och precis så är det med den kristna tron: Så länge jag vill se på den utifrån begriper jag ingenting. Då är allt mörkt. Jag måste gå in! Jag måste ta risken med Jesus! Jag måste överlämna mig åt denne Frälsare, anförtro mig åt honom! Då klarnar allt! Det är bara ett steg från döden till livet, och då förstår man i ett nu hela kristendomen.

Herren Jesus predikade en gång medan tusentals människor hörde på. Plötsligt säger han ett fruktansvärt ord: "Så som ni är, kan ni inte komma in i Guds rike! Ni måste födas på nytt! Er natur, även den bästa, duger inte för att komma in i Guds rike!" Ett par män står långt bak och säger: "Kom, vi går! Det han säger är ju oförskämt!" Och så går de tre männen. Det ser sex kvinnor och säger: "Männen går. Kom, då går vi också!" Och så går kvinnorna också. Det ser ett par pojkar och säger: "Männen går, kvinnorna går. Kom, då går vi också!" Och med en gång upplöses hela sällskapet. Det måste ha varit förfärligt. Jag kan föreställa mig hur det skulle vara om åhörare reste sig upp och alla så småningom troppade av medan jag predikade. Plötsligt står jag där ensam med ett par trogna. Så var det för Jesus. Hemska saker! Plötsligt är han ensam. Tusentals har sprungit bort medan han har talat. De vill inte längre lyssna på honom. Bara de tolv lärjungarna står kvar. Om jag hade varit Herren Jesus hade jag nu bett dem:

”Stanna åtminstone ni kvar hos mig! Ni trogna får inte lämna mig!” Men Jesus gör något annat. Vet du vad han säger: ”Vill också ni gå bort?” I Guds rike finns det inget tvång. Guds rike är det enda rike där det inte finns någon polis! Guds rike är det mest frivilliga som finns! Jesus bara frågar sina lärjungar. Och lärjungarna känner frestelsen. När 6000 människor springer sin väg, då är det lätt att springa med. Så lärjungarna hade gärna sprungit, de också, allra helst som Herren Jesus bara frågar dem och inte försöker påverka dem att stanna. Där står Petrus och funderar ett ögonblick: ”Vart skulle jag då gå? Vart? Ett liv med arbete och möda som en häst eller ett liv i syndens smuts? Och vid vägens slut väntar döden och helvetet. Det är ju inget liv!” Sedan ser han på Jesus och då blir en sak fullkomligt klar för honom: Det enda liv som är lönt att leva är ett liv med Jesus! Han säger: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår [hör du: visshet!], att du är Guds helige” (Joh 6:68). ”Hos dig stannar vi!”

Min vän, på det sättet får man visshet. Man överväger de olika livsvägarna och förstår: Jesus är vårt enda hopp! O, jag önskar att du också kunde få uppleva en så strålande visshet: ”Vi tror och vet att du är Kristus, den levande Gudens Son.”

Till allra sist vill jag ge något till dem som har börjat tro, som har gett Jesus sitt hjärta men som säger: ”Jag har ingen frälsningsvisshet. Hur ska jag få frälsningsvisshet? Jag ser fortfarande så mycket synd i mitt liv!” Till dessa allvarstygda människor skulle jag vilja säga: Menar du att man inte kan få frälsningsvisshet förrän man är syndfri? Då måste du vänta tills du kommer till himlen! Själv behöver jag Jesus blod till syndernas förlåtelse till min sista dag, ja till mitt sista andetag!

Du känner till liknelsen om den förlorade sonen. Han kom hem och sa: ”Jag har syndat!” Och då tar hans far emot honom och ställer till en glädjefest. Och jag kan föreställa mig följande: Morgonen efter råkar sonen slå sönder en kaffekopp. Han är inte

längre van vid ett dukat bord – svinen hade inte det! Han råkar alltså tappa koppen. Och när den går sönder med ett klirr, då blir han själv arg och svär. Kastar hans far nu ut honom? ”Marsch, tillbaka till svinen!” Är det vad du tror? Nej! Pappan säger i stället: ”Den jag har tagit emot, den har jag tagit emot!” Han säger kanske: ”Min son, så ska vi inte göra. Nu ska vi försöka inrätta oss så att du inte tappar kopparna och inte svär och att du så småningom vänjer dig vid husets vanor!” – men han skickar inte tillbaka honom till svinen. Ser du, när en människa överlämnar sig åt Jesus, då gör hon den hemska upptäckten: Den gamla naturen lever kvar! Och det kommer nederlag! Men när du efter din omvändelse upplever ett nederlag, förtvivla då inte genast utan fall på knä och be dessa tre meningar: För det första: ”Jag tackar dig, Herre, att jag fortfarande tillhör dig!” För det andra: ”Förlåt mig för blodets skull!” Och för det tredje: ”Befria mig mer och mer från min gamla natur!” Men först och främst: ”Jag tackar dig, Herre, att jag fortfarande tillhör dig!”

Frälsningsvisshet består i att jag vet: ”Jag har kommit hem och kämpar nu kampen att leva som Gud vill, som en som har kommit hem, och inte som en som flyger in och ut stup i kvarten.” När man predikar: ”Man måste varje dag bli frälst på nytt!”, då är det en förskräcklig predikan. Mina barn behöver inte komma in till mig varje morgon och fråga: ”Pappa, får vi vara dina barn i dag igen?” De är mina barn! Och den som har blivit ett Guds barn, han är ett Guds barn och kämpar nu som ett Guds barn sin kamp att leva som Gud vill!

Och nu önskar jag dig av hela mitt hjärta Guds barns strålande visshet!

ÄR KRISTEN TRO EN PRIVATSAK?

Gång på gång får jag höra: "Tron är en privatsak!" eller "Är kristen tro en privat angelägenhet?"

Mitt svar är både ja och nej. Ett levande och äkta kristenliv har två sidor: en helt privat sida och en helt offentlig sida. Och där den ena eller andra fattas stämmer det inte riktigt.

Nu vill jag försöka visa dig båda sidorna i ett sant kristenliv, där den helige Ande bor och är verksam.

1. Livet som kristen har en helt privat sida

För att visa vad jag menar tänker jag berätta en historia. Någon sa en gång till mig att jag är en riktig historieberättare. Då svarade jag: "Det är inget jag skäms över. Jag är alltid rädd för att kyrkobesökarna ska somna. Om jag sticker emellan med historier somnar de inte." Dessutom består ju livet av en rad berättelser, inte av teorier.

I trakten Ravensberg levde under 1800-talet en kraftfull väckelsepredikant: Johann Heinrich Volkening. Genom Volkenings predikningar förändrades trakten runt Bielefeld, det område som kallas för Ravensberg, så gott som totalt. Denne Volkening kallades en kväll till en rik bonde. Han hade en stor bondgård och var en rättskaffens man och flitig dessutom. Men väckelsepredikningarna hatade han från djupet av sitt hjärta. Du förstår, han kunde inte köpa att han var en syndare. Han behövde ingen Frälsare som var korsfäst för hans skull. Han menade att han gjorde rätt mot alla och inte en fluga förnär. Så en kväll kallas alltså Volkening dit därför att bonden ligger för döden. Han vill ha nattvarden. Och Volkening beger sig dit. Volkening var en storvuxen man och man lade särskilt märke till hans lysande blå ögon. Han kommer alltså fram till bondens säng, ser länge

på honom under tystnad och säger så: "Hinrich, jag är rädd. Jag känner ångest för din skull. Så som det har varit hos dig tills nu är du inte alls på väg till himlen utan raka vägen till helvetet." Sagt och gjort, Volkening vänder sig om och går därifrån. Den rike bonden är fruktansvärt arg och vrålar: "Och han ska vara präst! Är det kristen kärlek?" Sedan faller natten på. Den rike bonden kan inte sova. Han plågas i sitt samvete av tankarna: "Så som det ser ut hos dig nu är du inte på väg till himlen utan till helvetet! Tänk om det är sant!" Och så börjar han bli medveten om en rad synder. Han har inte ärat Gud. Och vid olika tillfällen har han även lurat andra på ett slugt sätt. Under nätterna som följer tilltar hans ångest. Han blir allt mer orolig. Han ser med nya ögon hur mycket skuld han har i sitt liv och att han sannerligen inte är något Guds barn. Nu vill han verkligen av hela hjärtat vända om. Tre dagar senare skickar han sin fru återigen till Volkening: "Kvinna, hämta genast Volkening!" Det är sen kväll men Volkening kommer genast. Den mycket ångestladdade bonden säger: "Pastorn, jag tror att jag måste vända om!" "Ja", förklarar Volkening. "Med åldern kommer eftertanken. I nödens stund ropar du, men nödomvändelse är dödomvändelse. Det viktigaste saknas fortfarande." Vänder sig om och går. Nu är bonden vansinnigt arg. Visst hade ni alla varit hemskt arga på pastorn i detta läge? Visst hade det varit bättre för pastorn att i detta läge visa lite vänlighet mot bonden, eller hur? Det verkar ju som om bonden snart ska dö. Men Volkening var en man som levde sitt liv inför Gud och visste vad han gjorde. Tre dagar senare var bondens ångest outhärdlig. Han visste: "Jag ska dö! Och var har jag under min levnad visat kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, tro, saktmod, renhet?" Under hela sitt liv hade han föraktat den Frälsare som hade dött för honom. Han hade jagat bort den som stod framför honom i stor kärlek. Han ser nu hur han står vid helvetets rand och är helt förtvivlad. "Kvinna, hämta genast prästen!" Hon svarar: "Nej, det klarar jag inte. Det hjälper ju ändå inte!" "Snälla

kvinnan, hämta honom, jag är på väg till helvetet!" Då går hans fru och hämtar Volkening. När han kommer finner han en man som har förstått: "Bedra inte er själva, Gud lurar man inte: det människan sår ska hon också skörda" (Gal 6:7). Volkening drar fram en stol till sängen och frågar: "Du är på väg till helvetet, eller hur?" "Ja, jag är på väg till helvetet!" Då säger Volkening: "Hinrich, nu går vi tillsammans till Golgata. Även för dig dog Jesus!" Och nu berättar han på ett oerhört vänligt och kärleksfullt sätt om hur Jesus frälser syndare. Men för att det ska betyda något för oss måste vi även se att vi är syndare. Då måste vi lägga åt sidan: "Jag gör ingen fluga något förnär!" Då måste vi vara villiga att se sanningen i vitögat. Då kan Jesus frälsa oss! Nu inser bonden på en gång: "Jesus dog för mig på korset! Han har betalat för mina synder! Han kan ge mig den rättfärdighet som består inför Gud!" Och för första gången ber bonden på riktigt: "Gud, var nådig mot mig syndare! Jesus, rädda mig från att hamna i helvetet!" Volkening lämnar tyst platsen. Han lämnar en man som ropar på Jesus. Han känner sig glad och tröstad eftersom han vet vad som händer. I Bibeln står det: "Var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst" (Rom 10:13). När han kommer tillbaka nästa dag finner han en man som har frid med Gud. "Hur står det till, Hinrich?" Och Hinrich svarar: "Han har tagit emot mig – av nåd!" Ett under har skett.

Du ser hur en stolt bonde upplever sin pånyttfödelse. Lyssna noga nu: En gång kom en lärd man till Herren Jesus på natten och sa: "Herre Jesus, jag skulle vilja diskutera religiösa saker med dig." Herren Jesus svarade: "Här ska inte diskuteras. Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." "Vad säger du?" frågar Nikodemus. "Hur kan en människa bli född när hon är gammal? Hon kan väl inte komma in i moderlivet och födas en gång till?" (Joh 3:4). Men Jesus insisterar: "Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike." Detta är den privata sidan av livet som kristen, att en människa kommer

in genom den trånga porten till livet, att hon blir född på nytt genom Guds stora under.

Här handlar det inte om oväsentligheter eller teologiska banaliteter. Det handlar om din eviga frälsning. Tro mig, det kan hända att det inte finns någon Volkening vid din sida när du ska dö. Till pånyttfödelsen hör att jag äntligen ger Gud rätt att jag är en förlorad människa med ett syndigt hjärta. Till pånyttfödelsen hör längtan efter Jesus, världens ende Frälsare. Till pånyttfödelsen hör den uppriktiga bekännelsen inför honom: "Jag har syndat mot himlen och mot dig!" Till pånyttfödelsen hör tron att hans blod renar från all synd. Han betalar för mig och ger mig den enda rättfärdighet som gäller inför Gud. Till pånyttfödelsen hör att jag ger mig själv helt och fullt till Jesus. Och till pånyttfödelsen hör att den helige Ande säger till mig: "Jag har tagit emot dig!" Bibeln kallar det att bli förseglad. Utan pånyttfödelse kommer du inte in i Guds rike. Men när någon har blivit ett Guds barn, då vet han eller hon det. Kära vänner, om jag håller på att drunkna och någon drar upp mig ur vattnet, då vet jag ju när jag befinner mig på land och kan andas fritt, jag vet att jag har blivit räddad!

Du förstår, detta är den privata sidan av ett liv som kristen. Att man går över från döden till livet, det måste var och en uppleva personligen. Ja, det är verkligen ett under när jag ser tillbaka och tänker på hur jag blev en Jesu egendom. Jag levde långt bort från Gud i alla möjliga synder. Men då kom Jesus in i mitt liv. Och nu tillhör jag honom och min största drivkraft är att jag vill varna människor för risken att gå förlorad och kalla dem till Jesus. Jag ber dig innerligt, ge dig själv ingen ro eller rast innan du har blivit född på nytt och kan sjunga: "Tänk att jag tillhör Jesus, / han tillhör mig jag vet, / ej blott för vandrings tid så kort, / men uti evighet!"²⁵

Men pånyttfödelsen är inte slutet utan början på den privata sidan av att vara kristen.

Från och med min omvändelse visste jag att jag vill höra min Frälsares, min väns röst varje dag. Så då började jag läsa Bibeln. Nu för tiden tror folk att bara präster läser Bibeln. I mitt grannskap i Essen finns en park. Dit går jag så gärna varje morgon och läser min Bibel medans jag går fram och tillbaka. Människorna som bor i närheten ser mig. Och nyligen sa någon till mig: "Jag ser dig alltid när du läser ditt breviarium." Ett breviarium är en bönbok som de katolska prästerna läser från. Han kunde inte föreställa sig att inte bara präster utan även lekmän, ja var och en, kan läsa Bibeln!

När jag har pojkläger med mina grabbar i Essen, då samlas vi innan frukost till en stilla stund som varar i en kvart. Först sjunger vi en morgonsång tillsammans och läser dagens bibelord. Sedan ger jag dem en bibeltext och var och en sätter sig för sig själv till en stilla stund och läser bibeltexten. Och det gör dessa grabbar som har börjat leva med Jesus även när de är hemma, därför att de inte kan leva utan att höra den gode Herdens stämma och även tala med honom. Nu ber jag dig, blås liv i den privata sidan av ditt liv som kristen genom att börja läsa i Nya testamentet. En kvart på morgonen eller på kvällen!

Och när du stänger ditt Nya Testamente, knäpp då dina händer och säg: "Herre Jesus, nu måste jag tala med dig. Jag har så mycket att göra idag. Hjälp mig igenom. Bevara mig också så att jag inte faller tillbaka i mina älsklingsynder. Ge mig kärlek till andra. Fyll mig med din helige Ande!" Tala med Jesus! Han är dig nära. Han hör dig. Också detta hör till en kristens privata liv med Gud, att han talar med sin Herre.

Nyligen sa jag till en man som hade kommit till tro: "Du behöver en kvarts stillhet med Jesus varje dag!" Han menade: "Men pastor Busch, jag är ju ingen präst. Bara präster har tid för sådant. Jag har så fruktansvärt mycket att göra." Jag svarade honom: "Lyssna, min vän! Du hinner väl aldrig med allt du ska, eller hur?" "Nej, aldrig!" erkände han. "Du förstår, det beror på att du

inte tar dig en stilla kvart med Jesus. När du har vant dig vid att tala med Jesus varje morgon, läsa några verser i hans Ord och be över det som du läst, då kommer du att märka att du lekande lätt får tid till allt som du behöver göra. Ja, ju mer du har att göra, desto mer behöver du din stilla stund. Senare kommer du vilja att utöka till en halvtimme. Du har så mycket att samtala med din Frälsare om. Nu går allt bättre. Det upplever jag i mitt eget liv. Men ibland så händer följande: Jag kliver upp ur sängen och då ringer telefonen. Och vips har tidningen kommit. Och så ringer telefonen igen. Och så kommer någon på besök. Och hela långa dagen kämpar jag med irritation. Det funkar inte. Plötsligt märker jag: Jag har ju inte tagit mig tid att tala med Jesus! Och han har inte heller fått tala med mig! Så kan vi ju inte ha det!”

Förstår du vad jag vill säga? Den stilla stunden med Jesus hör till det kristna livets privata sida.

Till den helt privata sidan av ett liv som kristen hör även att man dagligen håller sitt ”kött”, det vill säga sin gamla natur, för korsfäst med Kristus. Jag har talat med så många människor under mitt livs gång. Och så gott som alla hade något att klaga på. Kvinnorna klagar på sina män. Männerna klagar på sina kvinnor. Föräldrarna klagar på sina barn. Barnen klagar på sina föräldrar. Prova själv det som jag nu vill säga: När jag pekar med pek fingret på en människa och säger: ”Det är hans fel att jag inte är lycklig”, då pekar samtidigt tre fingrar mot mig själv. Tro mig, om du börjar att dagligen ha en stilla kvart med Jesus, då visar Jesus att det är du själv som är orsak till att du är olycklig. Ditt äktenskap funkar inte därför att du inte lever inför Guds ögon. Är du kristen behöver du varje dag lära dig att spika fast din natur vid korset.

Låt mig tala i egen sak. Jag har just tillbringat åtta dagar tillsammans med 50 medarbetare från mitt arbete bland ungdomar här i Essen. Det var obeskrivligt härligt. Vi var så lyckliga tillsammans att jag inte kan beskriva det med ord. Det var en så rikt välsignad tid. Men även där uppstod det nu och då svårigheter

deltagarna emellan. Och när vi under avslutningsdagen firade nattvard tillsammans, då hände det plötsligt att någon sa till någon annan: "Du, förlåt mig det där!" Jag själv var tvungen att gå till tre olika personer och säga: "Du, förlåt mig att jag dök på dig så där." Då svarade någon: "Jamen du hade ju rätt!" "Men förlåt mig ändå", bad jag. Förstår du: Det är inte lätt för mig att ödmjuka mig inför en 20-åring. Men mitt samvete plågade mig tills jag hade gjort det.

När du tar dig tid till stillhet tillsammans med Jesus, då lär du dig även att varje dag korsfästa din gamla natur. Och då blir livet desto bättre. Det tillhör den helt privata sidan av att vara kristen. Och om detta inte alls finns i ditt liv, då undrar jag om du verkligen är en kristen.

Mina vänner, nyligen gav jag mina grabbar i ungdomsgruppen ett härligt bibelord: "Men för er som vördar mitt namn ska rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingar" (Mal 4:2). Och vet ni hur versen fortsätter? "Då ska ni komma ut och hoppa likt kalvar som släpps ur sitt bås." Så underbart uttryckt! Det är sällan jag träffar på kristna som i glädje över sin Frälsare "hoppa likt kalvar som släpps ur sitt bås". Hur kommer det sig att vi inte kan det? Kan det vara så att vi inte är kristna på riktigt? Jag tänker på min kära mamma. Hos henne kunde man se den där ohejdade glädjen i Herren. Och jag tänker på många andra som jag har lärt känna som är glädjefyllda kristna. Och när jag nu är gammal och blir allt äldre så vill jag uppleva denna glädje i Herren om och om igen. Men för att få uppleva den glädjen måste man bli en kristen på allvar och inte bara lite "kristlig".

Detta är alltså den ena sidan av livet som kristen och svar på frågan om kristenlivet är privat. Ja, kristenlivet är högst privat! Men nu kommer den andra sidan. En äkta, levande kristen har samtidigt en sida som är mycket offentlig, en sida som alla kan se.

2. Att vara kristen är en offentlig sak

Den offentliga sidan av att vara kristen är för det första att man ansluter sig till en kristen gemenskap. Vad jag säger här är mycket viktigt: Äkta kristna söker sig till andra kristna.

Varje söndag finns det gudstjänster. Varför går du inte dit? ”Jamen, jag lyssnar på radiogudstjänster!” kanske du säger. Det som jag nu säger handlar inte om människor som är sjuka och därigenom förhindrade att komma till en gudstjänst. De kan ha glädje av radiogudstjänster. Men du som är frisk, ditt kristenliv är förkrympt om du inte deltar i de kristnas gemenskap. Den är en del av livet som kristen.

Runt år 300 e. Kr. – det vill säga för mycket länge sedan – satt det en förträfflig man på den stora romerska kejsartronen: Diocletianus. Han hade varit slav, blivit frigiven och hade arbetat upp sig till en position där han var kejsare över hela det stora romerska riket. Vid den tiden hade kristendomen redan fått stor spridning. Kejsare Diocletianus visste mycket väl att hans föregångare hade förföljt de kristna. Men han sa: ”Inte är jag så dum att jag förföljer mina bästa undersåtar. De får tro vad de vill. Hos mig är var och en fri att välja sin religion.” Detta var en mycket ovanlig och rättskaffens hållning hos en kejsare. Annars är det ju för det mesta så att överhögheter gärna vill bestämma över sina undersåtars samveten. Kejsare Diocletianus hade en yngre medarbetare som hette Galerius. Han stod näst på tur att överta den kejsarliga tronen. Och denne Galerius sa en vacker dag till Diocletianus: ”Lyssna, ifall de kristna får överhanden blir det mycket kaotiskt. De talar nämligen ständigt om sin egen kung, Jesus. Vi måste stoppa dem!” ”Låt mig vara!” svarade Diocletianus. ”Under 250 års tid har mina föregångare försökt stoppa de kristna utan att lyckas. Jag tänker inte försöka mig på ett så omöjligt uppdrag.” Vilken klok man! Men Galerius gav sig inte utan återkom gång på gång: ”Jamen de kristna är ett tokigt släkte. De säger att de har den helige Ande medan andra inte har honom och att de

kommer att räddas i all evighet medan andra går förlorade. De är högfärdiga och övermodiga. Du måste göra något åt det!" Men Diocletianus avböjde gång på gång. Galerius gav sig inte utan plågade ständigt kejsaren med denna angelägenhet. Och till slut gav Diocletianus med sig och gav ut ett dekret: "Vem som vill har rätt att bli kristen. Men de kristna får inte hålla några sammankomster. Den som överträder detta förbud straffas med döden." Var och en som ville fick bli kristen men man fick inte ha några sammankomster. Då samlades de äldste i de kristna församlingarna och sa: "Vad ska vi göra? Bör vi inte ge efter? Var och en kan ju göra som han vill hemma hos sig. Det är ju tillåtet." Och nu är det väldigt intressant att dessa tidiga kristna som stod mitt uppe i förföljelse sa: "Att man samlas för att be, sjunga, predika, lyssna och ge av det man har, det hör till ett normalt kristenliv. Vi fortsätter som vanligt!" Så de fortsatte att samlas i sina församlingar. Galerius triumferade: "Ser du Diocletianus, de är statsfiender! De kan inte lyda!" Och så utbröt en helt förfärlig förföljelse. Många gav efter och sa: "Jamen, man kan ju vara kristen där hemma! Vi går inte till församlingen!" – och räddade därigenom livet. Men den kristna kyrkan sa: "De är avfallingar. Den som inte söker sig till den kristna gemenskapen är en avfalling."

Det skulle man behöva säga till dagens kristna. Det finns många liknande avfallingar i dagens kristenhet. Den tidens kristna gjorde rätt när de motsatte sig kejsarens dekret. I Bibeln står det klart och tydligt: "Och låt oss inte överge våra sammankomster, så som några brukar göra ..." (Hebr 10:25). Idag måste vi säga: "Så som nästan alla brukar göra." Och därför ber jag alla ibland oss som vill tillhöra Gud: Slut dig till dem som menar allvar med sitt kristenliv!

Det finns många tillfällen och möjligheter att hitta en församling. Det finns gudstjänster, det finns husgrupper, det finns ungdomsgrupper. Jag ber dig innerligt: Sök dig till en gemenskap! Vid ett tillfälle sa en fransman så här till mig: "Den ene

tycker om att äta sill, den andre gillar att gå i kyrkan.” Så är det naturligtvis inte. Det är mycket allvarligare: Den ene är på väg till helvetet och den andre söker sig till Guds barn. Och om du verkligen vill bli en Jesu efterföljare, gå då till en pastor eller präst och fråga: ”Var finns det en församling för mig? Var kan jag få höra mer om Jesus?” Gå dit där man verkligen talar om Jesus, Frälsaren! Ingen kan säga: ”Här finns inga kristna samlingar.” Överallt finns det människor som älskar Jesus. Kanske inte så många. Och de är kanske annorlunda människor. Men ditt liv som kristen är dött om du inte har gemenskap med andra kristna. De kristna sammankomsterna består av olika moment. Man sjunger, man lyssnar, man ber, man ger av det man har. Detta har de kristna gjort sen allra första början. Att detta finns visar att det finns liv från Gud.

Till ett liv som kristen hör alltså att man har gemenskap med andra kristna. I Bibeln står det till och med: ”Vi vet att vi har gått över från döden till livet, eftersom vi älskar bröderna” (1 Joh 3:14). Det måste ju betyda att om jag inte känner mig dragen till att vara med andra kristna, då är jag andligt död!

Jag kommer aldrig att glömma den underbara uppstarten i mitt första pastorat i Bielefeld i Westfalen, där jag tjänstgjorde som pastorsadjunkt. Det var inte många kyrkobesökare och vi samlades i en mindre kyrksal till våra gudstjänster. Men så ordnade Gud att jag en lördagseftermiddag fick tillfälle att hålla ett anförande för fritänkarna i det ”röda” Folkets Hus. Vi höll på till klockan ett på natten. Klockan ett kastade vaktmästaren ut oss på gatan. Det regnade. För första gången hade jag ungefär 100 män, fabriksarbetare i mitt område, samlade runt mig. Vi stod under en lyktstolpe. Männerna frågade och jag svarade. Vi talade länge om Jesus, hur han kom från den andra världen. Vi hade talat länge om hur olyckliga de var, att det inte var sant att de inte bar på en massa syndaskuld och att de när allt kom omkring faktiskt trodde att det fanns en evighet och att de en dag skulle

stå inför Guds domstol. Klockan två på natten sa jag att nu går jag hem, mina vänner. Imorgon klockan halv tio håller jag gudstjänst. Jag vet ju att ni så gärna skulle vilja komma, ifall ni inte var så rädda för vad de andra skulle tänka. Framför mig stod arbetare B, ungefär 35 år gammal och en riktig westfalare (en man från Westfalen, övers. anm.). "Skulle jag vara rädd för vad de andra tycker?" frågade han. "Aldrig i livet!" Jag svarade: "Människa, du vet ju hur det skulle braka loss på måndag på jobbet ifall du kom till kyrkan imorgon. Och det är du rädd för." "Inte är jag rädd, inte!" förklarade han ännu en gång. Jag svarade ännu en gång: "Människa, du skulle ju så gärna komma om inte ..." "Bra!" sa han. "Jag kommer imorgon – med psalmboken under armen." Och på söndagsmorgonen – alltså ett par timmar senare – tågade denne westfaliske man genom gatorna med psalmboken under armen och kom till gudstjänsten. Alla i kvarteret kände honom. På måndagsmorgonen kom han till mig och sa: "Du hade rätt. På fabriken var folk rejält uppretade över att jag hade gått till kyrkan och då insåg jag vilken terror vi utövar. Vi skriker om frihet men är likväl ömkansvärda slavar under vad andra tycker och säger. Jag sa dem många sanningens ord och kastade min "fritänkarbok" på golvet. Berätta nu mer om Jesus för mig!" Han var den förste som helhjärtat vände om till Gud.

Ni förstår, det började med att han tog steget över tröskeln till kyrkan och sällade sig till de andra "arma små kyrkobesökarna". Eftersom han stod fast var det fler som följde hans exempel. Hans omvändelse blev en murbräcka som förde med sig mycket nytt liv från Gud. Men för mig var det intressant att det första steget för dessa arbetare att komma till tro var att de vågade steget att komma till gudstjänsten, till de kristnas gemenskap.

För det andra består den offentliga sidan av ett liv som kristen av att man även med sin mun bekänner att man har tagit emot Kristus.

I Tyskland har vi den olyckliga situationen att folk tänker att eftersom jag betalar min kyrkoskatt så är det prästernas och pastorernas ansvar att sprida evangeliet. Det är inget som jag behöver bekymra mig om. Ibland önskar jag att hela det idiotiska kyrkoskattssystemet skulle försvinna så att alla de som tror på Jesus och är hans efterföljare fick inse att det inte bara är de kyrkanställdas, utan allas vår uppgift, att göra Jesu namn känt där vi står, på arbetet, i skolan eller hemma. Har du någonsin öppet bekänt att du tillhör Jesus? Då börjar folk spetsa öronen. Låt mig säga dig, så länge som vi inte har modet att bekänna vår Frälsare är vi inga äkta kristna. Lyssna noga till vad Jesus säger: "Den som bekänner mig inför människorna ska också jag bekänna inför min Far i himlen. Men den som förnekar mig inför människorna ska också jag förneka inför min Far i himlen" (Matt 10:32-33). Det kommer att bli helt förfärligt när människor som ser sig själva som kristna en dag står inför Guds domstol och säger: "Herre Jesus, även jag har trott på dig" och Jesus då säger till sin Far: "Jag känner henne/honom inte!" "Men Jesus, jag var ju ..." "Jag har aldrig känt dig! Din granne har aldrig fått höra att han är på väg till helvetet. Du varnade honom aldrig fastän du själv kände till vägen. Du har genomgående tigit, på alla de språk som du kan tala, att öppna din mun och bekänna din Frälsare." Då svarar du kanske: "Jamen jag var ju själv så svag i tron." Och då säger Jesus: "I så fall hade du kunnat bekänna din svaga tro, för även en svag tro har en stark Frälsare. För övrigt handlade det inte om att bekänna din tro utan att bekänna mig! Jag känner dig inte!" "Den som bekänner mig inför människorna ska också jag bekänna inför min Far i himlen. Men den som förnekar mig inför människorna ska också jag förneka inför min Far i himlen." Det säger Jesus och han ljuger inte.

Jag måste återigen berätta en historia. För ett par veckor sedan talade jag i en stad i Ruhrområdet. Det var min vän Gustav, en ung bilmekaniker, som hade arrangerat denna predikoturné.

Gustav är en glad och förtroendeingivande Jesus-älskare eftersom han lärt sig att frimodigt bekänna sin Frälsare. På måndagsmorgnarna i verkstan berättar alla vad de har haft för sig under helgen. Den ene säger: "Vi söp tills ölen rann ur ögonen på oss" och den andre berättar om sina äventyr med kvinnor. "Och du, Gustav, vad har du haft för dig?" frågar de. Han var fortfarande mekanikerlärling. "På söndagsmorgonen var jag på gudstjänst och på eftermiddagen var jag på ungdomsträffen hos pastor Busch." Då bryter det loss med spott och hån och den lille lärlingen står där så mol allena och utskrattad. Plötsligt grips han av helig vrede och tänker: "Varför får kristenheten berätta om allt otyg de har för sig men inte bekänna sin Frälsare?" Och i detta ögonblick bestämde han sig för att erövra sin verkstad för Jesus. Han började med de andra lärlingarna och sa till dem en och en: "Du är på väg till helvetet! Följ med mig till ungdomsgruppen istället! Där får du höra mer om Jesus." När han hade blivit färdig mekaniker och lämnade verkstaden var den helt förvandlad. Jag fick med egna ögon se hur varenda lärling kom till ungdomsgruppen. I verkstan vågade ingen längre dra ett smutsigt skämt. Om det kom en nyanställd som ville berätta oanständiga historier, då varnade man honom: "Människa, håll truten, Gustav kommer!" Alla hade respekt för honom. Idag har han en fantastisk anställning och leder en stor bilverkstad. Gud har välsignat honom med både andliga och materiella välsignelser.

Än en gång vill jag fråga: "Var är de kristna som har modet att öppna sin mun och bekänna vem som är deras Herre?" I samma mått som vi vågar bekänna utåt mognar och växer vi även andligen.

Är livet som kristen en privat angelägenhet? Nej! Vi är skyldiga den här världen att berätta om Jesus. Sluta med ditt bedrövliga tigande. Om du inte bekänner offentligt att Jesus är din Herre så känner du honom inte heller och han kommer på yttersta dagen säga: "Jag har aldrig känt dig."

När mina ungdomar, endast sexton, sjutton år gamla, under Tredje riket blev inkallade i stora skaror gav jag dem varsin liten Bibel och sa: "När du kommer till militärförläggningen, var då noga med att redan första kvällen lägga din Bibel på bordet. Öppna den och läs. Då blir det stor uppståndelse. Men redan dag nummer två har de andra vant sig. Om du inte gör det redan första dagen kommer du inte heller ha modet att göra det längre fram." Och mina unga grabbar tog det till hjärtat. Redan första dagen lade de Bibeln på bordet. "Vad är det du läser?" "Bibeln!" Det var alltid samma handgranat, för i tyska kristenheten får alla läsa vilken smuts som helst, så länge de inte läser Bibeln. Och så hände det min vän Päule – tyvärr stupade han – att när han nästa morgon öppnade sitt skåp så var hans Bibel borta. Han såg sig omkring. Någon satt och flinade. Nu flinade hela gänget. "Har ni stulit min Bibel?" frågar han. "Mmmm ..." "Var har ni lagt min Bibel?" "Vi har gett den till överbefälhavaren." Då vet Päule att nu väntar hårda tider.

Efter avslutad tjänst drar han sig undan för att få lite stillhet och ber: "Herre Jesus, jag är helt ensam här. Jag är bara sjutton år gammal. Jag ber dig, lämna mig inte i sticket! Hjälp mig att våga bekänna att jag tror på dig!" Sedan går han till överbefälhavaren och knackar på. "Kom in!" Överbefälhavaren sitter vid sitt skrivbord. På skrivbordet ligger Päules Bibel. "Vad vill du?" "Var snäll och ge mig min Bibel, herr överbefälhavare. Den är ju min egendom." "Aha!" Överbefälhavaren tar Bibeln och bläddrar i den: "Så, den är alltså din? Vet du inte att det är en mycket farlig bok?" "Jovisst vet jag det, herr överbefälhavare. Bibeln är till och med farlig när den ligger inlåst i klädskalet. Till och med då skapar den oro." Överbefälhavaren sträcker på ryggen och säger: "Sätt dig!" Och sedan tillstår han: "Även jag ville studera teologi en gång i tiden." "Har herr överbefälhavare avfallit från tron?" frågar Päule. Och sedan följer ett härligt samtal där en man som är runt 40 bekänner för en sjuttonåring: "I grund och botten är

jag en mycket olycklig man. Men jag ser ingen väg tillbaka. Jag skulle få ge upp alltför mycket.” Och pojken svarar: ”Stackars överbefälhavare! Men Jesus är värd mer än allt annat i världen.” Överbefälhavaren släpper iväg grabben med orden: ”Du är en lycklig människa!” ”Ja, det stämmer, herr överbefälhavare”, bekräftar Päule och går iväg med sin Bibel i handen. Och ingen på förläggningen säger därefter ett enda ord om hans bibelläsning.

Nu undrar jag, var finns de kristna som har modet att stå upp för sin tro?

Är livet som kristen en privat angelägenhet? Ja! Pånyttfödelsen och troslivet sker i hjärtats fördolda kammare. Är livet som kristen en privat angelägenhet? Nej! Kristna träffas och har gemenskap med varandra, på gudstjänster, i hemgrupper, i ungdomsgrupper, mansgrupper, kvinnogrupper. Kristna öppnar sin mun och bekänner sin Herre. Världen ska lägga märke till att Gud har tänt en eld i deras hjärtan därför att Jesus bor där!

NÄR GÅR VÄRLDEN UNDER?

För en tid sedan hade jag ett samtal med en man som arbetar inom industrin. Han knackade mig på axeln och sa: "Pastorn, det är ett fint arbete du gör när du försöker få ungdomarna att leva ett anständigt liv." Då svarade jag honom: "Om jag ska vara riktigt ärlig måste jag säga att jag inte känner att den typen av arbete lönar sig särskilt mycket. I Bibeln står det att människans hjärtas tankar är onda ända ifrån ungdomen. Och då tror jag inte att förmaningar hjälper särskilt mycket. Jag har helt andra målsättningar." "Jaså, vad då för målsättningar?" "Jag vill så gärna att dessa ungdomar blir Jesus egendom och för tid och evighet blir Guds barn!" förklarade jag. "Men pastorn, vad är det du säger? Vi måste ju stå med båda fötterna på jorden!" Det låter bra, eller hur? "Vi måste stå med båda fötterna på jorden!" Jag kunde inte låta bli att skratta högt och frågade: "Vilken jord vill du stå på, min käre direktör? Har du inte märkt att marken under dig vacklar sedan lång tid tillbaka?"

Jag tror inte att man behöver vara industridirektör för att märka hur osäker marken under oss blivit. Det är denna ångest som dagens människor bär på. Alla vill ha trygghet men alla märker att den inte finns någonstans. Den ene skaffar sig bankkonto i Schweiz, den andre bygger en bunker i Bolivia. Det måste väl ändå finnas trygghet någonstans i världen? Men vi känner alla att när allt kommer omkring så finns det ingen trygghet i denna världen. Tidens mest aktuella fråga är därför: "Hur ska det gå vidare med vår värld?" Ja, det är till och med ett tidstecken att vi om och om igen frågar: "När kommer världen att gå under?"

För ett antal år sedan skrev den berömde schweiziske diktaren Dürrenmatt skådespelet "Fysikerna – en komedi i två akter". Stycket slutar med att en av fysikerna ställer den mörka progno-

sen: Vi kommer inte att kunna förhindra att mänskligheten en dag faller atombomber och utrotar sig själv. Och så står det ordagrant: "Och någonstans i rymden kretsar sedan den radioaktiva jorden runt, runt helt utan mening." Man ser det formligen framför sig hur den utdöda, förstörda jorden helt meningslöst kretsar runt i universum. Det är värt att lägga märke till när en modern diktare skriver så brutalt om jordens undergång. Jag personligen tror dock inte på ett sådant händelseförlopp. Om jag skulle säga det till diktaren Dürrenmatt och han då skulle fråga mig: "Varför tror du inte det? Det är ju helt uppenbart att det kommer att bli så!" då skulle jag svara honom: "Därför att Bibeln berättar något helt annat. Herren Jesus sa: 'Detta människosläkte kommer inte att förgå innan allt det som jag säger ska ske har skett' (Matt 24:34-35) och det betyder att det inte blir så som ni, herr Dürrenmatt, säger, även om det ligger nära till hands att tro så."

Så vem ska vi egentligen sätta tilltro till när det gäller framtidsprognoser?

Det finns två förkastliga metoder för att försöka få klarhet om framtiden.

Den första metoden är den som Joseph Goebbels behärskade på ett storartat sätt. Den består i att vi helt enkelt visualiserar ett framtidsscenario. Jag kan fortfarande höra hur han säger: "Om fem år kommer de tyska städerna vara mer underbara än någonsin tidigare." Denna metod består alltså av att jag projicerar mina önskebilder på dimman som döljer framtiden för mig. Jehovas Vittnen har varit mästare på denna metod. 1925 hängde de upp plakat i alla gatuhörn med orden: "Milliontals nu levande människor kommer aldrig att dö." Dessa ord hade de från rörelsens ursprung då man kallade sig "Bibelforskare". Och efter det dog människor i större skaror än någonsin under världshistorien. Man hade helt enkelt tänkt ut något härligt inför framtiden, men det var en chimär. Senare ändrade de sitt namn från "Bibelfors-

kare” till Jehovas Vittnen. Och sedan dess har man fortsatt att måla upp sina framtidsvisioner.

Den andra förkastliga metoden är att man går till spåmän, astrologer och spiritistiska medium. Jag förstår mig inte på dessa fenomen och vill heller inget veta om spådomar, spiritism, tarotkort, horoskop och alla andra ockulta företeelser. Jag ska berätta varför. I min Bibel står det så här: ”Så säger Herren: ’Om någon vänder sig till andebesvärjare för att i trolös avfällighet hålla sig till dem, ska jag vända mitt ansikte mot honom och utrota honom ur hans folk’” (3 Mos 20:6). På ett flertal andra ställen varnar Gud för att vända sig till spådomar, teckentydare och stjärntydare och säger att de som gör så kommer att dra på sig svåra straff. Eftersom det är av allra största värde för mig att tillhöra Guds folk och bli räddad i all evighet aktar jag mig för att befatta mig med dessa mörka fenomen. Och om du har hållit på med sådana ting ber jag dig att söka dig stillhet och ropa till Herren Jesus och bekänna denna synd och be om förlåtelse! Jag har bestämt mig för att förlita mig på Guds Ord i Bibeln, som jag vet är ett helt sant och pålitligt ord, värt att lita på i alla lägen. Det finns alltså ett säkert och rätt sätt att ta reda på hur framtiden kommer att se ut. Bibeln är den bok som berättar för oss om vad som kommer att ske.

När andra världskriget kom till sin höjdpunkt belade SS mig med talförbud. Jag fick inte längre resa runt och predika eller hålla föredrag, förutom i Essen. Och även om jag varje kväll höll bibelstudier i olika källarskrubbar i denna stad som höll på att gå under av alla bombangrepp, så hade jag tid över. Denna tid använde jag till ett grundligt studium av Uppenbarelseboken, Bibelns sista bok. Då blev det klart för mig hur oerhört aktuell denna bok är. Jag bestämde mig för att ge vidare en del av det som jag hade lärt mig av detta studium. Och nu vill jag därför visa er vad Bibeln klart och tydligt säger när det gäller framtiden.

1. Jesus kommer tillbaka

Det säger Bibeln klart och tydligt. Allra mest centralt i alla kristnas framtidsförväntningar finns den stora händelse då denne föraktade Jesus Kristus kommer tillbaka i härlighet! När han for upp mot himlen stod hans lärjungar där och såg på hur han försvann in i den andra dimensionen. ”Ett moln tog bort honom”, läser vi. Och så plötsligt står två budbärare där hos lärjungarna och säger: ”Denne Jesus som togs upp från er till himlen, han ska komma tillbaka på samma sätt som ni såg honom stiga upp till himlen” (Apg 1:11). Jesus kommer tillbaka! En dag kommer Herren Jesus att från Guds dimension bryta in i härlighet i vår tredimensionella värld! Det är alla kristnas underbara hopp.

Jag var ganska främmande för detta budskap men en dag lys-te det upp i ett starkt sken. För ungefär 35 år sedan kom jag som ung pastor till ett av Essens gruvarbetarområden. Så stod jag där, en ung grabb, bara 27 år gammal, bland 12 000 gruvarbetare. Ingen var intresserad av vad jag hade att säga. Mitt i området fanns en stor tröstlös plats, omgiven av baracker. I ett hörn fanns ett litet hus. I detta lilla hus hade jag snart inrett en liten sal där jag kunde hålla bibelstudier. Det var så härligt när männen undan för undan började komma, några gruvarbetare, kommunister och ateister, som ville höra vad ”prännen” hade att säga. Det kom också några mammor med småbarn. Det märkliga var dock att denna lilla församling som bildades här rörde om i hela området. Att hålla bibelstudier utan att bli störda blev så småningom omöjligt. Vid något tillfälle kastade man sten genom fönstren. Då bommade vi igen dem med fönsterluckor. En annan gång kastade man sten på fönsterluckorna. Och nästa gång spelade man fotboll med konservburkar framför dörren som ledde till salen, så att det blev omöjligt att höra vad som sades. Ibland demonstrerades det med herdeflöjter framför vår lilla sal, medan man skrålade: ”Vi är inte rädda för något högre väsen, ingen Gud, ingen kejsare, ingen tribunal. Och frälsa oss, det kan

bara vi själva göra!” Samtidigt sjöng vi inne i salen: ”Min Gud är kärlek, är den som frälser”²⁶. Det var så det gick till på den tiden. En dag var värre än alla andra. Det kändes som om djävulen och helvetet brakade loss. Och plötsligt händer något sällsamt, en jättesmäll framför dörren och något tungt ramlar i marken. Jag tänker: ”Nu har de kastat en bomb!” Och sedan hör jag hur folket springer därifrån. Det känns som om hjärtat ska stanna i bröstet på oss. Därute har det blivit helt tyst. Jag sliter upp dörren och ser: Där ligger, till hälften i en vattenpöl, ett stort järnkrucifix. Jag känner igen det. Man hade rivit ner det från ett katolskt härbärke för hemlösa män som fanns i närheten av vår lokal och kastat det mot vår dörr: ”Här har ni er Kristus, ner i smutsen med honom!” Det var en mörk novemberkväll. Det regnade. Och där låg korset i vattenpussen. Jag står på denna tröstlösa plats med alla dess baracker och gruvanläggningar. Bakom mig står en liten församling som darrar och skakar av rädsla. Och där ligger bilden på vår korsfäste Frälsare i vattenpölen. Jag tänker: ”Gud har verkligen tusen skäl att ta sin hand från denna värld. Men han gör det inte! Han skickar istället sin Son! Och denne Son gör något oerhört stort: Han tar vår skuld på sig och tillåter att man hänger upp honom på ett kors. Istället för att falla ner framför denne Frälsare och tillbe honom tar mänskligheten hans bild och kastar den i vattenpussen. Människorna spottar i den hand som Gud sträcker ut mot dem!” Men ni ska veta att dessa människor fortfarande hatade Jesus medan vår tids människor inte ens hatar honom utan istället kastar honom i vattenpölen med sin likgiltighet. Jag kände en stark vrede stiga inom mig. Jag tänkte: ”Vad ska Gud göra nu? Nu måste väl åtminstone svavel och eld falla från himlen!” Men det föll ingen eld från himlen. Regnet forsade ner. Och krucifixet låg i vattenpölen. Jag hörde hur man hänskrattade på avstånd. De skrattade ut mig. Men plötsligt gick det upp för mig: ”Så kommer det inte att förbli, att Guds Son som har dött för världen låter sig föraktas på detta sätt. Han kommer att up-

penbara sin makt och härlighet. Det kommer något helt annat. Dagen kommer då den värld som har föraktat honom måste se att han var mänsklighetens enda chans och att han är kungars Kung och herrars Herre. Han kommer tillbaka i härlighet!" När jag så stod där, denna regniga kväll, mitt i min lilla församling, på denna tröstlösa plats med korset i regnpölen och beredde mig att gå tillbaka in i vår lilla sal, då fylldes jag för första gången av stor glädje över budskapet: Jesus kommer tillbaka! Jag ställde mig i talarstolen, slog upp Markus 16:26 och läste: "Då ska man se Människosonen komma bland molnen med stor makt och härlighet." Ända sedan dess blir jag glad varje gång jag tänker på att han kommer tillbaka.

Vet ni vad, när jag ser hur föraktad min Frälsare är, den Frälsare som räddar från evig död, som förlåter synder, som gör oss lyckliga, då gläder jag mig över den dag då föraktets mantel ramlar av honom och han kommer tillbaka i stor härlighet!

När jag för första gången kom in i det stora "Ungdomens Hus" i Essen såg jag bara en enda tavla på väggen. I den stora salen där hundratals ungdomar möts hängde en tavla på Jesus återkomst. Längst ner på tavlan ser man en stad, ovanför den ser man moln och i himlens moln ser man en vit häst. Och på den sitter han, Kungen, och håller upp sin genomstungna hand, den hand som spikades fast vid korset. Då sa jag till min föregångare, pastor Weigle: "Är det inte lite konstigt att du har hängt upp denna enda tavla i ett ungdomscentrum? Där skulle jag ha hängt upp något annat!" Då förklarade han: "Käre broder Busch, hela långa veckan är de här ungdomarna på kontoren, i skolorna, i fabriker, i gruvorna. När de bekänner Herren Jesus på dessa ställen får de bara utstå spott och hån. Och när de inte vill delta i de andras syndiga förehavanden blir de utskrattade och angripna. Då tappar de ofta modet. När de sitter här ska tavlan berätta för dem: 'Att Jesus segrar är en orubblig och evig sanning! / Ty allt har efter hans död lagts i hans händer. / När han hade kämpat färdigt

på korset, / svingade han sig upp till sin tron i himlen. / Ja, Jesus segrar.”²⁷ Han kommer tillbaka som kungars Kung!

Jag har verkligen fått uppleva hur härligt detta hopp är. Under Tredje riket blev jag fångslad och bortförd när jag hade talat om Jesus inför en stor samling människor. Jag satt i bilen bredvid SS-kommissarien. Runt oss stod hundratals människor. Kommissarien röt åt den SS-man som körde bilen: ”Människa, men kör då!” Jag, fången, satt där bak. Motorn startade. Och då hände det att i denna upprörda folkmassa en ung man ropade med hög röst från kyrktrappan: ”Att Jesus segrar är en orubblig och evig sanning! Ty allt har efter hans död lagts i hans händer. När han hade kämpat färdigt på korset, svingade han sig upp till sin tron i himlen. Ja, Jesus segrar.” Sedan försvann han i folkmassan. Till slut för bilen iväg. Då sa jag till SS-kommissarien: ”Ni arma människor! Jag står på segrarens sida!” Han sjönk ihop och mumlade: ”Jag brukade också vara med i KFUM.” ”Jaså,” säger jag. ”Och idag sätter du de kristna i fängelse? Arma människor, jag vill inte byta med dig!” Och så för vi till fängelset. Men inom mig lyste tanken på Jesus återkomst med stor klarhet. Ju mörkare tiden är, desto viktigare blir Jesus återkomst för oss.

Ni förstår, när Jesus kommer tillbaka i härlighet, då kommer han för tredje gången. Första gången var när han blev människa. Där låg han i krubban i Betlehem, ett litet barn, född av jungfru Maria. Det är för att Guds Son blev människa som vi firar jul, även om de flesta inte längre vet vad julen handlar om. Han föddes för att göra oss till Guds barn, för att bli vår bror.

När Jesus kommer för andra gången sker det genom hans Ande – nu, idag. Han säger: ”Se, jag står vid ditt hjärtas dörr och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag gå in till honom” (Upp 3:20). Vet du varför vi evangeliserar? Vi vill hjälpa Herren Jesus så att han kan komma till dig - nu. I Bibeln

---

* Då: ”Kristliga Föreningen av Unga Män”, nu: ”Kristliga Föreningen av Unga Människor”

står det: "Åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn" (Joh 1:12). Du måste öppna ditt hjärta!

Och när han kommer för tredje gången, då kommer han i härlighet till denna jord. Det är helt följdriktigt. Då har vi genomlevt alla regeringsformer som finns: konstitutionell monarki och absolut monarki, presidentregering och folkdemokrati, diktatur och vad det nu finns för övrigt. Och vi kommer att veta att ingen av dem duger. Då måste Jesus, min Kung, komma ner och visa att han är den som kan regera!

2. Vad ska hända en kort tid innan Jesus kommer tillbaka?

Bibeln säger att världshistorien löper på genom århundradena. Men sedan börjar nästan utan att man märker det en tid då världshistorien närmar sig sitt slut. Jag vill använda ett uttryck för denna tid som vi inte hittar i Bibeln. Vi kan kalla det för den yttersta tiden.

Bibeln säger att det kommer en tid då människorna över hela jorden står rädlösa, en tid då problemen växer människorna över huvudet. Under denna sista tid blir mänsklighetens rädlöshet och hjälplöshet synlig på ett särskilt sätt. Herren Jesus själv har gett oss fyra tecken på den sista tiden.

Han säger: Den sista tiden kännetecknas av politiskt kaos. Jesus uttryckte det så här: "Folk ska resa sig mot folk och rike mot rike, och det ska bli svält och jordbävningar på många platser" (Matt 24:7). Det har aldrig tidigare funnits en tid då så många högbetalda diplomater hållit så många kostsamma konferenser som nu. Och det har aldrig tidigare funnits en tid då folkens pengar använts till så mycken meningslös upprustning som nu. Hur mycket gott skulle man inte kunna använda dessa pengar till, möta boendekriser och hungersnöd. Istället säger man: "Vi måste upprusta. Även små stater måste ha kärnvapen!" Och detta

fastän folk aldrig tidigare har längtat så mycket efter fred som nu! Vi vill ha fred och frid. Ingen människa vill ha krig. Likväl rustar alla upp som dårar. Därigenom ser vi den sista tidens politiska kaos.

Nästa kännetecken som Jesus nämner är den ekonomiska rådlösheten. Jesus säger: "Det kommer att bli hungersnöd och dyra tider." Det växer tillräckligt på jorden för att alla människor ska kunna få äta sig mätta. Aldrig tidigare har vi haft så många välutbildade ekonomer. Likväl har det aldrig tidigare funnits en så komplicerad världsekonomi som idag. FN berättar för oss att mer än halva mänskligheten hungrar. Borde man inte i ett så civiliserat samhälle, där det finns mer än nog för alla, kunna åtgärda världens hungersnöd? Men vi lyckas inte och näringslivets rådlöshet tilltar!

Det tredje fenomenet som Jesus nämner, där problemen växer människorna över huvudet, är det religiösa kaoset. Jesus uttrycker det så här: "Man kommer att säga: Här är Messias eller: Där är han" (Matteus 24:3).

Nyligen stod en ung man framför mig och sa: "Men vad ska jag tro på? Här har du romerska katoliker, ryska ortodoxa, grekiska ortodoxa, reformerta, lutheraner, unitarianer, metodister, baptister, frälsningsarmén, pingstkyrkan, statskyrkan, Jehovas Vittnen, islam, buddism, hinduism och så vidare. Vad ska jag tro på?" Då skrattade jag och sa: "Min unge man, jag kan trösta dig med att det kommer att bli ännu värre. Det är vad Bibeln berättar för oss."

Detta är ett av den sista tidens kännetecken. Eftersom människorna inte längre tar Guds Ord som rättesnöre kan djävulen förvirra dem. Och Gud tillåter det. "Här är Messias eller: Där är han!" Det religiösa kaoset är fruktansvärt. Jag blir rädd när jag ser hur människorna i storstäderna springer från den ena märkliga religiösa upplevelsen till nästa. Och jag vill även sticka emellan med att inte heller någon evangelist kan frälsa dig. Om du inte

finner den ende Frälsaren, då finns i all evighet ingen hjälp för dig!

Det finns även ett fjärde kännetecken för den sista tiden: Det utspridda folket Israel samlas åter i Palestina. För mig är detta ett av den sista tidens kännetecken som nästan får mig att tappa andan, att staten Israel har återuppstått. Många menar att det är väl inte något tecken. Men när jag nyligen fick stanna till vid gränsen till Schweiz och framför mig ser en bil där registreringsnumret visar att den kom från Israel, då tänkte jag: "Bibliska löften som håller på att uppfyllas! Till och med registreringsskyltar visar att Gud uppfyller sina löften!"

Min pappa berättade för mig att man år 1899 erbjöd judarna Madagaskar som land. Men då svarade judarna: "Nej! Gud har lovat oss att vi ska få komma tillbaka till vårt fädernesland!" Världens reaktion på detta var: "Det kommer aldrig att ske!" Likväl har vi idag staten Israel!

Den sista tiden kännetecknas även av att människorna trots alla framsteg blir alltmer rädlösa och inte klarar av sina problem. Människans vanmakt blir allt tydligare. Hur länge denna sista tid varar vet jag inte. Bibeln ger oss inga årtal. Men den förmanar oss: "Var vaksamma!" Paulus säger till sina syskon i tron: "Men ni, bröder, lever inte i mörker så att den dagen kan överraska er som en tjuv. Ni är alla ljusets barn och dagens barn. Vi tillhör inte natten eller mörkret" (1 Tess 5:4,5).

Men innan Jesus kommer tillbaka, när kaoset och rädlösheten nått sin höjdpunkt, då kommer först Antikrist. Det är detta tidsavsnitt som jag vill kalla för den yttersta tiden. Vi upplever ju denna rädlöshet redan nu. Och denna rädlöshet, detta kaos ropar efter en stark människa redan nu. Världen ropar ju efter en stark människa som kan skapa ordning. Och när rädlösheten står på sin topp då kommer den där store, starke mannen som kallar sig för världsfrälsare. Han är inte Kristus utan Kristi motståndare, motsatsen till allt vad Kristus är, Antikrist.

Bibeln säger att det då dyker upp en diktator som tar över hela världens regeringsmakt. Han lyckas förena hela världen under sig. Detta blir världens sista försök att i egen kraft rädda världen, med egen politik och ekonomiskt herravälde. Bibeln skildrar med sin bibliska språkdräkt denna sista stora diktatur på ett helt fascinerande sätt. Vi behöver verkligen den helige Andes ljus för att kunna förstå vad som menas. Jag ska berätta hur Bibeln beskriver denne siste tyrann, Antikrist. Johannes säger i sin profetia: "Och jag såg ett vilddjur komma upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och tio kronor på sina horn, och hädiska namn på sina huvuden" (Upp 13:1). Hur ska vi kunna förstå denna märkliga bild?

Havet är en bild på jordens alla länder. Den som har varit vid havet vet hur oroligt det är, att det liksom nästan aldrig kommer till ro. På samma sätt är jordens alla folk oroliga. Det brusar ständigt. Den siste världsfrälsaren stiger fram ur folkhavet. Alla de senaste decenniernas stora politiker har redan försökt agera frälsare. De kom från det stora folkhavet: den lille korsikanen Napoleon, andra världskrigets lilla underbefäl Adolf Hitler, eller skomakaren Stalin. Och folket säger: "Å, han är en av oss!" Min Frälsare Jesus Kristus kommer inte från folkhavet utan från Guds värld. Han är den levande Gudens Son!

Antikrist kallas för ett odjur. Vad ska det betyda? Om människan står det i Bibeln: "Gud skapade människan till sin avbild." Ju mer människan är vänd mot Gud, desto mänskligare blir hon. Ju mer hon vänder Gud ryggen, desto mer djurisk blir hon. Kristendomens stora fiende, Nietzsche, säger: "Den ädlaste människan är den blonde besten." Han hade förstått det. Antikrist kommer att vara en människa som har av sagt sig Gud och allt vad som har med honom att göra. Han har helt vänt Gud ryggen och är därför djuret, besten utan hjärta. Han är ett djur med "många huvuden". Vad betyder det? Han är inte dum. Människorna kommer att säga: "Va klok han är!" Han har en mun som ett lejongap.

Han kommer att fylla världen med propaganda. Vi har just en sådan tid bakom oss då vi hörde ett lejongap ryta ur alla högtalare. Jag kan föreställa mig hur det blir när Antikrist kommer. Hur han kastar omkull alla motargument med sin vettlösa propaganda. Och allt kommer att lyckas för honom, han som är människans sista försök att frälsa världen utan den sanne Frälsaren, Jesus Kristus. Det blir en frälsning utan omvändelse, utan bot och bättring. Och alla frågor verkar få sin lösning. Alla får sina livsmedelskuponger. Då tycks även alla religiösa problem få sin lösning. ”Jag är världens frälsare”, säger Antikrist, ”tillbe mig!”

Det är fruktansvärt att se hur vår värld närmar sig denna ändens tid. Och då kommer alla människor att falla för Antikrist. Endast de kristna kommer att säga: ”Vi tillber inte dig!” Alla måste ha hans tecken på sin panna. Men de kristna kommer att säga: ”Nej! Vi har en Frälsare och det är Jesus!” Och så bryter det ut stor förföljelse. Bibeln säger: ”Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja förutom den som har märket, vildjurets namn eller dess namns tal” (Upp 3:17). För ett par sekler sedan skrev en bibelutläggare som hette Auberlen – han var från Schwäbiska alperna – följande: ”Hur detta blir förstår vi inte nu. Men de som lever när tiden är inne kommer att förstå det.” Och vi som lever nu har börjat förstå. Det finns totalitära stater. Vi vet vad det betyder: En sådan människa får inga tillstånd, inte rätt att köpa bröd, inget arbete. En sådan människa är hemlös och rättslös. Detta händer ju redan nu på många ställen.

När jag läste detta blev jag omskakad och tänkte: ”Och så finns det människor som tror att Bibeln är förlegad. Det är inte Bibeln som är förlegad utan våra världsåskådningar. Bibeln för oss in i framtiden.”

Antikrist kommer att godkänna allt utom att man bekänner sig till den ende verkliga Frälsaren, Herren Jesus Kristus. Och därför

kommer det att bryta ut stor förföljelse mot alla som bekänner Kristus som Frälsare och Herre.

Denna tid kan bryta loss över oss imorgon. Då kan vi inte längre finna Jesus. Då finns inte längre några gudstjänster. Då smälter man ner kyrkklockorna och gör dem till minnesmonument för Antikrist. Då förvandlar man kyrkorna till museer där man ställer ut fotografier från Antikrists ungdomstid. Då kommer människorna att ropa efter tröst. Men eftersom de har förkastat den ende tröstaren, Jesus, finns det inte längre någon tröstare. Då är människan helt övergiven. Men de kristna har även i denna fruktansvärda tid en tröstare och kan fortfarande skatta sig lyckliga.

Det rör mig djupt när jag läser: "Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen" (Lukas 21:26). Samtidigt säger Uppenbarelseboken att Antikrist ska fylla världen med mässingsmusik och flaggor. Jag funderade över hur det kan gå ihop. Å ena sidan skräck som får dig att tappa andan och å andra sidan framgång och jubel. Men eftersom jag har upplevt år 1933 vet jag att världen kan vara fylld av musik och firande samtidigt som man väntar med skräck på det som ska komma. Men när Antikrist befinner sig på toppen av sin makt, när han triumferar och menar att Jesus har spelat ut sin roll, då griper Gud in: Jesus kommer tillbaka i härlighet! Och sedan hör vi inte mycket mer om Antikrist. Jesus kastar ut honom genom sin blotta andedräkt!

Ju mörkare tiderna blir, ju mer dessa otäcka tidstecken med människors rådlöshet och Antikrists rike visar och utkristalliserar sig, desto mer lyfter de människor som läser Bibeln sina huvuden. De väntar på Jesus återkomst!

3. Vad som sker efter Jesu återkomst

Här visar oss Bibeln ytterligare några stora händelser på tidslinjen. För det första säger Bibeln att Jesus kommer att regera som Kung i denna världen i tusen år. Det kan hända att även detta är

bildspråk och betyder att Jesus ska regera under lång tid. Jag ser hur följdriktigt allt detta är: Först avslöjas den mänskliga rådlösheten. Därpå följer människans sista försök att frälsa världen på egen hand. Och sedan måste min Kung regera! Och vad han kan regera! Gå på besök i hus där Jesus regerar. Ja, det finns redan hus och hem där Jesus regerar. Så fort du kommer in märker du: "Här finns en annan atmosfär!"

Jag känner ett ungt par där mannen en dag satt framför mig och sa: "Jag vill kapitulera inför Gud. Tills nu har jag varit en gudsförnekare. Jag har talat mot honom offentligt. Jag klarar inte mer." Och sedan bekände han att hans unga äktenskap hade gått sönder. Han förklarade: "Jag ville visa världen att man kan ha ett lyckligt äktenskap utan Gud." Och nu hade allt gått snett. De hade till och med slagit varandra inför sitt döda barn. Nu bekände han: "Gud är mot oss. Jag visar vit flagg." Jag var ansvarig för begravningsgudstjänsten. Det var en omskakande stund. Här stod kistan med barnet. På ena sidan mannen med sina släktingar och vänner och på andra sidan den sammanbitna unga vackra kvinnan med de sina. Och mellan dem – det döda barnet. Ett år senare kom även kvinnan till tro på Herren Jesus. Jag glömmmer inte vad hon skrev till mig en påskdagsmorgon: "Han har nu uppstått även i mitt hjärta!" Och sedan gifte de om sig med varandra. Och nu började de om från början ännu en gång. De var mycket självständiga och kloka människor. Men nu blev det underbart. Han beskrev det så här för mig: "Hos oss gick allt fel." "Varför gör det inte det längre?" frågade jag. Då svarade han och hans ansikte strålade när han sa: "Därför att nu regerar Jesus hos oss! Nu säger inte längre, varken min fru eller jag: 'Det är jag som bestämmer'. Istället frågar vi nu: 'Vad vill Jesus?' Och då blir det bra!" Och då blev det så stort för mig: Om det redan här blir så underbart, så gott och så härligt när Jesus regerar i ett hem, hur mycket underbarare kommer det då inte att bli när han är Kung

över hela världen! Det tusenåriga riket kommer att bli obeskrivligt härligt därför att Jesus då är Kung!

Efter dessa tusen år kommer världens alla lyckliga människor att ställas på prov ännu en gång. Då visar det sig om deras hjärtan verkligen är förvandlade. Då kommer djävulen att släppas lös och det blir uppenbart att mångas hjärtan inte har låtit sig förvandlas utan har förblivit desamma som förr. Bibeln antyder endast att det kommer ske ett sista uppror mot Gud. Och sedan kommer världens slut. Solsystemen kommer att spricka sönder. Himmel och jord kommer att förgå. I Uppenbarelseboken 20:11 läser vi: "Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda dömdes efter sina gärningar, efter det som stod skrivet i böckerna. Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar. Och döden och helvetet kastades i eldsjön. Detta, det vill säga eldsjön, är den andra döden. Och om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön."

Någon frågade mig en gång: "Men var står då den där tronen om allt har förgjorts?" Då svarade jag: "Det behöver du inte bekymra dig om. Ditt bekymmer bör vara hur du ska bestå inför denna tron!" Man kan gå förlorad. Jag önskar att denna förskräckliga sanning inte fanns med i Bibeln. Men det finns denna fruktansvärda risk i vårt liv, att vi går evigt förlorade.

Nu måste jag återigen berätta en historia. I ett skotskt slott hade en grupp människor samlats. Man började tala om kristendomen. Man satt runt kaminen där en öppen eld brann. Och så säger en elegant herre till husets ägarinna: "Jag förstår genom det ni säger att ni är en kristen. Tror ni verkligen på det som står i Bibeln?" "Ja!" "Att de döda ska uppstå igen?" "Ja!" "Och att vi alla ska komma inför Guds domstol?" "Ja!" "Och att alla som

inte står i livets bok kommer till helvetet?" "Ja, det tror jag!" Då går nämnde herre tvärs igenom rummet. I hörnet hänger en bur med en kanariefågel. Han släpper ut kanariefågeln ur buren och visar att han tänker kasta den i elden. Damen tar ett hårt grepp om hans arm och säger: "Vad gör ni? Stackars fågel!" Då skrattar mannen. "Lyssna noga, ni tycker synd om detta arma djur. Och er så kallade kärleksfulle Gud kastar miljontals människor i helvetet. Vilken märkvärdig föreställning om kärlek!" Det blir helt tyst ett ögonblick och sedan säger damen: "Ni har fel! Gud kastar ingen i helvetet. Dit springer vi själva, helt frivilligt. Gud vill att alla människor ska bli frälsta!"

Världshistorien igenom visar Gud oss en omskakande bild. Vi ser Guds domstol, den stora vita tronen. "Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen" (Upp 20:12).

Å, vad mänskligheten stormar mot sanningen i detta budskap. "Det kan inte vara sant!" Vid ett tillfälle frågade man en av mina unga vänner i fabriken där han arbetar: "Tror du på den yttersta dagen?" "Ja, det gör jag!" Då hånade man honom: "Tänk på hur många människor som lever och på hur många som redan har levt. Och så föreställ dig att var och en ska dömas. Fattar du hur lång tid det kommer att ta!" Då svarade den unge mannen: "När vi väl är där har vi ju oändligt med tid. Vi har inget annat att företa oss."

Ja, även då har Gud tid för oss. Här visar oss Gud för sista gången att han tar oss på allvar, genom att han dömer var och en personligen. Gud visade oss att han tar oss på allvar när han lät sin Son dö för oss. Och om du inte tar ditt liv på allvar utan kastar bort det i sus och dus så tar Gud även där dig på allvar. Det kommer att uppenbaras på den yttersta dagen.

Bibelns framtidshistoria slutar så här: "Och jag såg en ny himmel och en ny jord" (Upp 21:1). Och nu skildrar Bibeln denna nya värld med ofattbart härliga färger, som så klart visar att Gud har nått sitt mål. Och de som har sina namn skrivna i livets bok

befolkar denna nya jord och kommer att bli Guds Son lika. En värld utan polis, utan fängelse, utan dom, utan djävul, utan krig, utan smärta, utan synd, utan död! Du måste läsa dessa underbara kapitel på egen hand, Uppenbarelseboken 21 och 22. Vi får bilder som är mer underbara än vi kan fatta, eftersom vi bara känner till en värld där synd och död och lidande råder. Jag vill vara med i denna nya värld. Vill inte du det också?

4. Antingen – eller!

Nu vill jag dra ett sista streck under det hela. Ni förstår, ju längre jag studerar vad Bibeln säger om ändens tid, desto mer grips jag av att det bara finns två sorters människor på jorden, de som är räddade och de som går förlorade. Och när du säger: "Det finns väl knappt någon som bryr sig om Jesus i den här världen!", då kan jag bara svara: "Det kan finnas oräkneliga som går förlorade!" När våra förfäder tänkte på Guds rike bad de: "Många kommer inte in, låt mig tillhöra de få som gör det!" När allt kommer till kritan finns det bara räddade eller förlorade. Låt mig säga en sak till.

Först ett ord till dem som riskerar att gå förlorade. Min vän Paul Humburg berättade vid ett tillfälle: "Jag drömde en natt att jag befann mig inför Guds domstol. Då hörde jag hur Jesus visade bort de förlorade: 'Gå bort från mig, ni förbannade!' Och jag såg hur de smög sig bort, med böjd rygg, förskräckta, förtvivlade. Då märkte jag hur en av dem frågade en annan: 'Såg du vad jag såg?' 'Ja,' svarade han, 'handen som visade bort oss var genomstungen! Den blev genomborrad på korset för vår skull, men vi struntade i det. Och nu är vi med rätta förlorade människor!'"

Lyssna, även för dig dog han! Det spelar ingen roll vad du tror eller om du är gudlös. Du ska veta att Jesus dog för din skull. Vänd dig därför nu till denne Frälsare och Herre! Och om du säger: "Jag är så syndig!", då kan jag bara svara: "Men det är ju just syndare han söker efter! Det finns ju inga andra människor!" Och

när någon säger att han minsann är en god människa, då ljuger han som en borstbindare. Det är dessa som är allra mest förlorade, de som menar att de inte behöver någon Frälsare. De är så förlorade att de inte ens märker hur förlorade de är!

Och nu ett ord till dem som hör till de räddades skara. I Bibelns skildring om den tillkommande världen läser vi att det nya Jerusalem har tolv gigantiska ädelstenar som grundstenar. Och på dessa ädelstenar står namnen på de tolv apostlarna, de som först gick ut med evangelium. Jag har försökt tänka mig in i detta. På stenarna står det Petrus, Johannes och Jakob och på en av dessa stenar står även namnet Matteus. Känner ni till Matteus bakgrund? Han var en riktig svartabörshaj, en fifflare och skojarare. När han en dag sitter med sina smutsiga affärsförehavanden kommer Jesus förbi och kallar honom att bli sin efterföljare. Då låter Levi, som han hette tidigare, allt stå och falla och följer med Jesus. Han får uppleva hur Frälsaren dör för hans skull. Han får vara med om hans uppståndelse. Han får se hur Jesus far tillbaka in i den osynliga världen. Han får vara med och ta emot Guds helige Ande på den första pingstdagen.

Senare säger hans vänner: "Du har ju upplevt så mycket med Jesus. Snälla, skriv ner det!" Och då gjorde han det. Och så kom Matteusevangeliet till, den första boken i Nya testamentet, en bok som har fört miljontals människor till tro på Jesus. Hans nya namn, Matteus, står i den nya världen på en prominent plats, denne smutsige karls namn, namnet på den man som Jesus frälste. Så stark är Jesu Kristi nåd! Så mäktig är han till att frälsa och förvandla!

Denna nåd vill nu påbörja sitt verk i ditt liv. Stå inte emot Guds Ande! Det handlar om din räddning – för tid och evighet!

VAD FÅR MAN UT AV ETT LIV MED GUD?*

Vårt ämne är: "Vad får man ut av ett liv med Gud?" Vi kan också fråga: "Lönar det sig att vara kristen?" Först vill jag svara med ett bibelord. I Efesierbrevet 1:3 heter det: "Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far, som i Kristus har välsignat oss med all andlig välsignelse i himlen!" Detta ord vittnar på ett underbart sätt om den rika välsignelse som kristna har i Jesus. Men innan jag kommer in på detta, och därmed på själva ämnet, måste jag klara ut några förutsättningar. För det första vill jag säga:

1. Ett liv med Gud är ingen illusion!

Ett liv med Gud är verkligen ingen inbillning, ingen illusion! Det vill jag göra klart för dig.

Som präst i en storstad träffar man många intressanta människor. Nyligen mötte jag en ung man och sa till honom: "Vad skulle det inte kunna bli av dig om ditt liv tillhörde Gud!" "Å, pastor Busch", säger han, "håll dig nu på mattan!" Han ville säga: "Stå med båda benen på jorden! Det finns ju ingen Gud!" Jag säger: "Det var sannerligen en nyhet!" Då säger han: "Men lyssna då! Du vet väl att människorna förr i tiden kände sig mycket hjälplösa inför naturkrafterna, och då föreställde de sig dem som mäktiga krafter som kunde hjälpa eller stjälpa dem. Somliga kallade dem för Allah, andra för Gud, andra för Jehova, andra för Buddha, andra ... och allt vad det nu var. Men efter hand har det visat sig att allt detta bara var inbillning och att himlen är tom!" Så höll han ett vackert föredrag för mig, den unge mannen. När han var färdig svarade jag honom: "Å, min vän, du känner ju inte Jesus!" "Jesus?" frågar han. "Jesus – han är

* Detta är Pastor Buschs sista predikan. Han höll den i Sassnitz på Rügen den 19 juni 1966. På hemvägen efter denna mötesserie, den 20 juni, kallade Gud hem honom.

ju också en av de många religionsstiftarna.” ”Inte alls! Där har du en kortslutning!” förklarar jag för honom. ”Det är ett förskräckligt tryckfel, min vän! Jag ska säga dig vem Jesus är. Det var inte förrän jag lärde känna Jesus som jag över huvud taget fick veta att Gud lever! Utan Jesus skulle vi inte veta något om Gud!” Och sedan klargjorde jag för den unge mannen vem Jesus är.

Vem är Jesus? För att även du ska ha lättare att förstå vem Jesus är ska jag berätta något för dig.

I mitt långa liv har jag fått vara med om mycket. Jag har ofta suttit i fängelse, inte därför att jag hade stulit silverskedar utan för min tros skull. I Tredje riket älskade nazisterna inte sådana ungdomspastorer som Wilhelm Busch, och så spärrade de in mig i hemska fängelser. En häktningstid tillbringade jag i ett särskilt avskryvligt fängelse. Hela byggnaden var av betong och väggarna var så tunna att man hörde, om någon undertill hostade eller om någon på tredje våningen föll ur sängen. Jag satt i ett smalt hål när jag hörde att en ny fånge låstes in i cellen bredvid, också han gripen av hemliga polisen. Mannen måste ha varit hemskt förtvivlad. Genom de tunna väggarna hörde jag honom gråta om nätterna. Jag hörde hur han låg och kastade sig på sin brits. Ofta hörde jag hans undertryckta snyftningar. Det är obehagligt när man hör någon gråta. På dagarna fick vi inte ligga på britsarna. Då märkte jag hur han gick av och an, två och ett halvt steg fram, två och ett halvt steg tillbaka – som ett djur i en bur rörde han sig fram och tillbaka i sin trånga cell. Många gånger hörde jag hur han stönade medan jag själv upplevde Guds frid i min cell. Jesus hade kommit in i min cell, förstår du. Och när jag hörde hur mannen bredvid var så full av förtvivlan, då tänkte jag: ”Jag måste till honom! Jag måste tala med honom! Det är ju själavårdare jag är!” Då ringde jag på vakten. Han kom. Jag sa: ”Lyssna! I cellen bredvid finns en man som är förtvivlad, han håller på att dö i sin förtvivlan. Jag är präst, låt mig gå in till honom! Jag vill tala lite med honom!” Då svarade han: ”Jag ska fråga.” Efter en timme

kom han tillbaka: "Det är inte tillåtet! Avslaget!" Så fick jag alltså aldrig träffa mannen bredvid. Och han var bara en handsbredd från mig. Jag vet inte hur han såg ut, om han var ung eller gammal. Jag upplevde bara hans hemska förtvivlan. Kan du föreställa dig det? Och många gånger stod jag framför väggen och tänkte: "Om jag bara hade kunnat riva ner den här väggen och komma över till mannen!" Men jag kunde inte slå in den där väggen, även om jag hade hamrat på den aldrig så mycket.

Och hör nu nog på! I en sådan situation som jag var i då är den levande Guden, himlens och jordens skapare. Vi är inneslutna i den synliga, tredimensionella världen. Gud är oss mycket nära. Bibeln säger: "Du omsluter mig på alla sidor" (Ps 139:5). Gud är en handsbredd från oss. Mellan honom och oss finns muren från en annan dimension. Och så tränger denna världens hela jämmer fram till Guds öra. Han hör de förbittrades förbannelser, de ensammas gråt, den smärta de människor bär som står vid en öppen grav, suckarna hos dem som lider under orättvisor. Allt detta tränger fram till Guds hjärta precis som förtvivlan hos mannen i cellen bredvid mig trängde fram till mig. Och nu ska du tänka så: Gud förmådde göra det som jag inte kunde. Gud bröt en dag ner den mur som fanns mellan honom och oss och kom in i vår synliga värld – i sin Son Jesus! I Jesus, Guds Son, kom Gud till oss, in i all denna världens smuts och jämmer! Och sedan jag lärde känna Jesus vet jag att Gud lever. Jag brukar säga: Sedan Jesus har kommit är gudsförnekelse bara okunnighet.

Nu måste jag berätta mer om denne Jesus. I mina predikningar skulle jag helst bara vilja berätta om Jesus, men då skulle kvällarna inte räcka till för detta stora och härliga ämne. Alltså, Jesus föddes i Betlehem, växte upp och blev man. I hans yttre kunde man inte se den gudomliga härligheten och likväl drogs människorna till honom. De märkte att Guds kärlek och nåd kommer till oss i honom.

Landet Kanaan där Jesus levde som medlem av Israels folk var besatt av utländska trupper, av romarna. I staden Kapernaum var ortskommendanten en romersk kapten. Romarna trodde i allmänhet på många gudar men när det väl kom till kritan inte på någon alls. Och i den romerske kaptenens hus i Kapernaum blir någon som han har kär, en av hans tjänare, dödssjuk. Han hade hämtat läkare, men ingen kunde hjälpa honom. Det står klart för honom: "Han kommer att dö!" Och då slår tanken honom: "Jag har hört mycket om denne Jesus. Tänk om han kan hjälpa! Jag ska söka upp honom!" Så beger sig denne hedning till Jesus, en hedning som saknar tro, och ber honom: "Herre Jesus, min tjänare är sjuk. Kan du inte göra honom frisk?" "Jo", säger Jesus, "jag ska följa med dig!" Sedan säger kaptenen: "Herre, du behöver inte följa med mig. När jag ger en order blir den genast utförd. Du behöver bara säga ett ord så blir min tjänare frisk." Med andra ord säger denne hedniska romerske kapten: "Du kan göra det omöjliga möjligt! Du är själv Gud!" Då vänder sig Jesus om och säger: "Så stor tro har jag inte funnit hos någon i Israel." Det vill säga: "En sådan tro som hos denne ateist har jag inte funnit i hela kyrkan." Denne hedniska kapten förstod att Gud har kommit till oss i Jesus (Matt 8:1-10)!

Du måste få veta vad som berättas om Jesus! Jag ber dig, ja, jag bönfaller dig: skaffa dig ett Nya testamente. Läs Johannesevangeliet, sedan de andra evangelierna och så vidare. Det är underbara berättelser om Jesus. Jag känner inte till någon illustrerad veckotidning som skulle kunna komma med så underbara skildringar som Nya testamentet.

Men Jesus, Guds Son, hade inte kommit i världen bara för att göra en tjänare frisk, för att dokumentera och uppenbara att Gud existerar. Han ville mer. Han har kommit för att människor skulle få frid med Gud!

Mellan oss och Gud står inte bara den andra dimensionens mur. Mellan Gud och dig, mellan Gud och mig reser sig ytter-

ligare en mur. Och det är vår skulds mur! Har du ljugit någon gång? Ja? Därmed har du lagt upp en sten mellan Gud och dig! Har du levt utan Gud, en dag utan bön? Ja? En sten till! Orenhet, äktenskapsbrott, stöld, och alla andra synder som vi kallar för småsaker, ja, alla överträdelser av Guds bud: varje synd lägger en sten på muren mellan oss och Gud! Vi har alla hjälpts åt att bygga på den mur som skiljer människorna från Gud. Men Gud är en helig Gud! Du förstår, när jag säger "Gud", då dyker oundvikligen frågan om min synd och skuld upp. Denna fråga måste få sin lösning. Gud tar varje synd på största allvar! Jag känner folk som menar: "Va' glad Gud måste vara över att jag fortfarande tror på honom!" Du store tid! Det räcker ju inte! Djävulen "tror också på Gud"! Han är inte alls någon ateist. Han vet mycket väl att Gud lever. Men han har inte frid med Gud! Frid med Gud får jag inte förrän min synds och skulds mur som står mellan Gud och mig har rivits ner. Och för att göra det kom Jesus! Han rev ner den mur som vår skuld skapat. Därför lät han sig spikas fast på korset! Han visste att någon måste ta på sig den helige Gudens dom över synderna – antingen människorna eller han. Wilhelm Busch eller Jesus, förstår du! Och så tog han, den levande Gudens oskyldige Son, Jesus Kristus, på sig min dom! Och även din dom!

Nu skulle jag vilja måla Herren Jesus på korset för dina ögon. Det är för mig den käraste tavlan i världen. Där hänger han genom vilken Gud har brutit ner väggen och kommit in i världens jämmer. Där hänger han om vilken Bibeln säger: "Du kastade alla mina synder bakom din rygg" (Jes 38:17). Där hänger han som bär stenarna från hela vår skuld – vår synds stenar! – på sina axlar. Där hänger han som gör det som ingen av oss kan göra: han river ner vår synds stenmur! Du måste själv läsa om det i Bibeln. Där på korset blir det ett faktum: "Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid" (Jes 53:5).

Låt mig förklara det på ett annat sätt. Jag har en god vän i Schweiz som jag har gjort underbara resor tillsammans med.

När vi åt middag tillsammans någonstans kom räkningen efteråt. Och då hette det: "Någon måste betala! Vem har den största plånboken?" Naturligtvis var jag då tvungen att säga: "Hans, betala du nu! Lägg ut så länge!" Men ser du, någon måste betala! För vår skuld inför Gud, för alla våra synder och överträdelser måste någon betala! Antingen tror du på Jesus och litar på att han har betalat för dig – eller så måste du själv en gång betala! Men för varje skuld måste betalningen ske. Därför är Jesus så betydelsefull för mig! Jag klamrar mig fast vid honom därför att han har betalat för mig!

Och denne Jesus kunde döden inte behålla! Nej! Vilket underbart faktum! Tre dagar efter Jesus död stod en man i djup begrundan. Han grubblade: "Ja, vad har det nu blivit av Jesus? Nu är han död. Jag har sett hur de la honom i klippgraven och vältrade en sten för ingången. Var han Guds Son, eller var han inte Guds Son?" Den mannen hette Tomas. Och medan han fortfarande grubblade: "Vad har det nu blivit av Jesus?", då kommer plötsligt hans vänner och jublar: "Tomas! Han lever! Varför är du så ledsen? Han lever!" "Vem lever?" "Jesus!" "Det kan inte vara sant!" "Jo! Vi har sett den tomma graven, det är verkligen sant! Och – vi har mött honom!" "Kan det vara möjligt?" tänker Tomas, "att någon står upp från de döda? Om det är sant, ja, då är han Guds Son, då har Gud bekänt sig till honom!" Men Tomas är skeptisk: "Jag har så ofta tagit fel. Jag tror inte längre på något som jag inte kan se!" På resan sa en kvinnlig konduktör till mig – vi talade om Jesus: "Jag tror bara på vad jag ser!" Exakt så tänkte också Tomas. Och så förklarar han för de andra: "Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer och sticka mitt finger i hålen efter spikarna och sticka min hand i hans sida, kommer jag inte att tro det." Då kunde lärjungarna prata sig torra i munnen. Likväl sa Tomas gång på gång: "Jag kan inte tro det!" Åtta dagar senare är han tillsammans med alla sina vänner. Plötsligt står Jesus där: "Frid vare med er!" Och så vänder han sig till Tomas och säger: "Räck

hit ditt finger, se här är mina händer! Och räck hit din hand och stick den i min sida! Och tvivla inte utan tro!" Då sjunker denne stackars tvivlare som slitits hit och dit ner på knä och säger högt: "Min Herre och min Gud!" (Joh 20:24-30).

Nu förstår du nog vad jag menar när jag säger: Ett liv med Gud är ingen illusion! Ett liv med Gud är ingen inbillning! Gud är inte något ovisst: "Någonstans måste det finnas en Gud, men hurdan han är, det vet man inte." Fel! Att det finns ett liv med Gud grundar sig på att Guds Son har kommit och dött för mig och stått upp från de döda. Därför kan jag nu med säkerhet veta hurdan Gud är.

Det måste jag göra klart som första förutsättning för vårt ämne "Vad får man ut av ett liv med Gud?": Ett liv med Gud är ingen inbillning, ingen illusion!

Och nu ska jag besvara en fråga till, nämligen denna:

2. Hur får man då del av ett liv med Gud?

Hur ofta har jag inte hört: "Pastor Busch, du är faktiskt en lycklig man. Du har något som jag inte har." På detta svarar jag: "Prata inte dumheter! Det kan du också få! Jesus är till för dig också!" Och sedan kommer frågan: "Hur får jag då del av ett liv med Gud?" På det svarar Bibeln klart och tydligt med denna korta mening: "Tro på Herren Jesus!"

Om jag ändå kunde hjälpa dig fram till denna tro! Men först måste jag klargöra vad "tro" egentligen är. Människor har så många felaktiga föreställningar om Gud. Någon tittar på sin klocka och säger: "Nu är klockan precis 20 minuter över 7. Det vet jag alldeles bestämt." En annan, som inte har någon klocka säger: "Klockan är 20 över 7 – tror jag." I stor utsträckning anser folk att "tro" är just den sortens osäkert vetande. Är det inte det då? Vad innebär det att tro när Bibeln säger: "Tro på Herren Jesus!"? Låt mig belysa det med en upplevelse.

Vid ett tillfälle predikade jag i Oslo. Jag var tvungen att flyga tillbaka på lördagsmorgonen eftersom jag redan följande dag skulle tala på ett stort möte i Wuppertal. Men nu började det gå fel. På grund av dimma blev planet en timme försenat. Till slut startade vi på väg mot Köpenhamn där vi måste byta plan.

När vi flyger över Köpenhamn avviker piloten från kursen och flyger i riktning mot Sverige. Över högtalaren meddelar han oss att dimman är så tät i Köpenhamn att vi inte kan landa där. Vi måste flyga till Malmö. Jag ville för allt i världen inte till Malmö i Sverige. Vart ville jag då? Jag ville till Düsseldorf! Jag måste ju tala i Wuppertal! Till sist landade vi i Malmö. Och där såg vi att hela ankomsthallen var full av människor. I en jämn ström rullade det ena planet efter det andra fram till byggnaden. Det visade sig att Malmö var den enda dimfria flygplatsen inom ett stort område. Nu flög alla maskiner hit. Det var bara en liten flygplats och därför fanns det inga stolar över att sitta på i hallen. Jag hade blivit bekant med en österrikisk köpman. Och vi frågade varandra: "Hur ska detta sluta? Kanske vi är kvar här i morgon bitti!" Alla klagade och frågade och morrade och knorrade, som alltid vid sådana tillfällen. Plötsligt hör vi i högtalaren: "Nu avgår ett fyrmotorigt plan söderut! Vi vet inte om det landar i Hamburg, Düsseldorf eller Frankfurt. Men den som vill söderut kan stiga på!" Det var ju något mycket osäkert. Genast ropar en dam som står bredvid oss: "Jag stiger i varje fall inte på! Jag blir rädd!" Jag säger: "Det behöver du ju inte heller! Stanna lugnt kvar!" Och min österrikare menar: "Ett sådant dimflyg! Och när man inte ens vet var man landar!" I det ögonblicket när damen skriker och österrikaren också gör mig något osäker, går piloten i sin blå uniform förbi mig. Och jag ser hans ansikte: ett ansikte med dödligt allvar, totalt koncentrerat. Man märker på honom: "Han vet vad ansvar är! För honom är det ingen lek!" Då säger jag till min österrikiske vän: "Men honom kan vi lita på! Kom, vi stiger på! Han är ingen vindflöjel!" Och så stiger vi på! Från det ögonblick

vi steg på, lyfte sista foten från fast mark och maskinens dörrar stängdes, var vi utlämnade åt den mannen. Men vi litade på honom. Jag anförtrorde honom mitt liv. Vi landade i Frankfurt och det tog hela natten innan jag var hemma. Men jag kom fram till målet! Och det är att ”tro”. Att tro är att anförtra sig åt någon.

Hur ska jag få del av ett liv med Gud? ”Tro på Herren Jesus!” Jag kan uttrycka det så här: Stig på hos Jesus! När jag steg in i flygplanet, hade jag en känsla av att min österrikiske vän gärna hade stannat kvar med ett ben på flygplatsen och bara stigit in med det andra. Men det gick ju inte. Han kunde stanna utanför – eller överlämna sig åt piloten med hull och hår! Så är det med Jesus också. Du kan inte stå med ett ben utanför hos Jesus och stiga på hos honom med det andra. Det går alltså inte! Tro på Herren Jesus Kristus, ett liv med Gud finns bara om jag riskerar allt med honom. Jag måste säga till honom: ”Tag hand om mig helt och hållet. Lossa alla dolda band!”

Och nu frågar jag dig: Vem skulle man hellre anförtra sig åt än Guds Son? Ingen människa i världen har gjort så mycket för mig som Jesus! Han älskade mig så mycket att han dog för mig. För dig också! Så som han har älskat oss har ingen annan gjort. Och han stod upp från de döda. Skulle jag då inte anförtra mitt liv åt honom som har stått upp från de döda? Vi är verkligen dårar om vi inte gör det! I det ögonblick jag ger mitt liv åt Jesus har jag stigit in i livet från Gud. Det finns en fin sångvers som jag tycker så mycket om: ”Lämna dig helt åt Jesus! Själv vill han helt bli din, Se, med sin nåd och sanning vill han till dig gå in. Lämna dig helt åt Jesus! Förr blir dock allt ej väl. Villigt din Gud och Herre giv både kropp och själ!”²⁸ Å, om du kunde göra det, du också!

Efter att ha sagt detta måste jag lägga till en sak. Om du vill ge ditt liv åt Jesus och stiga på hos honom, om du vill anförtra dig åt honom, säg det då till honom! Han är nära dig! Han är vid din sida! Han hör dig! Säg honom: ”Herre Jesus, jag ger dig mitt liv!” När jag som ung man, gudlös och bortkommen, blev omvänd

och Jesus tog emot mig, då bad jag: ”Herre Jesus, nu ger jag dig mitt liv. Jag kan inte lova dig att jag ska bli en god människa. Du måste ge mig ett nytt hjärta. Jag har dålig karaktär, men vad jag är, allt det ger jag dig. Gör något av mitt liv!” Det var den stund i mitt liv då jag steg på med båda benen hos Jesus och gav mitt livs roder åt honom som har köpt mig med sitt blod.

För att sedan växa och komma vidare i ett liv med Gud måste man – och jag säger det ofta, ofta – obetingat ta hänsyn till de tre stora ”b-na”: Bibeln, bönen och brödragemenskapen.

Du kan inte, förstår du, tillhöra Jesus och sedan låta bli att lyssna på vad han säger. Man måste ha en Bibel eller ett Nya testamente och varje dag i stillhet läsa till exempel en kvart i det, helt enkelt i följd. Det du inte förstår ska du låta vara tills vidare. Men ju oftare du läser, desto mer kommer underbara saker att gå upp för dig. Mitt hjärta vidgas ofta av glädje över att jag tillhör denne förunderlige Frälsare och får berätta om honom. Man får inte bara del av ett liv med Gud, utan man får också gå vidare och växa i detta nya liv.

Till Bibeln, Guds ord, kommer så det andra b-et, bönen. Jesus hör dig! Du behöver inte hålla vackra tal för honom. Det räcker om du som är hemma hos dina små barn ber: ”Herre Jesus! I dag blir det besvärligt. Min man är på dåligt humör, barnen lyder inte, jag har tvätt, det fattas 1000 kronor. Herre Jesus, jag lägger alla mina problem fram inför dig. Låt mitt hjärta trots allt fyllas av glädje över att jag har del i ett liv med Gud! Och hjälp du mig igenom denna dagen! Herre Jesus, jag tackar dig att jag får anförtro mig åt dig helt och hållet!” Jag kan säga Jesus allt som tynger mitt hjärta! Och jag får också be: ”Herre Jesus, jag vill lära känna dig bättre, mer och mer tillhöra dig!”

Även det tredje b-et, brödragemenskapen, hör till livet med Gud. Man söker sig alltså till dem som också vill tillhöra Jesus för att ha gemenskap med dem. För inte så länge sedan sa någon till mig: ”Jag vill tro men jag kommer inte vidare!” Då rådde jag

honom: "Du behöver gemenskap med andra kristna!" På det invände han: "Men jag tycker inte om alla de där andra!" "Ja", sa jag, "då är det ingenting att göra. Om du vill vara tillsammans med dem i himlen en gång, då måste du lära dig att vara det redan nu! Den gode Guden kan inte skära till specialkristna åt dig."

Som pojke kände jag en bankdirektör i Frankfurt, en gammal man, som berättade mycket från sin ungdomstid för mig. När han hade tagit studentexamen sa hans far till honom: "Här har du så och så mycket pengar, och nu får du göra en resa till Europas alla huvudstäder." Tänk dig det: en ung man på 18 år som får höra något sådant! Så skulle man vilja ha det! Den gamle mannen berättade för mig: "Jag visste att det inte skulle vara svårt att hamna i storstädernas synd och elände. Men jag ville tillhöra Jesus. Och därför packade jag ner mitt Nya testamente i bagaget. Och varje dag innan jag lämnade hotellrummet ville jag först höra Jesus röst och tala med honom. Och vart jag än kom ville jag söka upp kristna. Jag träffade Jesus lärjungar överallt: i Lissabon, i Madrid, i London, i ... svårast var det i Paris. Där höll jag länge på och letade efter någon som ville tillhöra Jesus. Till slut tog man mig till en skomakare: 'Han läser Bibeln!'" Och så gick den förnäme unge mannen nerför trapporna till skomakarens verkstad och frågade: "Känner du Jesus?" Skomakarens ögon lyste av glädje som svar på hans fråga. Då sa den unge mannen: "Jag kommer till dig varje morgon så att vi kan be tillsammans. Får jag det?" Så viktigt var även det tredje b-et för honom, gemenskap med kristna bröder och systrar, sådana som vill vara kristna på allvar.

Det var detta jag ville klargöra först: Ett liv med Gud är ingen illusion, eftersom Jesus har kommit. Och: Hur får jag del av ett liv med Gud? "Tro på Herren Jesus!" Och nu kommer jag till den egentliga frågan.

3. Vad får man då ut av ett liv med Gud?

Käre vän, om jag skulle berätta för dig om allt man kan få ut av ett liv med Gud och gemenskapen med Jesus, då skulle jag få hålla på till jul och ändå inte bli färdig. Så mycket får man ut av det!

Jag kan inte glömma vad min far sa när han 53 år gammal låg för döden – det var några av hans sista ord: ”Du, Wilhelm, säg till alla mina vänner och bekanta hur oändligt lycklig Jesus har gjort mig – i livet och i döden!” Ser du, när någon ligger för döden, då håller han inga långa tal, då försvinner fraserna. Och när någon under de sista andetagerna kämpar och betygar: ”... hur oändligt lycklig Jesus har gjort mig – i livet och i döden!”, då går det genom märm och ben på en. Hur ska det bli, när du dör?

När jag fortfarande var en ung pastor hände något intressant i Ruhrområdet. Det hölls en stor sammankomst där en lärd herre i två timmar höll på att bevisa att det inte finns någon Gud. Han hade lagt hela sin lärdom på bordet. Salen var full med människor. Och den var också full med tobaksrök. Och bifallet sparade man inte på: ”Hurra! Det finns ingen Gud! Vi kan göra vad vi vill!” Efter två timmar, när talaren var färdig, reste sig mötesledaren och sa: ”Nu har vi tid för diskussion. Den som har något att säga får anmäla sig.” Det var väl klart att ingen hade mod till det. Alla tänkte: ”En sådan lärd man kan man inte säga emot.” Säkert var det många där som inte höll med om det han sagt, men vem har mod att gå fram till podiet när tusentals människor sitter i salen och vrålar sitt bifall? Jo! En anmäler sig! I bakgrunden pockar en gammal mormor på uppmärksamhet, en sådan där riktig ostpreussisk mormor med svart hätta – det finns många sådana i Ruhrområdet. Efter att hon hade gett tecken att hon har något att säga frågar mötesledaren: ”Mormor, du vill säga något?” ”Ja”, svarar mormor, ”jag vill säga något.” ”Jamen då måste du komma hit fram!” ”Ja”, säger hon, ”var inte orolig, jag kommer.” En tapper kvinna! Detta hände omkring 1925. Den gamla damen marscherar alltså fram till podiet, ställer sig vid

talarestolen och börjar: "Herr talare, nu har ni talat i två timmar om er otro. Låt mig nu tala fem minuter om min tro. Jag vill tala om för dig vad min Herre, min himmelske Far, har gjort för mig. När jag var ung omkom min man på krogen, och de förde hem honom död. Där stod jag nu med mina tre små barn. På den tiden var de sociala förmånerna mycket små. Jag hade kunnat bli för-tvivlad när jag stod där vid min mans döda kropp. Men ser ni, då började min Gud trösta mig så som ingen människa kunde trösta mig. Vad människorna sa till mig gick in genom ena örat och ut genom det andra. Men han, den levande Guden, tröstade mig! Och då sa jag till honom: 'Herre, nu måste du vara som en far för mina barn!' (Det var gripande, vad den gamla damen berättade!) På kvällarna visste jag ofta inte varifrån jag skulle ta pengarna för att kunna mätta barnen nästa dag. Och då sa jag på nytt till min Frälsare: 'Herre, du vet ju hur illa det är ställt med mig. Hjälp mig du.'" Och sedan vänder sig den gamla damen till talaren och säger: "Han har aldrig lämnat mig i sticket, aldrig! Ibland gick det genom stort mörker, men han lämnade mig aldrig i sticket. Och Gud har gjort ännu mer: Han sände sin Son, Herren Jesus Kristus. Han dog för mig och stod upp för mig och han har tvättat mig ren från alla synder genom sitt blod!" – Hon fortsatte: "Nu är jag en gammal kvinna. Jag ska snart dö. Och ser du, han har även gett mig ett säkert hopp om det eviga livet. När jag sluter mina ögon här, då vaknar jag i himlen därför att jag tillhör Jesus. Allt det har han gjort för mig! Och nu frågar jag dig, herr talare: Vad har din otro gjort för dig?" Då reser sig talaren, klappar den gamla damen på axeln och säger: "Ja ja, en sådan gammal dam ska vi ju inte ta tron ifrån. För gamla människor passar den bra." Då skulle man ha sett den gamla damen! Energiskt viftar hon bort detta och säger: "Nej, nej! Så lätt kommer du inte undan! Jag ställde en fråga, herr talare, och den ska du besvara! Vad min Herre har gjort för mig, det har jag berättat för dig. Och nu ska

du tala om för mig vad din otro har gjort för dig!” – Stor förlägenhet! Den gamla damen var en klok kvinna ...

När evangeliet i dag angrips från alla sidor, då frågar jag: Vad har din otro gjort för dig? Jag har i varje fall inget intryck av att människorna har frid i hjärtat eller att de har blivit lyckliga genom den. Nej, min vän!

Vad får man då ut av ett liv med Gud? Jag vill gärna svara dig personligen: Jag hade över huvud taget inte kunnat uthärda om jag inte hade fått frid med Gud genom Jesus Kristus! Det har funnits tillfällen då mitt hjärta hade kunnat brista. – En dag fick jag höra att en fruktansvärd olycka hade hänt här i grannskapet. Två familjer hade fått djup sorg. Om jag minns rätt hade några barn blivit överkörda. Det svåra kan komma över oss så hastigt att man plötsligt inte kommer någon vart med stora ord utan bara kan sträcka ut handen i mörkret och fråga: ”Finns det då ingen som kan hjälpa mig!?” – I livets svåra stunder visar det sig nämligen vad man har fått genom Jesus! När jag gifte mig sa jag till min fru: ”Jag önskar mig sex söner och att alla ska blåsa trumpet.” Jag hade målat ut det så vackert för mig: en egen blåsorkester hemma. Vi fick faktiskt sex barn, fyra rara döttrar och två söner. Men mina båda söner har jag inte längre. Båda har Gud tagit från mig på det mest smärtsamma sätt, först den ene och sedan även den andre. Det är fortfarande en stor sorg för mig. Som ungdomspastor har jag haft att göra med pojkar största delen av mitt liv – också mina egna pojkar ... Jag minns ännu hur jag efter underrättelsen om den andre sonens död sprang omkring med känslan av att ha fått en kniv i hjärtat. Och då kom folk och försökte trösta mig. Men de orden gick inte in i hjärtat, de gjorde ingen nytta. Jag var ju ungdomspastor och visste: ”I kväll måste jag till ungdomslokalerna. Med glädje i sinnet ska jag ge 150 pojkar Guds Ord.” Och mitt hjärta blödde! Då stängde jag om mig, föll på knä och bad: ”Herre Jesus, du lever, ta dig an mig, arme pastor!” Och så slog jag upp mitt Nya testamente och läste vad

Jesus en gång sa: "Min frid ger jag er!" (Joh 14:27). Jag visste att vad han lovar, det håller han också. Och så bad jag honom: "Herre Jesus, jag vill inte förstå nu varför du har gjort mig detta, men ge mig din frid! Fyll mitt hjärta med din frid!" Och – han gjorde det! Han gjorde det! Det kan jag försäkra dig om.

Också du kommer att behöva honom när ingen människa kan trösta dig. När ingen människa kan hjälpa, då är det underbart att känna Jesus, honom som har köpt oss med sitt blod på korset och har uppstått, och kunna säga: "Herre, ge mig din frid!". Som en väldig flod strömmar hans frid in i hjärtat! Det gäller också för vårt livs svåraste stund, när döden närmar sig. Hur blir det en gång när du ska dö? Då kan ingen människa hjälpa dig. Till och med den käraste handen måste du en gång släppa. Hur ska det bli då? Du träder fram inför Guds ansikte! Vill du träda fram inför Gud med alla dina synder? Å, när man fattar Frälsarens starka hand och vet: "Du har köpt mig med ditt dyrbara blod och förlåtit all skuld!" – då kan man också dö i frid.

Vad får man då ut av ett liv med Gud? Låt mig räkna upp det till slut: Frid med Gud, glädje i hjärtat, kärlek till Gud och nästan, så att jag till och med kan älska mina fiender och alla som går mig på nerverna, tröst i olyckan, så att solen varje dag lyser klart för mig, ett säkert hopp om det eviga livet, den helige Ande, syndernas förlåtelse, tålmod – ja, jag skulle kunna hålla på hur länge som helst.

Jag slutar med en vers, som jag tycker mycket om:

"Saliga visshet, Jesus är min. / Himmelens glädje fyller mitt sinn. / Född av hans Ande, ren i hans blod / får jag förtröstan, styrka och mod. / Han är min glädje, han är min sång, / honom jag prisar livsdagen lång."²⁹

Att få tillhöra Frälsaren, det är det verkligt stora! Jag önskar, att du fick del av denna rikedom, denna lycka!

Referenser till bibelböcker

Referenser till bibelställen anges på följande sätt: t.ex. 1 Mos 1:2. Vi använder då de vanliga förkortningarna som du hittar nedan. Då betyder "1 Mos" att bibelstället finns i Första Moseboken. Siffran före kolonet syftar på kapitlet, siffran efter kolonet på versen eller flera verser. Då betyder referensen ovan alltså Första Moseboken, Kapitel 1 Vers 2.

Gamla testamentet

1 Mos	Första Moseboken
2 Mos	Andra Moseboken
3 Mos	Tredje Moseboken
4 Mos	Fjärde Moseboken
5 Mos	Femte Moseboken
Jos	Josua
Dom	Domarboken
Rut	Rut
1 Sam	Första Samuelsboken
2 Sam	Andra Samuelsboken
1 Kung	Första Kungaboken
2 Kung	Andra Kungaboken
1 Krön	Första Krönikeboken
2 Krön	Andra Krönikeboken
Esra	Esra
Neh	Nehemja
Est	Ester
Job	Job
Ps	Psaltaren
Ords	Ordspråksboken
Pred	Predikaren
Höga	Höga visan
Jes	Jesaja
Jer	Jeremia
Klag	Klagovisorna
Hes	Hesekiel
Dan	Daniel
Hos	Hosea
Joel	Joel
Amos	Amos
Ob	Obadja
Jona	Jona
Mika	Mika
Nah	Nahum

Hab	Habackuk
Sef	Sefanja
Hagg	Haggaj
Sak	Sakarja
Mal	Malaki

Nya testamentet

Matt	Matteusevangeliet
Mark	Markusevangeliet
Luk	Lukasevangeliet
Joh	Johannesevangeliet
Apg	Apostlagärningarna
Rom	Romarbrevet
1 Kor	Första Korintierbrevet
2 Kor	Andra Korintierbrevet
Gal	Galaterbrevet
Ef	Efesierbrevet
Fil	Filipperbrevet
Kol	Kolossierbrevet
1 Tess	Första Tessalonikerbrevet
2 Tess	Andra Tessalonikerbrevet
1 Tim	Första Timotheosbrevet
2 Tim	Andra Timotheosbrevet
Tit	Titusbrevet
Filem	Filemonbrevet
Hebr	Hebreerbrevet
Jak	Jakobsbrevet
1 Petr	Första Petrusbrevet
2 Petr	Andra Petrusbrevet
1 Joh	Första Johannesbrevet
2 Joh	Andra Johannesbrevet
3 Joh	Tredje Johannesbrevet
Jud	Judasbrevet
Upp	Uppenbarelseboken

Noter

- 1 *O Haupt voll Blut und Wunden*, Arnulf av Löwen före 1250. Till svenska 1921 av Carl Axel Torén
- 2 *Från Frälsaren på korsets stam*, Kämpe Glerup, 1913
- 3 *Beneath the cross of Jesus*, Elizabeth Cecilia Clephane, 1860-1839, svensk översättare okänd
- 4 *Jesu bleibet meine Freude*, Text: Martin Janus. Musik: Johann Sebastian Bach, 1723
- 5 Författare okänd
- 6 Paul Gerhard, 1647
- 7 Fri översättning av *Jesus ist kommen*, *Grund ewiger Freude*, vers 2, Johann Ludwig Konrad Allendorf, 1693 – 1773
- 8 *O Haupt voll Blut und Wunden*, Arnulf av Löwen före 1250. Till svenska 1921 av Carl Axel Torén
- 9 *Just as I am, without one plea*, Charlotte Elliot, 1835. Till svenska 1955 av Lydia Lithell
- 10 Arnulf av Löwen före 1250. Till svenska 1921 av Carl Axel Torén
- 11 Författare okänd
- 12 *Nearer, my God, to Thee*, Sarah Flower Adams, 1841. Till svenska 1912 E. Linderholm
- 13 *There is a fountain filled with blood*, William Cowper, 1771. Till svenska 1883 Fredrik Engelke
- 14 *What a friend we have in Jesus*, Joseph Scriven, 1855. Till svenska 1984 av Eva Magnusson.
- 15 *Alles Leben strömt aus Dir*, Carolina Christiana Louisa Rudolphi, 1753-1811
- 16 *There is a fountain filled with blood*, William Cowper, 1771. Till svenska 1883 Fredrik Engelke
- 17 *Jesus för världen givit sitt liv*, Lina Sandell, 1889
- 18 *Det enda som bär när allting annat vacklar*, Lydia Lithell, 1956
- 19 *Nor silver nor gold*, James Martin Gray, 1900. Till svenska 1908 av Anna Ölander
- 20 *O salighet, o gåtfullhet*, Sven Lidman, 1918
- 21 *Beneath the cross of Jesus, Ifain would take my stand*, Elizabeth Clephane, 1830
- 22 *Take my life, and let it be*, Frances Ridley Havergal, 1836-1879
- 23 *My Jesus, I love Thee*, William R. Featherstone, 1864. Till svenska 1896 av Lina Sandell-Berg
- 24 *O salighet, o gåtfullhet*, Sven Lidman, 1918
- 25 *Now I belong to Jesus*, N.J. Clayton, 1943. Till svenska *Jesus mig älskar, eviga lycka* av Ivar Lindestad
- 26 *Gott ist die Liebe, lässt mich erlösen*, August Rische, 1852
- 27 *Dass Jesus siegt, bleibt ewig ausgemacht*, Johan Chr. Blumhardt, 1805-1880
- 28 *Lämna dig helt åt Jesus*, Joël Blomqvist, 1884
- 29 *Blessed assurance, Jesus is mine*, Fanny Jane Crosby, 1820-1915. Till svenska 1984 av Karin Hartmann

Kontakt

Du kan lära känna Herren Jesus Kristus genom att läsa Bibeln. Ett tips är att börja med Johannesevangeliet. Vi rekommenderar att du söker kontakt med bibeltroende kristna som du kan bolla dina tankar med. Om du inte känner till någon i din närhet hjälper vi på förlaget gärna dig med att hitta en sådan kontakt. Du kan gärna kontakta oss med dina frågor, eller gå in på vår facebookgrupp [facebook.com/groups/lasbibeln](https://www.facebook.com/groups/lasbibeln)

Har du ingen Bibel, så skickar vi dig gärna ett Nya testamente, andra delen av Bibeln.

Du fick den här boken av:

Förlagets kontakt

Timoteus Förlag AB

Ralf Ebel

Halnatorps Egendom 3

54593 Töreboda

info@timoteus-forlag.se

tel 0506-14313